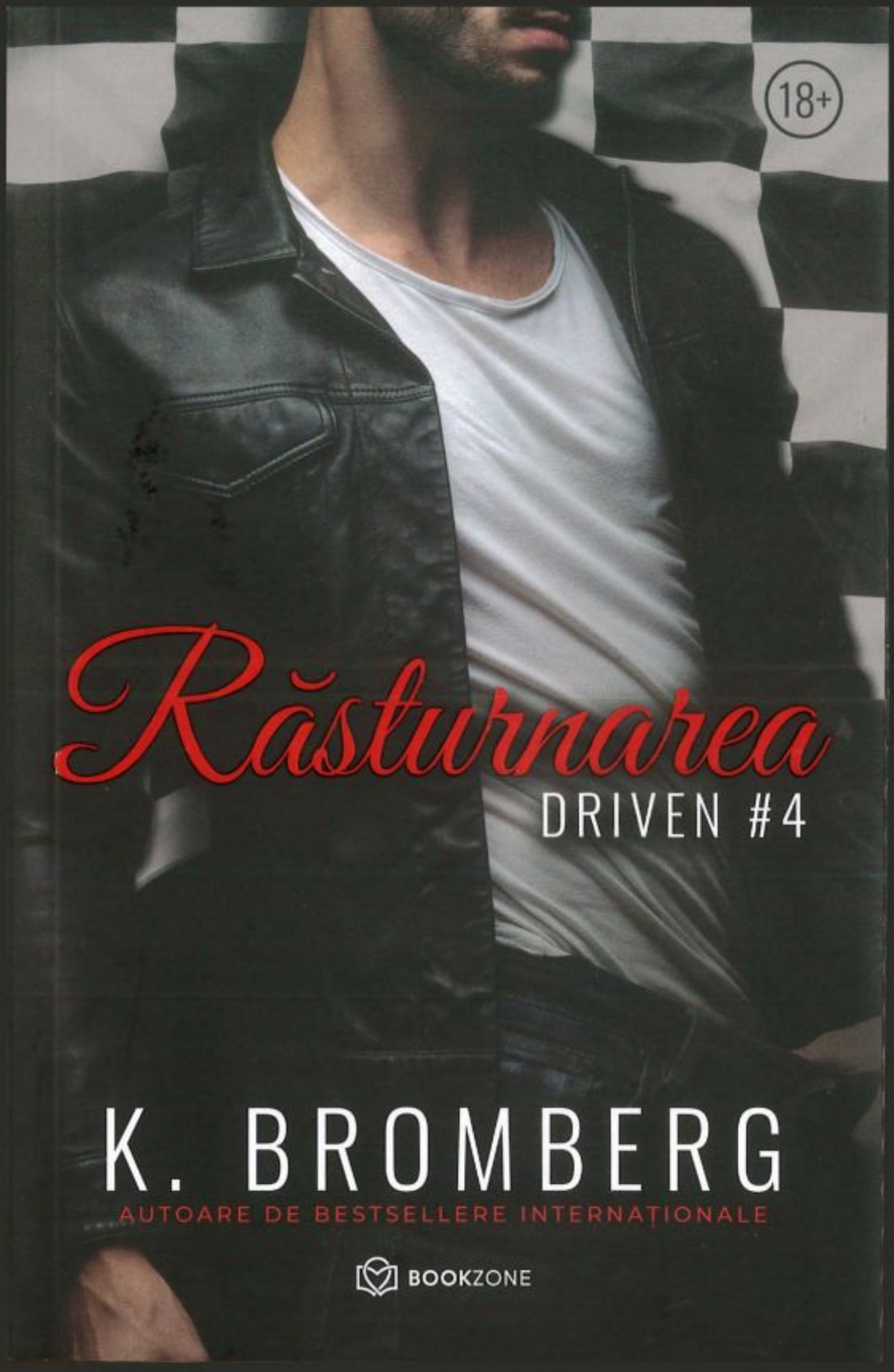
18+
Răsturnarea
DRIVEN #4
K. BROMBERG
AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNAȚIONALE
BOOKZONE

K. BROMBERG

Răsturnarea

DRIVEN # 4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROMBERG, K.
Driven / K. Bromberg. - Bucureşti : Bookzone, 2021-
vol.
ISBN 978-606-9748-25-1
Vol. 4 : Răsturnarea. - 2023. - ISBN 978-630-305-111-6
821.111

Grafician copertă: **Sebastian Ruse**
Traducător: **Maria Dosei**
Redactor: **Melania Stere**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

RACED
Copyright © 2014. RACED by K. Bromberg
All rights reserved.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

K. BROMBERG

Răsturnarea

DRIVEN # 4

Bookzone
BUCUREŞTI, 2023

Dedicație

Cititorilor mei...

Voi sunteți *carourile* de pe steagul meu, voi îmi completați alfabetul, de la A la Z. Voi mi-ați dăruit *ploaia în care să dansez* și voce ca să mă pot *bucura*.

Sprijinul vostru necondiționat, entuziasmul vostru nesfârșit și încrederea de nezdruncinat în abilitățile mele îmi umplu inima, în fiecare zi.

Aceasta este cartea pe care, dacă ar fi fost după mine, nu aș fi scris-o, dar voi știți să fiți foarte convingători... așa că v-o dedic vouă.

Vă iubesc așa cum o iubește Colton pe Rylee.

Vă iubesc așa cum iubesc cărțile.

Vă iubesc așa cum iubesc ciocolata.

Vă mulțumesc.

Kristy

Cuvânt-înainte

Când am început această călătorie, nu m-am gândit nicio clipă să scriu vreuna dintre aceste cărți din punctul de vedere al lui Colton. Rylee era aleasa. Știam cum gândește, de la o scenă la alta i-am țesut motivele, înțelegeam de ce îi rezista, dar și de ce se simțea atrasă de acest dezastru de bărbat egoist care este Colton Donavan.

Nici nu am luat în considerare ce era în mintea lui Colton, în afară de motivul care îl făcea să o respingă.

Toate cărțile pe care le-am citit erau scrise dintr-un punct de vedere feminin, la persoana întâi. Așa m-am conectat cu eroina, m-am identificat cu acțiunile ei, și asta mi-am propus să fac pentru cititori când am scris DRIVEN.

Când s-a lansat DRIVEN, un blogger afirma în recenzia sa că i-ar plăcea să citească unele dintre scene prin ochii lui Colton, fiind un personaj atât de complex. Nu mi-a fost ușor să accept criticile, și nu pentru că n-ar fi fost valide, dimpotrivă. Recenzentul avea dreptate când afirma asta, dar, la naiba, eu nu mai scrisesem niciodată din perspectiva unui bărbat. Ceea ce mă speria rău de tot.

Am decis să mă pun la încercare. Am luat legătura cu blogul respectiv și i-am întrebat dacă sunt interesați să publice pe site-ul lor punctul de vedere al lui Colton, ca supliment. Au acceptat. Și atunci mi-am dat seama în ce bucluc intrasem, pentru că, da, știam ce dialog urma să aibă loc, dar nici măcar o dată nu m-am gândit la ce era în mintea lui Colton.

Şi la început mi-a fost greu să scriu scena. Trebuia să-i găsesc vocea interioară, personalitatea. Dar după mai multe zile de scris, şters, scris, şters, *continuu*, am terminat, în sfârşit.

Şi în acel moment mi-am dat seama că îl iubeam pe Colton chiar mai mult decât credeam. Îmi plăcea că spunea lucrurilor pe nume, sarcasmul său şi am înţeles mai bine demonii care îl bântuiau. A fost o experienţă eliberatoare să scriu scena prin ochii lui. Mi-a plăcut provocarea, să descopăr cum funcţionează mintea lui şi mi-a plăcut să ies din poveste şi să o privesc cu alţi ochi, dintr-o perspectivă total diferită.

Reacţiile la scena pe care am scris-o au fost pozitive când s-a publicat pe blog. M-am uitat la volumul doi, PASIUNEA, care era gata în proporţie de optzeci la sută: era în întregime din punctul de vedere al lui Rylee, aşa că am decis că trebuie să scriu câteva capitole din perspectiva lui Colton. La finalizarea ISPITEI, m-am gândit că singurul mod de a-l readuce în graţiile cititorilor era să scriu ultimul capitol prin ochii lui. Voiam să fie înţeles de cititori, astfel încât să-l poată ierta.

M-am aşezat în faţa calculatorului şi am scris prologul din PASIUNEA dintr-o suflare. Ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată. Şi când am terminat, am ştiut că voi distruge cei optzeci la sută din volumul al doilea, pentru a putea adăuga mai mult din vocea lui Colton.

Atât în PASIUNEA, cât şi în CIOCNIREA, am fost selectivă în ceea ce priveşte scenele pe care le-am povestit din perspectiva lui. Nu voiam nici să dezvălui prea mult, nici prea puţin şi-mi doream ca scenele scrise din punctul lui de vedere să fie puternice, să aibă un scop, dar se pare că, în ochii cititorilor, nu erau suficiente. Am primit (şi încă primesc) mesaje în mod constant în care sunt întrebată la ce se gândeşte Colton în nu ştiu care scenă. Am luat în considerare ideea de a rescrie seria din

punctul lui de vedere, dar m-am gândit că poate umorul său, fascinaţia pe care o provoacă şi-ar pierde din strălucire în ochii cititorilor. Că s-ar fi plictisit de o poveste ale cărei amănunte le cunoşteau deja.

Dar că anumite evenimente ar merita repovestite, aşa că v-am întrebat pe voi, cititorii mei, care ar putea fi acele scene. Deloc surprinzător, multe dintre ele erau tocmai cele pe care intenţionam să le scriu.

Iată-le, aşadar, din punctul de vedere al lui Colton. Unele sunt versiuni revizuite ale scenelor pe care poate le-aţi citit anterior pe blog, unele sunt capitole noi, iar altele sunt scene pe care nu le-aţi mai citit până acum pentru că vedeam ce făcea Rylee, dar habar nu aveam ce făcea Colton.

Sper să vă placă, mie mi-a plăcut să le scriu. A fost amuzant să mă întorc în mintea lui complexă şi plină de umor, să văd cum îşi învinge demonii şi cum învaţă să iasă orbeşte de pe circuit.

Ispita

Capitolul unu

Mulţi cititori au fost curioşi să afle ce gândea Colton în timpul primei sale întâlniri cu Rylee, când a căzut din magazie. Şi eu eram curioasă; problema era că nu aveam nicio idee. Nici măcar nu ştiam de ce se plimba prin culise, în primul rând.

Această scenă a fost prima mea încercare de a scrie din punctul de vedere al lui Colton. Am scris începutul de cel puţin şapte ori, încercând să înţeleg ce l-a motivat să se îndepărteze de gală, în loc să stea în centrul acţiunii. Mi-a luat mult timp să scriu scena, dar o voi privi pentru totdeauna ca pe ceva care a schimbat a PASIUNEA... în bine.

Ce. Mama. Dracului?!

Corpul îmi se zdruncină de la impact când se izbeşte de mine. Unghii mi se înfig în piept. Tot ce văd când mă uit în jos e o claie de bucle sălbatice, castanii

şi vârful capului ei. Umerii îi tremură cu fiecare respiraţie, e în hiperventilaţie şi sunetul este perfect asortat cu ţipătul care, inevitabil, va urma.

Mersi mult, reţele de socializare! Luaţi-vă nenorocitele de tweet-uri şi de postări de pe stalker.com şi băgaţi-vi-le undeva. Vă mulţumesc că aţi ajutat încă o muiere isterică şi fără chip să dea de mine.

Şi de ce dracului mă tot atacă femeile în seara asta? Mai întâi piranha roşcată din alcov şi acum asta.

Pe bune? Teatrul cu prinţesa în primejdie? De parcă aş vedea aşa ceva prima oară! *Eşti doar una din milioane, iubito.* Dacă ţii neapărat să te observ, trebuie să ai mai puţine haine pe tine, iubito. Bine, dacă nu punem la socoteală dresurile cu jartieră şi pantofii cu toc. *Şi nimic altceva.* Aşa sigur-sigur mi-ai atrage atenţia.

Îmi mut picioarele, dar ea nu se mişcă. Bine, *domnişoară hărţuitoare*, timpul tău a expirat.

Dă-mi dracului drumul, nu mă obliga să fiu nemernic şi să te împing cu forţa de pe...

Băăă-ga-mi-aş!

Mi se taie răsuflarea când ochii ei – afurisit de magnifici – mă privesc pe sub genele întunecate. Are capul încă aplecat în jos, aşa că singurul detaliu pe care îl pot vedea sunt ochii ăia de o culoare unică, albastru-violet. Chiar şi aşa, cu machiajul întins, modul în care mă priveşte – şocată, îngrozită, uşurată, toate la un loc – mă face să-mi înghit replica pe care mi-o pregătisem deja ca s-o fac să plece.

Ce dracului e în neregulă cu mine?! Isterie plus femeie egal nebunie. Un semnal clar de alarmă că trebuie să dispar rapid de lângă ea. E o lecţie pe care am învăţat-o acum multă vreme. Totuşi, miroase aşa de frumos... Concentrează-te, Donavan, nu uita regula numărul unu: *nu-ţi băga niciodată momeala în mijlocul nebunelor.*

Ochii ei se dezlipesc de ai mei, privirea îi coboară încet, oprindu-mi-se pe buze. Se uită la mine în tăcere. Trupul i se contractă, degetele i se încordează pe braţele mele, respiraţia i se opreşte, apoi scoate un luuung oftat.

Aşteaptă. Aşteaptă. Uite-o cum vine. Oferta inevitabilă. Oftatul teatral, respiraţia întretăiată, tentativa de a mă ispiti cu trupul ei în schimbul dreptului de a se lăuda că a petrecut câteva ore cu mine.

Iubito, sunt sătul de d-astea. *De unde şi regula numărul unu:* poţi s-o-ntorci şi s-o răsuceşti cum vrei, tot n-o să-mi placă.

Se clatină pe tocuri, lipindu-se şi mai mult de mine, înfigându-mi sânii fermi în piept, apoi sare ca arsă şi se îndepărtează.

Da, iubito, ştiu, frig.

Este prima dată când o văd în întregime şi trebuie să recunosc că merită o a doua privire. Are forme, mai mult decât sunt eu obişnuit, dar, la dracu' dacă nu e apetisantă. O mănânc din ochi: de la tocurile care-mi spun „trage-mi-o", la picioarele lungi, bine definită, la sânii atât de plini că nu mi-ar încăpea în mână. Şi eu am mâini mari. Îmi creşte pulsul fără să vreau. O fi ea nebună, dar, *la naiba*, Domnişoara Admiratoare are un trup foarte sexy.

Nici n-aud scuzele pe care le bâlbâie – cum că, vezi Doamne, a rămas *blocată* în magazie –, ci continui să o studiez din ochii, fixându-i gura. *Dumnezeule...* ce buze perfecte. N-am cum să nu-mi imaginez cât de bine s-ar potrivi în jurul meu. Trebuie să fac un efort să nu gem cu voce tare din pricina imaginii care mi se formează în cap: Domnişoara Admiratoare îngenuncheată în faţa mea, privind în sus la mine, obrajii supţi şi penisul meu alunecându-i printre buze înainte şi-napoi.

La dracu' cu tot! De când îmi pasă mie de nişte nenorocite de reguli? Ha! Încalc reguli şi calc în picioare inimi ca un derbedeu. Dar dacă asta trebuie să fac pentru un pic de distracţie cu ea, atunci accept titulatura.

Pa, pa regula numărul unu.

Mă forţez să-mi iau ochii de la gura ei şi-mi târăsc privirea în sus, să văd cam ce intenţii are. Adică, vrea o noapte sălbatică cu faimosul băiat rău? Pentru că, după micul scenariu porno din mintea mea în care ea era vedeta, afurisit să fiu dacă nu-mi doresc să-i ofer ce-mi cere.

Dar pentru asta va trebui să depună niţel efort. La naiba, ce am eu de oferit e prea bun ca să-l dau pe gratis. Domnişoare Admiratoare sunt pe toate drumurile, pe când eu sunt o nenorocită de bancnotă de doi dolari.

Îşi mută din nou privirea, o urmăresc în timp ce mă studiază. *Aham, da, îi place ceea ce vede...* Dar habar n-are cu cine are de-a face.

Ca orice hărţuitoare care şi-a făcut temele, a citit ziarele şi crede că-i va fi uşor, că mă culc cu oricine îşi deschide picioarele pentru mine. *Şi îşi doreşte aşa mult să ne jucăm!...* Dar nici prin minte nu-i trece că mie mi-e poftă de trântă, nu de joacă.

Continuă să se uite la mine şi nu-mi pot reţine un zâmbet. Ochii i se fac mari, respiraţia îi devine sacadată. *Oh, da, vrea să se bage.* Încearcă să mă impresioneze.

O clipă mai târziu, încet, îşi ridică ochii în ai mei. Pupile dilatate, buze întredeschise, roşeaţa care începe să-i acopere obrajii. *Rahat*, pun pariu că aşa arată şi când juisează. Gândul că aş putea fi eu cel care-o face să arate în felul ăsta în timp ce-mi încasez, alunecând, premiul dintre coapsele ei, îmi umflă penisul şi mai tare.

Apoi plec de lângă ea. Cum e zicala aia? Ce-am avut şi ce-am pierdut?

— Nu e nevoie să te scuzi, îi spun, zâmbind la gândul că evenimentul ăsta plictisitor tocmai a devenit mult mai interesant.

Şi-i dau lovitura de graţie.

— Sunt obişnuit să-mi cadă femeile la picioare.

Ridică brusc capul, cu ochii aceia extraordinari strălucind nedumeriţi şi, bănuiesc eu, cam dezgustaţi.

Bun venit în liga profesioniştilor, iubito.

Deschide din nou gura. Fâstâcită. Se poticneşte în cuvinte. Are emoţii din cauza mea. *Bun.*

— Mulţumesc. Mulţumesc. S-a închis uşa în urma mea. S-a blocat. M-am panicat...

De data asta, când vorbeşte, chiar îi aud vocea. Răguşeala sexy de operatoare la linia fierbinte. *Rahat.* Acum penisul nu doar că mi se umflă. Torsul de pisicuţă care are poftă de sex i-ar provoca o erecţie şi unui călugăr.

— Eşti bine? Domnişoară...?

Nu-mi răspunde, ci continuă să se uite la mine. Înţepenită. Pe chipul ei incredibil se duce o bătălie, pare nehotărâtă şi confuză în acelaşi timp. Deja se răzgândeşte? *Ba pe dracu'!* Nu pleacă de-aici. Eu termin întotdeauna ce-am început, iar asta nu se încheie aici, nu înainte să o aud gemându-mi numele când, mai târziu, mă voi îngropa în ea.

Să dăm drumul la joc, deci.

Mă întind, o cuprind după ceafă şi-o trag mai aproape de mine. Doar atât am de gând să fac. O atingere abia simţită, să ridic miza, să-o oblig să pună cărţile pe masă sau să recunoască adevărul, că e un bluf. O trag suficient de aproape cât să-i ating buzele, o tachinez puţin, să-i dau de înţeles care este miza acestui neaşteptat joc pe care noi doi îl jucăm.

Dar femeia asta are ceva, nu știu ce, ceva diferit, dincolo de provocare, ceva care mă face să întind mâna liberă și să i-o plimb pe braț, pe curba gâtului, pe obraz. Nu vreau s-o vreau. N-am nevoie de ea. La naiba, mi-e de-ajuns să dau un mesaj și Raquel va fi în patul meu cât ai clipi. De fapt, probabil e deja acolo. Chiar dacă aranjamentul nostru e pe sfârșite, Raquel rămâne o bucățică.

Și posedă abilități splendide.

Dar Domnișoara Admiratoare are ceva, ceva care mă face să mă uit de două ori, făcându-mă să uit că e doar un joc.

Ochii ăia. Buclele alea, sălbatice, căzute din agrafe, parcă ar fi ciufulit-o cineva în pat. Buzele alea cărnoase, deschise exact cât trebuie. *Isuse Hristoase.* S-ar putea să o las să câștige jocul ăsta, fiindcă, pe toți dracii, nu joacă deloc corect.

Prin cap îmi trec numai imagini cu ce i-aș putea face în pat. Să intru direct și să mă gândesc după aia la consecințe sau să trag de timp și să mă distrez nițel cu ea?

Apoi trage aer în piept, dându-mi de înțeles că e afectată, că a mușcat lacom și e mai mult decât poate mesteca. Că se simte vulnerabilă, i-o văd în ochi. Iar sunetul acela... și tremuratul subtil care îmi spune că trupul ei vrea să ignore avertismentele rațiunii care-i dictează să se ferească de mine, e al dracului de excitant.

Și mă copleșește dorința, uit de orice logică. Câștigă testosteronul.

Vreau doar să gust un pic.

— La dracu' cu tot!

Îmi apropii gura de a ei și profit de geamătul ei surprins să-mi strecor limba între buzele acum deschise. Să gust din ce-mi oferă. *Sfinte Sisoe!* Mi s-au înmuiat genunchii. Femeia asta are un gust diferit de tot ce am avut eu parte până acum. Drogații spun că prima linie de

cocainã îi ia prizonieri, împingându-i să facă lucruri iraţionale pentru următoarea doză. Iar acum înţeleg cum e.

Dulce. Inocentă. Sexy. Dornică.

Absolut incredibilă.

Dar înainte să apuc să mă mai înfrupt un pic din ceea ce, dintr-odată, pare a nu mă mai sătura şi la dracu' cu jocul, ea se zbate şi se desprinde din braţele mele.

Iar în mintea mea supravieţuieşte un singur gând. Întunecându-mi judecata.

Mai mult.

Simt sub palmă cum i se înteţeşte pulsul. Respiraţia gâfâită se amestecă cu a mea. Are ochii plini de teamă, nu înţelege. Dar vrea.

Mai mult.

— Hotărăşte-te, iubito, îi cer.

O durere ascuţită îmi cuprinde testiculele şi nu le mai dă drumul.

— Un bărbat nu se poate controla chiar atâta vreme...

Ochii ei, sclipind indecis, îmi spun „vino, ia-mă" şi, în acelaşi timp, „stai dracului departe de mine." Buzele i se desfac, apoi i se închid la loc. Mă strânge de rever cu mâinile făcute pumn, trăsăturile de necrezut indecise între da şi nu. Ce-i cu rezistenţa asta? Nu exact pentru asta e aici? Sau a devenit totul prea real pentru ea? *Aha,...* deci are un iubit acasă. Normal că are, nu vezi cum arată?

Continuă să mă privească, cu ochii goliţi, dar trupul ei, sensibil la al meu, continuă să-mi răspundă în timp ce toată fiinţa mea îmi urlă să o trag la loc lângă mine, să mă satur de gustul ăla al ei care dă dependenţă. Timpul a expirat, iubito. Eu iau decizii acum. Şi o să îţi dau exact ce cauţi. Ce nu-ţi dă iubitul tău acasă. A avut ocazia să

plece şi n-a făcut-o. Eu nu mă clintesc nici mort de aici. Pentru că obţin întotdeauna ce vreau.

Iar în clipa asta o vreau pe ea.

Îi strâng degetele pe ceafă, incapabil să-mi reţin un zâmbet când mă gândesc la cum va fi când mă voi împinge în formele ei moi, în păsărica ei umedă. Mă apropii. Dar îmi opune rezistenţă când îi cer gura. Sunt priceput, dar departe de a fi blând când îi conving buzele tremurânde să se deschidă ca să-mi iau următoarea doză.

Una şi gata.

E tot ce îmi doresc. Îi ling limba. Iscodind. Gustând. Cerând.

Isuse Hristoase! E singurul lucru la care reuşesc să mă mai gândesc când o simt că-mi răspunde, când corpurile ni se conectează, când limba ei începe să se joace cu a mea. Îşi mişcă mâinile, îmi zgârie obrajii cu unghiile, înfigându-mi degetele în păr. Infernul însuşi îmi coboară pe şira spinării, ajunge în stomac, şi-mi scapă un geamăt când o simt că-şi mişcă trupul pe erecţia mea. Dorinţă moale pe dorinţă tare.

Toate instinctele mele primare imploră s-o ating, s-o fac a mea. Îmi cobor o mână peste formele ei, peste coapse. Corpul ne vibrează de la adrenalină, de dorinţă. Îi pun mâna pe spate, apăsând-o în mine, penisul meu pe abdomenul ei, genunchiul meu între picioarele ei. Răspunde pe loc, Sfântul Graal dintre picioarele ei se freacă de piciorul meu şi-o simt, umedă şi doritoare, prin pantaloni.

Atât de afurisit de sensibilă. Corpul ei se supune la cel mai mic semn din partea corpului meu, reacţionând la cea mai fină atingere. Ia cu altruism. Ascultător, de bunăvoie.

Doamne, vreau să o seduc!

În clipa următoare scoate cel mai uşor, mai erotic afurisit de suspin din câte mi-a fost dat să aud. Un geamăt mic, care imploră şi convinge şi oferă, toate în acelaşi timp.

Şi mă hotărăsc. Consumat de dorinţă. De neclintit. La dracu' cu jocul!

A mea.

O vreau. Trebuie s-o am. Eu decid din clipa asta. Mă cuprinde un val de adrenalină, ridicându-se în mine ca atunci când flutură steagul verde.

Trebuie să o fac a mea.

O muşc încet de buza de jos, apoi îi ling durerea. *Plăcere care să înece durerea.*

— Hristoase, te vreau acum, imediat, îi murmur printre sărutări, cu penisul pulsând numai la gândul de a intra în ea.

Mâinile mi se mişcă doar ca să ia de-acum. Dorinţa e benzina de pe focul din mine. Degetele se strâng pe sfârcuri tari, care imploră să le simt gustul în timp ce ne prăbuşim de perete. Mâinile mele caută disperate piele. Ajung la dresurile de mătase, urc şi simt dantela din partea de sus. Îi gem în gură.

Afurisit de perfectă. Mătase, dantelă şi piele. Nu credeam că poate să se mi întărească şi mai mult, dar tocmai ce s-a întâmplat.

Bănuiesc că Domnişoara Admiratoare nu vrea să fie considerată o oarecare.

Prinzând încredere, limba ei mă provoacă la un duel de manevre complexe. Îmi strecor vârful degetelor pe pielea din interiorul coapselor... moale şi fină, care mă imploră să ling, să sug, să muşc. Ajung la bucata de dantelă dincolo de care se află paradisul meu, care mă imploră s-o smulg pe de ea.

— Isuse Hristoase! murmur, când simt ce ud e materialul, că e atât de pregătită pentru mine.

— Nu, stai, nu pot face asta!

Mă-mpinge un pas înapoi şi o văd cum îşi duce mâna tremurând la gură. Ochii ei spun nu, dar corpul ei... Corpul ei, trădător, vibrează de dorinţă, pieptul i se ridică şi îi coboară rapid, buzele i s-au umflat, sfârcurile i s-au întărit.

Mă forţez să înghit. Să respir. Să-mi regăsesc echilibrul pe care tot ea mi l-a smuls de sub tălpile de obicei bine înfipte. Am avut mai multe femei decât şi-ar putea dori orice bărbat, dar ea a reuşit să-mi dea lumea peste cap cu un sărut.

Nu pleacă de-aici.

A mea.

— Cam târzior, iubito. Se pare că ai făcut-o deja.

De parcă ţi-aş mai da de ales în clipa asta. Oi fi început tu, Domnişoară Admiratoare, dar cel care va spune când se termină sunt eu.

Mă săgetează din priviri, ridicând insolentă din bărbie la mine. Dumnezeule, e de ajuns privirea aia să redefineşti conceptul de senzualitate.

— Auzi, tu cine te crezi? Să mă atingi în felul ăsta? Să profiţi aşa de mine?

Iar ne-am întors la prinţesa în primejdie?!

— Pe bune? pufăi la ea, trecându-mi palma pe maxilar cântărind cum să-i răspund.

Cam târzior să te salvezi, iubito.

— Eşti sigură că vrei să te joci aşa cu mine? Nu erai aici, cu mine, la fel de implicată? Nu tu erai în braţele mele până acum un moment?

Nu pot să-mi reţin un hohot de râs.

Or, încerci cumva să îţi convingi micuţul ego că nu ţi-a plăcut? Că nu ai vrea mai mult?

Fac un pas mai aproape şi văd în ochii ei un amestec de emoţii. Dar, mai presus de orice, văd teamă, negare. Rezistenţă. Are de gând să ignore ce tocmai s-a petrecut între noi? *Se pare că, până la urmă, Domnişoara Admiratoare tot o nebună e.* Dar, pe toţi dracii, deja tânjesc s-o gust din nou.

Şi nici prin cap nu-mi trece să n-o fac.

Mă urmăreşte din privire cum ridic mâna şi-i trec un deget pe linia maxilarului. Deşi e încordat, din instinct simt cum, cu o mişcare subtilă, vine în întâmpinarea mângâierii mele. Oh, da. E clar, e încă interesată, dar atunci de ce se opune atâta?

— Un lucru trebuie să-ţi fie foarte clar, o avertizez printre dinţii strânşi, încercând să-mi ascund iritarea.

Mă obligă să lupt pentru ceva ce, dintr-odată, a devenit complicat.

Eu nu iau niciodată nimic dacă nu îmi este oferit. Iar, tu, iubito, mi te-ai oferit deja, şi o ştim amândoi. *Fără să cer.*

Îşi smulge bărbia din mâna mea. Cine-ar fi zis că sfidarea poate fi atât de excitantă? Şi enervantă. Nu mai ştiu când a fost ultima oară când am fost nevoit să insist ca să conving o femeie să ajungă sub mine.

Corpul ei vibrează de furie. Sau de dorinţă. Nu reuşesc să-mi dau seama. Fac un pas în spaţiul ei personal, mânios pe mine că i-am dat voie să mă afecteze aşa mult.

— Porcăriile astea de prinţesă neajutorată or funcţiona cu iubitul tău care te tratează ca un bibelou fragil, de ţinut în vitrină. Şi de folosit numai din când în când.

Ridic din umeri, nepăsător, vezi Doamne, dar tot ce îmi doresc e o reacţie din partea ei. Orice, ca să înţeleg ce se întâmplă dincolo de faţada aia stoică.

— Dar, recunoaşte, iubito, e plictisitor.

— Dumnezeule..., se poticneşte ea, privindu-mă rănită.

Hmm. Poate tocmai s-a despărţit de el. Momentul perfect pentru o aventură fără urmări, atunci.

— Nu sunt nicio fragilă!

Bingo!

— Serios?

Vreau să o provoc şi mai tare. S-o fac să admită că mă vrea. Întind mâna, îi apuc bărbia între degetul mare şi arătător să mă asigur că nu poate fugi de ochii mei.

— *Şi-atunci de ce te comporţi ca şi cum ai fi?*

Îşi smulge bărbia din mâna mea.

— Du-te-n mă-ta! mârâie printre buzele acelea frumoase.

Focul din ochii ei mă ţine prizonier.

Şi când te gândeşti că voiam să trec pe lângă Domnişoara Admiratoare fără să-i arunc o privire.

— Oh, arţăgoasă mică!

Nu mă pot abţine să nu rânjesc. Dacă vibrează aşa acum, nici nu vreau să-mi imaginez cât de sălbatică devine în pat.

— *Îmi place arţăgos, iubito.* Mă face să te vreau şi mai mult.

Pe chipul ei trec atâtea emoţii, că nu reuşesc să le desluşesc. Se dă într-o parte, luând distanţă de mine în timp ce ne confruntăm în tăcere. Şi tocmai în clipa în care am impresia că e pe cale să-mi zică ceva, se deschide uşa din capătul holului, inundându-l cu zgomotele petrecerii

de dincolo. Domnişoara Admiratoare se răsuceşte pe călcâie, cu o expresie de uşurare pe chip.

Mă uit şi eu. Văd un tip de înălţime medie care stă cu spatele la uşă şi se uită la noi lung, ostentativ. La început nu-l recunosc, apoi îmi dau seama că l-am văzut mai devreme cu nişte ştabi de la Corporate Care.

— Rylee? Îmi trebuie neapărat listele acelea. Le-ai găsit?

Rylee? Ce dracu'?

— Am fost reţinută, îi spune tipului bâlbâindu-se, privind înapoi la mine, cu o expresie a uşurare, regret şi dezamăgire.

Lucrează cu el? La Corporate Cares? Îi mai spune ceva tipului, dar eu nu-o aud, prea ocupat la gândul că Domnişoara Admiratoare nu e, de fapt, Domnişoara Admiratoare.

Nici nebună nu e.

Rylee. Îmi sună vag cunoscut. În minte îmi rostogolesc numele ei pe limbă. Îmi place cum sună, cum se simte.

Trece pe lângă mine evitând să mă privească în ochi şi intră în magazie. Mă stăpânesc cu greu să nu mă întind după ea. Noi doi n-am terminat nici pe departe ce am început. O urmez şi îi ţin uşa deschisă urmărind-o cum îşi bagă în geantă, cu mişcări nervoase, cartonaşele de licitaţie. Simt că ochii colegului ei îmi găuresc spinarea. Încearcă să priceapă care e situaţia. Pun pariu că-mi va zice *să-mi văd de treaba mea.*

Adică exact ce i-aş spune eu lui. Dispari, prietene, lasă-ne să terminăm ce-am început. Mă uit iară la Rylee care se ridică, îşi îndreaptă umerii şi, cu geanta în mână, trece pe lângă mine fără să-mi arunce vreo privire.

Simt că iau foc de mânie. Cum își permite să mă ignore?

— Conversația asta nu se încheie aici, Rylee.

— Ba bine că nu, Ace, îmi aruncă peste umăr pornind în pași mari pe hol.

Stau și privesc în urma ei cum se îndepărtează. Unduind special din șolduri. Din coapsele care imploră mângâieri. Tocurile... pe care aș pune-o să nu și le dea jos, nici pantofii, nici dresurile cu jartieră, ticăind pe podea.

Și de când a început să-mi placă o femeie care pleacă? De când mi se pare una dintre cele mai provocatoare imagini pe care le-am văzut în viața mea?

Ușa se închide în spatele ei și se lasă tăcerea. Îmi trec o mână prin păr și mă sprijin de perete, încercând să pricep ce dracului s-a întâmplat în ultimele douăzeci de minute. Pufăi zgomotos. Nici eu nu știu de ce sunt enervat.

Începi să-ți pierzi îndemânarea, Donovan.

Ar trebui să te simți ușurat când o femeie pleacă, ce dracu'?! Mai puține dureri de cap, nu? Pentru că eu nu alerg după nimeni. Nu-mi stă în fire, n-am fost și n-o să fiu niciodată așa. Femei doritoare sunt destule, de ce să-mi pierd timpul cu cele care complică treaba? De ce să mă agit când viața e, și așa, complicată? Regulez pe cine vreau, când vreau eu. Eu aleg. Eu decid condițiile. Și o fac doar pentru plăcerea mea. De la regula numărul doi la regula numărul șase.

Dar, rahat... aia..., ea... cum să-i dau drumul? *Dracu' să mă ia!*

Nimeni nu pleacă până n-am terminat. Și intenționez să termin ce-am început cu ea. Steagul în carouri îmi aparține. Trebuie să trec neapărat linia aia de sosire.

Toastez pentru o seară a premierelor.

Mai întâi o brunetă.

Apoi, un scop.

Provocare acceptată.

Tu flutură steagul în carouri, iubito, că eu o să am grijă să-l revendic.

Ispita

Capitolul trei și încă un pic

Cititorii îl bănuiesc pe Colton că ar fi trucat licitaţia cu întâlnirea. Un adevăr pe care nu-l voi dezvălui niciodată; cred că este important ca fiecare dintre voi să-şi creeze un scenariu propriu. Oricum, nu contează, ce ştim este că Rylee a fost câştigată la licitaţie şi că nu e prea încântată de situaţie. Este agitată, nu gândeşte limpede şi tot ce vrea e să plece acasă.

Dar, aşa cum se întâmplă mereu, băieţii ei sunt lucrul cel mai important, or, asta înseamnă că trebuie să pornească în căutarea arogantului, dureros de frumosului Donavan, să încaseze cecul câştigat contra întâlnirii cu ea. Habar nu are câte evenimente vor lua naştere din această întrevedere.

Mi-a plăcut să scriu scena aceasta. Ştiam cât de arogant e Colton, dar la ce se gândea, oare, în timp ce vorbeau? Ce s-a-ntâmplat după ce a plecat în seara ceea şi s-a dus acasă? Cât de mult l-a afectat femeia aceea cu claia de păr ondulat şi îngrozitor de sfidătoare?

Dă-le dracului de reguli!

Dependenţă.

Şi ce dacă e sfidătoare?

E a mea.

Doar că nu ştie încă.

Ochii ni se întâlnesc când iese de pe uşa care duce către culise. Rânjetul de pe faţa ei şi focul din ochii aceia îmi spun că *ştie*.

Dar n-are cum.

N-are cum să fi înţeles deja. După mersul apăsat şi modul în care-şi fâţâie formele apetisante în timp ce vine spre mine, cred că e al dracului de furioasă. Nu mă pot abţine să nu-mi plimb ochii pe fiecare centimetru al corpului ei, vreau mai mult decât mica degustare de mai devreme. Vreau toată afurisita de porţie.

Şi o vreau acum.

Răbdarea nu se numără printre virtuţile mele.

Şi, în curând, nici printre ale ei.

În timp ce ea se apropie, zâmbesc, nu mă pot abţine, şi mă dezlipesc de perete. Vine ca un tren de marfă plin de furie, fără să aibă habar că eu sunt afurisitul ei de combustibil.

Ce n-aş da s-o lipesc de perete şi s-o gust iară – la dracu' cu mulţimea din jur, eu îmi vreau doza! Ajunge la mine şi ridică din mână înainte să apuc să deschid gura. Rahat! Femeia asta face tot ce poate să mă îndepărteze, fără să ştie că obţine exact efectul opus, că sunt mai excitat decât şi-ar putea vreodată închipui.

— Uite ce e, Ace, sunt obosită şi într-o stare de tot rahatul în momentul ăsta. Pentru mine e vremea să închei seara asta...

— Şi eu care voiam să te duc prin locuri care nici măcar nu bănuiai că există...

Nu mă pot abține să n-o provoc. Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. *Dar e adevărat, la dracu'!* Sunt sigur că noi doi am da foc cearșafurilor, dacă nu chiar patului sau podelei, sau canapelei pe care am sfârși. Buzele apetisante i se cască de uimire când mă aude și decid să o țin în priză. Să continui s-o provoc. E prea distractiv ca să mă opresc.

— Habar n-ai ce pierzi, iubito.

Pufăie. Pufăie la mine, la propriu, stând așa, în fața mea, cu rochia ei elegantă și al naibii să fiu dacă nu mi se pare și asta un amestec între senzual și adorabil.

— Mă simt rănit, spun, strângându-mi teatral mâna pe inimă. *Ai fi surprinsă ce primește gura mea în schimbul acestor cuvinte.*

Ia, să vedem ce mai găsește de zis acum. Îi trasez din ochi conturul buzelor ălora pe care îmi doresc să le simt strângându-mi-se în jurul penisului. Se uită îngrozită la mine cu ochii ei magnifici. Tot nu știe cum să mă ia, în ciuda interacțiunii intense care s-a petrecut în seara asta între noi.

Bun. Ține-o pe ace. Cu cât e mai nedumerită, cu atât mai bine pentru mine.

— N-am timp de jocurile tale puerile acum. Tocmai am fost umilită mai rău decât în cele mai urâte coșmaruri și sunt mai sictirită decât îți poți imagina. Ești *ultima* persoană cu care am chef să am de-a face în clipa asta.

— Îmi plac femeile care vorbesc pe șleau, murmur ca pentru mine, incapabil să-mi dezlipesc ochii dintr-ai ei. Sau să pricep că mi se spune nu. Asta chiar e o noutate.

— Așa că în zece minute plec acasă. Seara mea se încheie aici. Am câștigat porcăria de pariu pe care l-am pus cu tine, așa că scoate carnetul de cecuri, azi te întorci acasă cu buzunarele mai ușoare, declară ea, punându-și mâinile în șolduri.

Rahat, iar sfidarea aia care-mi face testiculele să se strângă dorinţă. De poftă nestăvilită. Are impresia c-o să-i scriu un cec şi-o să-i dau voie să dispară din viaţa mea fără s-o fac a mea? Din păcate pentru ea, se înşală amarnic. Cu mine nu e loc de negocieri.

Şi n-am de gând să cedez. Păcat că ea nu ştie, încă.

De data asta nici nu mai încerc să-mi ascund rânjetul. *Începem jocul, iubito.*

— Mai uşoare cu douăzeci şi cinci de mii, mai precis.

— Nu, înţelegerea a fost douăz... Vocea i se stinge.

O observ cum începe să priceapă. Se schimbă la faţă când îşi dă seama. Ochii îi devin furtună. Se vede pe ea că încearcă să se stăpânească. Să reziste şi să nu-mi înfigă mâinile în gât.

Şi, rahat! Dacă sfidătoare era sexy, furia o face al dracului de irezistibilă.

— Nnnu..., nu. Ai trişat şi o ştii foarte bine!

Mă priveşte plină de ură, ceea ce mă face să mă încăpăţânez şi mai tare s-o am.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea, eu nu am căzut la învoială cu aşa ceva!

Îmi trec limba pe interiorul obrazului, trebuie să mă abţin să nu rânjesc la ea.

— Ryles, noblesse oblige...

— Mă cheamă Rylee, nemernicule! şuieră ea la mine.

Ţâfnoasă. Ţâfnoasă. *Ryles rămâne, atunci.*

— Iar pe mine *nu* mă cheamă Ace, iubito.

Dar mai încolo, când o să-mi strigi numele de plăcere, poţi să-mi zici cum vrei tu. Mă sprijin de zid, urmărind cum se schimbă emoţiile pe chipul ei. E aşa

frustrantă. Misiune îndeplinită, am reuşit s-o provoc. Iar acum am în faţă o mâţă înfuriată şi pun pariu că o să fie un deliciu să încerc s-o domesticesc. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, ce rost are s-o domesticesc? N-a murit nimeni de la câteva zgârieturi.

— Ai trişat! Tu, tu..., aaah!

— N-am avut timp să stabilim reguli, nici regulamente, îi explic ridicând din sprâncene şi dând din umeri. Ai fost pusă la licitaţie. Aşa că jocul a devenit cinstit.

Buzele alea pe care-mi doresc să le gust iar se deschid, apoi se închid, apoi se deschid iară. Încerc să nu mă gândesc pe ce anume aş vreau eu să se deschidă şi să se închidă aşa. *Isuse Hristoase!* Mă oblig să-mi iau gândul de la ce se află pe sub rochia ei şi să mă concentrez pe acum şi aici. Mă dezlipesc de perete şi mă duc spre ea.

Nu pot să rezist.

— Cred că tocmai ţi-am demonstrat că uneori mai pierzi şi tu, *Ryles*.

Trebuie să o ating.

Irezistibilă.

A mea.

— Abia aştept întâlnirea noastră, Rylee.

O privesc cum mă urmăreşte dându-i la o parte de pe obraz o buclă răzleaţă. Nu-mi scapă că-şi ţine respiraţia preţ de o clipă şi-atunci ştiu c-am prins-o. Că e doar o chestiune de timp.

Atracţia e prea puternică. E inutil să rezişti. Îi trec degetul mare peste obraz, vreau să-i simt pielea. Să simt scânteia care se declanşează, vibrând între noi.

— O aştept mai mult decât am aşteptat oricare altă întâlnire în ultima vreme.

Îşi lasă exasperată capul pe spate, degetul meu e încă pe obrazul ei, apoi exclamă:

— Of, Doamne!

Sunetul vocii ei de pisicuță sexy îmi ajunge până în stomac și mai în adânc, în locuri ascunse, și asta nu-mi place niciun pic. Singurele părți din mine care ar trebui să se simtă afectate sunt penisul meu și mintea mea, care numără minutele rămase până când o voi simți sub mine.

Sau pe mine. Calul în dar nu se caută de dinți, așa că nu m-aș plânge nici de poziția amazoanei, dimpotrivă.

Vezi, Donavan? Alcoolul te face să interpretezi aiurea lucrurile, să crezi că ce simți pe dinăuntru e ceva mai mult decât durerea din boașe. Știi bine că tot ce vrei, de fapt, este o partidă de sex, fără nicio complicație și fără să-ncerci să îmblânzești pisica asta sălbatică.

Atât. Nimic altceva.

Jur.

Dar mă cuprinde neliniștea la gândul de a o avea doar o singură dată și trebuie să mă oblig să încetez cu gândurile astea prosteşti și să preiau controlul asupra situației și asupra penisului meu care, se pare, a fost luat prizonier. O aud din nou în minte cum exclamă și-atunci știu exact ce am de făcut.

— *Oh, Doamne?* o imit eu, cedând pentru ultima oară dorinței de a o atinge. Îi trasez cu un deget conturul feței. Așa o să faci când o să intru adânc în tine?

Îmi place la nebunie expresia șocată care i se instalează pe chip. Insolența cu care ridică din bărbie, privindu-mă. La dracu', mă excită!

— Uau! Ai o părere foarte bună despre de tine, Ace!

Rahat! A căzut prea ușor în capcană, n-am cum să mă abțin. N-am cum să nu continui s-o provoc. Ultima dată. Apoi plec și-o las să se-ntrebe pe al cui teren e mingea, de fapt. Îmi bag mâinile în buzunar și mă aplec

spre ea fără să încerc să-mi ascund gândul la ce i-aș face. Ce-aș face cu ea. Pentru ea.

— De-ai ști de ce, iubito!... râd încet, încântat de reacția ei. Te caut eu.

Renunț la tentația de a o atinge pentru ultima oară. De a o gusta o ultimă dată. Și mă oblig să mă întorc pe călcâie și să mă îndepărtez. Să pun un pas în fața celuilalt, deși ce mi-aș dori, de fapt, ar fi să o târăsc înapoi în magazia aia și să-mi iau exact ce-mi doresc.

Șansa de a o face a mea.

Jocul a început!

Ies în parcare. Sammy e deja acolo, spre norocul meu, altfel aș fi fost probabil tentat să mă întorc înapoi înăuntru. Pentru că da, e adevărat că mă excită faptul că mă respinge, dar pun pariu, din experiență, că de-aș mai fi stat încă zece minute, ori nu plecam singur acasă acum, ori magazia aia și-ar fi găsit și ea o utilizare.

Pentru că nu prea mi se întâmplă să pierd.

Îmi scot telefonul din buzunar și râd când văd numărul de notificări de pe ecran. Exact ce ziceam. Glisez cu degetul mare prin mesajele de la Raquel, vreo zece. Unul mai murdar ca altul.

Hristoase, după atâtea preliminarii verbale, chiar am nevoie de o partidă bună de sex, și, judecând după ce scrie în mesaje, noaptea asta o să fie lungă, transpirată și fără somn.

— Hei, Wood? Gata, noapte bună? întreabă Sammy în timp ce urc pe bancheta din spate a Range Rover-ului, cu mâna deja pe nasturii de sus de la cămașă, să-i desfac.

— Nici nu-ți închipui, Sammy, îi zic și izbucnesc în râs când îmi vine îmi dau seama că seara mea seamănă cu începutul unui banc: *deci, într-un bar intră o roșcată, o brunetă și o blondă* – adică Bailey, Rylee și Raquel.

Râde şi el, clătinând din cap, pentru că e cu mine de destul de multă vreme cât să ştie cum decurge viaţa mea. Femei dispuse să facă orice am eu chef. Mă rog, mai puţin Domnişoara Thomas, în seara asta.

Mi-a fost de zece ori mai greu să mă îndepărtez de ea, ştiind ce ascunde pe sub rochia aia. Şi de când îmi pasă mie de lenjeria femeilor atâta vreme cât e făcută grămadă pe jos?

În mod normal aş spune că nu merită să-mi pierd timpul cu ea, dar nici nu-mi aduc aminte când m-a provocat ultima oară cineva. Rahat, femeile îmi spun nu la fel de des cât îşi ţin genunchii lipiţi unul de celălalt. Adică niciodată.

Hristoase, ar trebui s-o las baltă. Scrie cecul ăla, Donavan. Las-o-n pace.

Nu te băga în situaţii complicate, ăsta e motto-ul meu. Şi-atunci de ce dracului îmi doresc să mă joc cu focul?! Să aprind scânteia care-o aprinde pe ea, ca să văd cât de tare se poate încinge.

Pe toţi dracii din Iad.

Sunt doar excitat. Erect şi dornic pentru că m-a sfidat. Dar în noaptea asta mă voi pierde în Raquel, în fiecare nenorocit de centimetru al corpului ei, şi-mi voi da seama că e o tâmpenie. Că nu ar trebui să aleg complicat când am opţiunea simplu.

Gata, am decis. Sex până la uitare. Asta rezolvă totul.

Dau să-i răspund lui Raquel, dar sună telefonul. Când mă uit, pe ecran este chiar numele ei. Mai simplu de atât nici nu se putea.

Ha, ce tare sunt! Tot ce trebuie să fac e să pocnesc din degete.

— Hei.

Rânjesc la Sammy prin oglinda retrovizoare.

— Sunt goală. Și udă. Și gura mea e pregătită să te sugă până nu mai rămâne nimic. Sper că vii spre casă. Nu am nimic în gură și-aș vrea să mi-o umpli tu, iubitule.

Penisul mi se trezește deja la viață, testiculele mi se strâng. Trebuie să termin, neapărat, sunt pregătit. Ce bărbat cu sânge în vene n-ar fi după o asemenea invitație? Rahat.

— La dracu', iubito, sună dumnezeiește..., dar sunt obligat să refuz.

Sunt șocat și eu de ce-mi iese din gură. *Ce dracu' faci, Donavan? Ce dracu' te-a apucat?* mă aud strigând în sinea mea, penisul implorând, dar gura mea pare să aibă un creier propriu.

— Poftim? spune încet, evident dezamăgită.

— Scuze. M-a rugat mama să rămân aici și să mă ocup de niște rahaturi caritabile în locul ei. Dar o să mă revanșez. M-au invitat la o petrecere de lansare a noului sponsor, Merit Rum. Ceea ce înseamnă expunere mediatică pentru tine, personaje importante și tot restul, da? Știi că nu aș rata șansa să ne-o tragem dacă n-aș fi constrâns de situație.

Tocmai m-am folosit de mama ca să scap de Raquel să n-o regulez. Nu știu ce am, dar starea în care sunt e pur și simplu patetică. A venit sfârșitul lumii? A-nghețat iadul?

Ce. Mama. Dracului?!

Raquel acceptă fără tragere de inimă, eu mă scuz iară, mințind că, vezi Doamne, sunt ocupat și închid telefonul. Sammy îmi prinde privirea în oglindă și ridică din sprânceană.

— Să înțeleg că ar trebui să te duc la Broadbeach acum?

Îmi trec o mână prin păr şi oftez.

— Mda.

Clatin din cap încerc să pricep ce dracului am făcut.

— Auzi, Sammy, tocmai am refuzat o păsărică?

— Da, da. Aşa mi s-a părut. Te simţi bine? Penisul la locul lui? Sau ţi s-a uscat şi-a căzut după toată agitaţia de la eveniment?

Al naibii Sammy. Foarte amuzant. Mă apuc de boaşe şi mi le aranjez.

— E la locul lui încă, Sam. E la locul lui. Vocea mi se stinge, mă pierd în gânduri.

Rylee Thomas. De la ea cred că mi se trage. Cum e posibil ca după trei ore în care n-a făcut decât să mă sfideze să ajung să văd doar o bucăţică udă şi doritoare şi să cred că e prea al naibii de simplu? Că o să fie distractiv să fac un pic de efort pentru o femeie?

E numai afurisita ei de vină că mă duc acasă unde mă aşteaptă doar mâna mea şi nişte lubrifiant. Până şi eu îmi dau seama că e o tâmpenie. Aşa că dau să-i zic lui Sammy să se-ndrepte spre Palisades, dar gura mea se încăpăţânează să tacă. Pentru că oricât de fierbinte ar fi Raquel, oricât de bine m-ar călări, eu vreau pe altcineva.

Pe cineva de la petrecerea de binefacere. Cu forme rotunde şi clasă şi afurisitul ăla de fund al ei. Şi asta e doar o mică parte din ce plănuiesc eu să pipăi.

Îmi sună telefonul şi mă enervez pe loc. Raquel trebuie să înceteze şi să mă lase dracului în pace.

— Ce? latru la telefon.

Umerii lui Sammy se scutură de râs. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Uau! Cineva are nevoie să se descarce un pic. Să se elibereze de stres şi aşa mai departe.

Rahat. Probabil trebuia să mă uit mai întâi la ecranul telefonului. Eram atât de adâncit în gândul la ce nu pot avea în clipa asta încât am presupus că era Raquel, nu Becks.

— Scuze, îi spun. Credeam că eşti Raquel.

— La dracu', amice, râde el. După tonul iritat bănuiesc că te-a lăsat pe tuşă în seara asta. Şi-a făcut alte planuri în loc să stea la dispoziţia ta?

Dobitocul. Râd mormăit.

— Nici pe departe. Doar că în seara asta nu e în meniu.

Becks se îneacă la celălalt capăt al liniei. La dracu', tocmai i-am servit-o pe tavă.

— Ţinând cont de faptul că meniul tău constă în prăjitură, înseamnă că vrei să ţi-o servească şi altcineva, nu doar Raquel.

Mă face să zâmbesc cu gura până la urechi, dar tăcerea mea îi spune tot.

— *Cu cine-ai vrea să fii, Wood?*

„Şi uite-aşa o luăm de la capăt" aud în vocea lui, chiar dacă nu o spune în cuvinte, şi mă limitez să clatin din cap. Aşa e, are dreptate.

— Ce femeie te-a făcut s-o vezi pe Raquel ca pe o gaură la cureaua aia a ta?

Singura curea care-mi vine în minte e a mea, desfăcându-se ca s-o iau pe Rylee şi s-o-ntind sub mine, s-o aud iar cum exclamă acel *Of, Doamne!...* Cu ochii minţii văd numai dresuri cu bandă de dantelă, gura aia încrezută şi ochii ca violetele plini de dispreţ. Ar fi de-ajuns şi unul singur dintre lucrurile astea să mă excite de moarte, dar toate la un loc?... Îmi fac penisul să pulseze!

— Niciuna, mint eu, să mă protejez de ceea ce mi-e cel mai teamă.

Că tocmai Rylee ar putea fi persoana aceea pe care nu-mi pot permite s-o am.

Ea este genul de femeie care-şi doreşte „pentru totdeauna", iar eu sunt genul de bărbat care caută doar aventuri de-o noapte.

Dar, la dracu', o să fie amuzant să văd până cât de mult vom putea îndoi regulile fără să le rupem.

Ispita

Capitolul unsprezece

Petrecerea de lansare Merit Rum. Mai e nevoie să adaug ceva? Una dintre primele întrebări pe care mi le-au pus cititorii a fost: ce-i trecea prin cap lui Colton în seara aceea? Ceea ce urmează se petrece în capitolul unsprezece, de la momentul când Colton a văzut-o pe Rylee cu Surferul Joe lipit de ea, până i-a adresat faimoasa, de-acum, replică: „Decide, Rylee. Da sau nu."

Mă intrigă monologul interior al lui Colton de atunci, pe hol. Pare să fie într-o luptă constantă: își neagă ceea ce dorește, socotește și se gândește că ar putea avea ceea ce își dorește, dar în anumite condiții, toate acestea laolaltă cu dorința de a o proteja pe Rylee de durerea pe care știe că i-o va provoca. Și toate ating o coardă sensibilă în fiecare dintre cititori, care, în același timp, simt nevoia să se protejeze de șocul emoțional cauzat de acțiunile lui.

Îm-îm. E a mea, băi, dobitocule.

Poate dacă trece peste cadavrul meu nenorocit.

Sau al lui, dacă o mai atinge o dată.

Clubul ăsta e plin. Plin de păsărici de prima mână. *Mda, şi obligaţii faţă de sponsor.* Nenorocitele de obligaţii care mă sufocă de două ore încoace. Două ore în care aş fi putut fi lângă sursa stării de rahat în care mă aflu.

Sursa durerii din testicule, care au devenit albastre de-acum.

Isuse Hristoase. Cum am dansat cu ea! Lipiţi unul de celălalt de la umeri la călcâie. Mişcându-ne în acelaşi timp. Şi felul în care corpul ei reacţionează, anticipându-mi fiecare mişcare înainte s-apuc s-o fac. Ochii care-mi spun „sunt a ta, ia-mă."

Senzaţiile care-mi sugerează cum va fi când vom fi, când, în sfârşit, ea va ceda dorinţelor pe care acum raţiunea i le neagă. A fost cât pe ce să ejaculez acolo, pe loc. Un fel de aperitiv la ospăţul cu ocazia căruia o voi devora.

Iar acum, în faţa mea stau directorii executivi de la Merit Rum, Raquel nu se dezlipeşte de mine, nu care cumva să-i scape cuiva că e aici cu mine, şi Becks, *pramatia*, acolo, în spatele lor, rânjind la mine *„tu ai invitat-o, fraiere!"*

Dar, mai ales, ceea ce văd dincolo de mulţime, între o rundă şi cealaltă. Bărbatul care tocmai s-a aşezat lângă Rylee. Care a cuprins-o cu braţul după umeri. Care se apleacă spre ea, şoptindu-i la ureche.

A mea.

Gândul acesta mi se întipăreşte pe creier şi nu mai pleacă. Gândul la ea. Nici nu aud ce vorbeşte lumea din jurul meu. Mă uit la directorii de la Merit, încearcă să pară cool, dar eşuează lamentabil. Se vede cu ochiul liber că nu sunt în elementul lor. Ridic ochii la Becks şi-i fac

semn cu capul în direcţia lui Rylee, sperând că se prinde. Şi dacă nu, va pricepe oricum în cinci secunde.

— Mă scuzaţi un moment, îl întrerup pe ăla scund care turuie despre datele demografice ale clienţilor. Trebuie să merg până la toaletă.

Mă uit din nou la Beckett, *cel mai grozav partener din lume*, şi plec fără să mai adaug altceva. Sper doar să nu-şi dea seama că mă duc în direcţia opusă băii.

Am luat-o razna! Cum să dau papucii unui sponsor pentru o bucăţică? Cred că sunt vrăjit de păsărică, altfel nu-mi explic. *Isuse Hristoase!* Zici că sunt posedat. Sau, mai bine zis, zici că penisul meu e posedat, fiindcă, repet, nu mi-o mai pot scoate din sânge.

Şi trebuie. Nu există alte opţiuni. Alte şanse. Trebuie să termin ospăţul pe care tocmai l-am început mai devreme înainte să-mi fie luat de sub nas cu cruzime.

Derbedeul ăla pune mâna pe ea. Din nou. Apropiindu-se şi mai mult.

— Domnişoara e cu mine.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Printre dinţii strânşi. Pe un ton evident ameninţător. La auzul comentariului, patru capete se întorc brusc spre mine şi mă privesc. Toate, cu excepţia lui Rylee. Ea se uită fix, preţ de o clipă, la blonda de la PRX, care stă în faţa ei.

Apoi se-ntoarce încet, sprijinindu-se de pieptul nemerniculuı din spatele ei, cu corpul încordat, sfidătoare de mi se strâng testiculele de poftă nestăvilită. A dispărut sirena senzuală de pe ringul de dans. Şi fata vulnerabilă de ieri seară. În clipa asta este o femeie furioasă. O văd imediat ce ridică ochii ăia la mine, dar nu-mi pasă, pentru că acum privesc în direcţia corectă.

Spre mine.

Adică în singura direcţie în care vreau să privească. Doar că eu îl văd numai pe el. Braţul care o cuprinde şi acum după umeri. Corpul lipit de al ei. Încleştez din maxilar. Ochii lipiţi de ai ei.

— Sunt cu tine? întreabă, cu afurisiţii ăia de ochi mari cât farfuriile şi bărbia ridicată a încăpăţânare. Zău? Şi eu care credeam că eşti cu ea, spuse pe un ton sarcastic, strâmbând din nas cum face de obicei când e mânioasă – adică adesea, deşi ne ştim de foarte puţin timp – privind undeva în spatele meu. Ştii tu, blonda de mai devreme.

Blestemata de Raquel. Cineva să-mi aducă aminte de ce dracului am invitat-o aici. Abilităţile ei orale – şi atuul ei principal, sincer, *şi da, ştiu că sunt un nemernic că mă gândesc la asta acum* – sunt o amintire îndepărtată prin comparaţie cu privelişte a din faţa mea. Pentru că acum, în clipa asta, nu mă gândesc decât la Rylee. La gura ei. La corpul ei. La păsărica aia a ei, care, bag mâna-n foc, este cea mai afurisit de dulce chestie pe care am gustat-o în viaţa mea. Pe care am simţit-o vreodată.

Sunt în stare să mă şi milogesc.

Trebuie să mă adâncesc în ea, mi-o doresc atât de mult în clipa asta că mă doare.

— Ce drăguţ, Rylee, scuip eu.

Şi apoi tac, fiindcă n-am încredere în ce aş putea spune. Şi-atunci văd că surferul o strânge de umăr. Îmi mut ochii într-ai lui, transmiţându-i un mesaj limpede.

Jos labele.

Mesajul ajunge la destinaţie. Surferul înţepeneşte încet, pricepând. *Da, exact, idiotule. Sunt nimeni altul decât Colton Donavan, iar ea este a mea.* Şi da, exagerările din ziarele de scandal sunt extrem de corecte. Mă enervez repede şi n-am nicio reţinere când vine vorba de dat cu pumnul. Mai atinge-o o dată şi-o să vezi pe pielea ta.

Chiar te rog.

Şi pentru că Rylee face, bineînţeles, întotdeauna opusul a ceea ce-mi doresc eu, se-ntoarce, îşi pune palma pe braţul derbedeului asigurându-l că ea nu e cu mine. Apoi se-ntoarce din nou încet spre mine, cu un rânjer arogant pe buzele alea splendide şi ochii violet plini de sfidare.

Deci aşa vrea să procedăm?

— Rylee, nu întinde coarda... Nu-mi place să împart ce-i al meu, spun strângând pumnii şi deschizându-i, apoi strângând iar ca să scap de tensiunea fizică şi sexuală. Locul. Tău. E. Lângă. Mine.

Ridică din sprâncene când mă aude. Îi văd insolenţa pe sub aparenţa calmă.

— Cum aşa, Ace? Aseară erai cu mine, în seara asta cu *ea*.

O spune cu atâta dezgust, că simt şi eu la fel. Îi mulţumesc în gând lui Becks că a priceput din priviri şi că o ţine ocupată pe Raquel în momentul ăsta.

— Mie mi se pare că... Locul. *Ei*. Este. Lângă. Tine, mă imită ea.

Isuse Hristoase! *Femeia asta mă face să simt că-i aparţin*. Că îi aparţin şi nici măcar n-am avut-o. Ce dracului e în neregulă cu mine?! Eu nu alerg după femei. Niciodată. Or, femeia asta mă duce de la o extremă la alta. Jur că mă atrage într-un fel care nu-mi lasă scăpare.

Îmi trec mâna prin păr de frustrare privind celelalte trei persoane din separeu, martori la umilinţa pe care mi-o pricinuieşte o femeie.

— Rylee, oftez, încercând să-mi controlez iritarea din voce. Tu..., tu...

Ea ce, dobitocule, ce? Ia-ţi înapoi testiculele alea şi comportă-te ca un bărbat. Spune-i cum va funcţiona treaba asta.

— Îmi pui nervii la încercare. Mă îndepărtezi. Ce-ar trebui să cred acum?

Mda. Ai dat-o pe spate, Donavan, ce să zic?! Mare fătălău mai eşti.

Mă măsoară din priviri, din tălpi până-n creşte, cu un rânjet mic care mă scoate din pepeni. Şi-mi provoacă o erecţie. Se joacă cu mine. Iară. Ca o afurisită de mâţă cu şoarecele.

Şi îi place.

— *Nu sunt încă sigură dacă te vreau*, spune, ostilă, spre oroarea celor de la masă, care au auzit zvonuri, bănuiesc, despre firea mea imprevizibilă şi irascibilă. Noi, fetele, ne mai răzgândim uneori, mă provoacă, înclinând capul să-şi plimbe iar privirea pe mine. Nu asta se zice mereu despre noi?

— Printre altele, îi dau eu repede replica, sorbind apoi din băutură şi privind-o peste buza paharului. Ne putem juca dacă vrei, Ryles, dar cred că eu am mult mai multă experienţă decât tine la jocul ăsta.

Buzele i se deschid doar un pic şi-mi vine să gem doar gândindu-mă la ce îmi evocă imaginea aia. Mai precis la cum aş umple eu spaţiul acela gol. Cuprins de dorinţă, scrâşnesc din dinţi şi îmi aplec ochii la ea. Îşi ia încet mâna de pe genunchiul Surferului şi vine spre marginea separeului.

Spre mine.

Aşa, iubito. Hai să-i punem capăt odată. Aici, pe loc. Acum. Hai la tati.

— Vrei să pari inabordabilă, Rylee.

Se uită la prietena ei, apoi se ridică încet în picioare, lăsându-mă să-i privesc formele dulci, carnea moale şi mintea mi se umple de gânduri, ah, îmi doresc cu disperare s-o simt sub mine, goală, destrămându-se.

— Aşa, şi?

Las gândurile, obligat să mă concentrez la ce zice. S-o câştig, deşi chimia dintre noi, căreia continuă să i se împotrivească, ar trebui să fie suficientă. Dar când o aud, o văd, aşa cu umerii drepţi, sfidătoare, cu bărbia voluntară ridicată la mine...

Vrea s-apuce pe drumul ăsta? Să continue şarada cum că nu mă vrea, în ciuda faptului că afurisitului ei corp incredibil urlă contrariul? Pot să joc asta ca nimeni altul. Să mă învârtesc în jurul ei până o ia ameţeala. Clatin din cap la ea, făcând un pas mai aproape.

Pentru că simt nevoia să micşorez distanţa dintre noi.

O privesc fix, făcând-o să-şi plece ochii.

— Te dai în spectacol. Sper că te amuzi.

Întind mâna şi-i ridic bărbia, s-o oblig să se uite la mine.

— Nu-mi plac jocurile, Rylee, o avertizez, cu sângele bubuindu-mi în vene fiindcă o simt atât de aproape, ...şi nu accept să se joace cineva cu mine.

Aerul se face greu între noi. Respiraţia mi se accelerează. Mă mănâncă degetele să o ating.

S-o posed.

Să-mi cer drepturile.

Iar ea este la fel de afectată ca şi mine. Ştiu. Văd. *Dracu' să mă ia!* Femeia asta mă-ntoarce pe dos ca pe o mănuşă şi, cu toate astea, observ că se forţează să nege energia care vibrează între noi în clipa asta. Trage adânc, calm, aer în piept şi face un pas spre mine.

— Bine, mersi că m-ai informat.

Îşi lipeşte palma de pieptul meu şi se aplecă apropiindu-şi buzele de urechea mea.

Simţurile mi-o iau razna. Îmi pune la încercare puterile. Dacă nu se dezlipeşte de mine în clipa asta, o iau acum şi aici, pe jos. *Fără nicio reţinere.*

— Haide să-ţi spun şi eu ceva ţie, Ace. Nici mie nu-mi place să fiu roata ta de rezervă, să vii la mine când te-ai plictisit de *blondele* tale.

Vocea ei îmi gâdilă pielea. Şi nu se lasă, continuă să mă tachineze, face un pas înapoi cu un zâmbet pe chip care mă tentează să iau fără să mai cer voie.

— Ai prins un obicei prost, să mă vrei pe mine după ce ai fost cu alta. Şi este un obicei la care va trebui să renunţi, altfel între noi doi nu se va întâmpla absolut nimic.

Mişcă înainte şi-napoi degetul în spaţiul dintre noi, în timp ce eu mă întreb cam ce ar putea face cu mâna aceea cu manicura perfectă.

— Şi asta dacă decid eu că te vreau.

Rânjeşte la mine retrăgându-se un alt pas. Ah, aş regula-o până la supunere, să-i fac dispară *rânjetul ăla* de pe faţă în timp ce-mi strigă numele de plăcere. Gata, m-am săturat de ciondăneala asta. Dorinţa este atât de puternică încât mă dor testiculele. O să fac ce simt. O să iau fără să cer. Dar tocmai în clipa aia aud un „Colt? Iubi?" şi o mână mi se strecoară pe piept, posesivă. Mă încordez. Îmi vine să mă scutur de Raquel ca de scrumul de ţigară care-ţi cade încins pe pantaloni.

Expresia de pe chipul lui Rylee – dispreţul pe care i-l provoacă Raquel – o înţeleg perfect. Pentru că simt exact acelaşi lucru în momentul ăsta. Dar ce mă uimeşte este umbra de dezamăgire care-i umple ochii ăia violeţi un pic mai mult decât ar fi trebuit.

Rahat! Eram sigur!

Își dorește asta la fel de mult ca mine. Dar orice aș face acum, o să par un măgar. Dacă o las baltă pe Raquel ca s-o cuceresc pe Rylee sau dac-o las baltă pe Rylee, fiindcă rolul ăsta l-am jucat, și să mă îndepărtez cu Raquel la braț. Așa că fac singurul lucru pe care-l pot face, deși tot ce vor mintea mea și mâinile mele este să o trag pe Rylee la mine să-i gust buzele. Să-i cunosc corpul.

Dau peste cap paharul fără să simt arsura alcoolului. Când mă uit din nou la Rylee, văd că îi spune ceva prietenei ei și-și ia poșeta. Se-ntoarce spre mine și inima mi se strânge. Încă mai are postura aceea provocatoare care mă excită, dar ochii ei reflectă tot felul de gânduri contradictorii.

Te urăsc.

Te vreau.

Cum ai putut să faci asta?!

Trebuia să-mi dau seama.

O să-mi frângi inima, nu-i așa? Alege: *eu sau ea.*

Încleștez din maxilar. Pentru că știu toate răspunsurile. Și niciunul. Îmi mai aruncă o privire, cu chipul resemnat, se răsucește pe călcâie și se-ndepărtează în mulțime. Îndepărtându-se de mine cât de repede cu putință.

Și eu aș da bir cu fugiții, iubito. Și asta e nimic. De-ai ști câtă otravă e în mine.

Privesc în jos la paharul gol pe care-l țin în mână în timp ce Raquel mă trage de braț s-o urmez. Rezist dorinței de a da cu el de perete să aud cum se sparge într-un milion de nenorocite de cioburi.

Ce dracu' faci, Donavan? De când îți pasă ție ce crede lumea? Ești vrăjit de păsărică, frățioare. Sigur asta e. De-aia simt nevoia să alerg după singurul lucru pe

care nu mi l-am dorit niciodată. De care nu mi-a păsat niciodată.

Până acum.

Să-mi bag...

Ridic ochii și întâlnesc privirea blondei, prietena ei, care se limitează să ridice din sprânceană la mine: *Mare idiot mai ești!* Și are dreptate. *Sunt.*

Mă uit la Raquel. Și nu simt nimic. Absolut nimic. Nu vibrații. Nu energie. Nu dorință dureroasă de a lua.

Caut cu ochii prin mulțimea de oameni unde a plecat Rylee și îi zăresc capul în timp ce-și face loc prin aglomerație. Simt o apăsare în piept. Îmi frec degetele. Trupul îmi tânjește. Iar nevoia care murmură prin mine e atât de intensă încât tot ce pot face e să clatin din cap la Raquel. Ochii mei îi spun tot ce e de spus.

Apoi plec.

Nu există alegere.

A fost deja făcută pentru mine. Din clipa în care a căzut din magazia aceea, direct în viața mea.

Afurisita de Rylee.

Afurisita ei de păsărică vrăjită.

Doar la asta mă gândesc în timp ce-mi fac loc prin mulțime să mă duc după ea pe unde dracului a plecat.

Mă irită că n-o găsesc. Mă enervează. Colton Donavan nu aleargă după fuste și al dracului să fiu dacă femeia asta nu m-a făcut de la bun început să umblu după ea.

E ușor să-mi zic s-o las baltă. La dracu' cu bătăile de cap. Și-atunci de ce nu pot? Scrutez prin mulțime și reușesc să o văd, printr-un spațiu deschis, la bar. Împing lumea spunându-mi că alerg după ea pentru că mă provoacă și pentru că simt nevoia să-i demonstrez că

vrea asta... chiar dacă adevăratul motiv este nonşalanţa cu care mă respinge.

Femeile nu sunt aşa blazate când mă vor. A-ncercat, dar eu i-am văzut sfârcurile tari pe sub bluză, bubuitul pulsului pe gât. Ştiu ce efect am asupra ei.

Blazată pe dracu'. Minte de îngheaţă apele şi niciun alt pahar de tărie, nicio altă femeie nu mă poate convinge de contrariu.

Eu sunt obişnuit să obţin ce vreau, or, în clipa asta, o vreau pe femeia asta mai mult decât mi-am dorit-o pe oricare alta.

Ajung la bar şi mă vede, se răsuceşte pe călcâie şi porneşte spre ieşire.

Să-mi bag... Fuge de mine şi eu după ea.

Iar la curse, când urmăreşti să întreci pe cineva, e cam greu din poziţie de dezavantaj. Pe de altă parte, când eşti în urmărire, faci un drift, zburaţi sub nasul radarului, şi preiei conducerea, controlând cursa exact când contează cel mai mult.

E vremea să apăs pe acceleraţie.

Ies pe uşă la câteva secunde după ea. Am ajuns într-un fel de coridor, dar nu bag de seamă pentru că privirile ni se întâlnesc. Apuc să observ că a ei e rănită înainte să se-ntoarcă cu spatele şi să-şi continue drumul.

Îm-îm. Să crezi tu. N-o să-mi scape iar printre degete pentru că, da, avea privirea rănită, dar eu am văzut şi altceva. Şi vreau să ştiu despre ce e vorba.

Dar de ce, Donavan?! De ce Paştele mă-sii îţi pasă când poţi avea orice femeie vrei tu? Când e de-ajuns să pocneşti din degete ca s-o înlocuieşte pe asta cu alta?

Scrâşnesc din dinţi în urma ei. Am început să mă obişnuiesc s-o văd de la spate cum se duce, dar, pe toţi dracii, e o privelişte nemaipomenită. Şi tocmai aici e

afurisita de problemă. Priveliştea aia este exact motivul pentru care mă întorc la ea să cer mai mult. Şi uite cum mă mint din nou, pentru că ştiu că la mijloc e mult mai mult decât formele ei.

Las-o să plece. Las-o să iasă de pe hol şi din viaţa mea.

Dar nu vreau. Are ceva, ceva ce nu pot defini. Ceva în fiinţa ei mă ţine prizonier, mă tentează, mp obligă să stau jos cuminte şi să ascult.

Mă-ntind şi-o apuc de braţ, trăgând-o înapoi. Corpul i se răsuceşte, stăm faţă în faţă, trupurile despărţite de câţiva centimetri şi... băga-mi-aş! Sunt furios.

Furios că mă urăşte. Furios că mă vrea. Frustrat că tot ce vreau e să plec din nu pot, nu ştiu de ce.

M-a sedus cu un sărut şi m-a emoţionat ieri cu băieţii ei. Acum o oră ne-am regulat, practic, şi apoi am văzut-o cu Surferul. Şi jur că a făcut-o special. Să se joace cu mine, aşa cum fac atâtea femei ca să-mi atragă atenţia. Şi apoi, când i-am întors-o, a plecat m-a lăsat baltă, lipsindu-mă de posibilitatea de a face alegerea pe care ochii ei mă provocau s-o fac.

S-o aleg pe ea, pe ea, să mă înec în ea.

N-o fi jucând ea jocuri de rahat, dar tot e vinovată. Mă folosesc de nevoia de ea, pe care nu vreau s-o simt, să-mi alimentez furia. Nu vreau asta... complicaţii şi explozii isterice de estrogen. Vreau să ne-o tragem un pic şi-atât. O tăvăleală în cearşafuri ca să-mi potolesc pofta pe care ea mi-a provocat-o şi-apoi să-mi văd de drum. Mă agăţ de minciuna asta şi reacţionez în consecinţă dat fiind că singurul lucru pe care-l am în cap este ea sub mine.

Şi, la dracu', vreau asta!

— Ce dracu' crezi că faci?! îi spun pe un ton mârâit şi dispreţuitor, strângând-o tare de braţ să nu-mi scape. O trag tare spre mine.

— Poftim?!

Pare şocată să mă vadă furios. Dacă n-aş şti deja ce limbă ascuţită are, reacţia ei m-ar face să cred că e obişnuită să fie tratată cu mănuşi. Dar ştiu, şi mai ştiu şi că e perfect capabilă să se descurce singură.

— Ai obiceiul ăsta enervant, Rylee, să fugi de mine.

Mă uit cum o expresie uluită îi acoperă chipul. Chiar nu pricepe? Mă sărută apoi fuge înapoi la petrecere. Mă sărută apoi fuge înapoi la Cămin. Mă sărută până mă face să-mi doresc muuult mai mult decât aperitivul pe care mi l-a oferit pe plajă. Or, asta înseamnă multă tentaţie şi prea puţin dat.

Şi are un nume, iubito: testicule albastre. Ceva trebuie să se deschidă aici, şi sper să fie vorba de fermoarele noastre.

— Tu vorbeşti, domnule *Trimit-Numai-Semnale-Care-Se-Bat-Cap-În-Cap*?!

Îşi smulge braţul din mâna mea. Chiar dacă s-a întrerupt contactul fizic, tensiunea sexuală ne mănâncă de vii.

— Ah, gura aia a ta care nu-ţi mai tace! E din cauza tipului ăla? Pe el îl vrei, *Rylee*?

Revăd cu ochii minţii mâna derbedeului pe ea, corpul lipit de al ei. Văd roşu în faţa ochilor. Şi galben. Pff. Cu roşul sunt obişnuit, dar gelozia e cu totul altceva, un joc pe care până acum nu l-am mai jucat.

— O hârjoneală micuţă cu surferul? Pe el vrei să îl regulezi, *dar pe mine nu*?

Încleştez din maxilar ca să-mi controlez impulsul de a gusta buzele alea ale ei îmbufnate şi senzuale ca

păcatul. Strâng mâinile în pumn, decolteul rochiei de pe ea strigă după degetele mele să-i cuprind ţâţele ca-ntr-o cupă, să-mi îngrop faţa în ele în timp ce pieptul i se ridică şi-i coboară de la respiraţia furioasă.

Merit o afurisită de medalie că-mi ţin în frâu nevoia s-o ating când fiecare centimetru din mine urlă să iau gura aia cu sila până i se umflă buzele de atâta sărutat. Ochii ei îmi transformă dorinţa în furie, mă fac să simt lucruri pe care nu am voie să le simt.

La dracu' cu tot!

La dracu' şi cu ea!

Şi la dracu' şi cu mine, pentru că fix asta e problema, vreau să i-o trag dar, ce să vezi?!, sunt perfect conştient că e prea complicat. O trântă mică în cearşafuri n-ar trebui să fie, însă. Fă un pas înapoi. Retrage-te şi pleacă, Donavan. Răsuceşte-te pe călcâie şi du-te în direcţia opusă, departe de ochii ăştia care-ţi spun că nimic nu va fi simplu cu ea.

Fac un pas mai aproape.

Femeia asta zici că mă trage la ea cu un fir invizibil. Că-nvârte mulineta înfigându-mi cârligul în gură fără să-mi lase nici măcar timp să gust momeala.

Ne privim, ne devorăm din ochi, neîncrezători în acelaşi timp.

Vezi? Complicat. Pleacă dracului de aici. Salvează-te.

— Iar tu, Colton, asta vrei de la mine? Un futai rapid care să-ţi mângâie orgoliul bărbătesc? Am impresia că-ţi petreci foarte mult timp hrănindu-l. E o slăbiciune de-a ta? Şi-n plus, ce te interesează pe tine ce vreau eu? Dacă îmi amintesc bine, blonda de la braţul tău te ţine destul de ocupat.

Ignor insultele pe care mi le aruncă, cu mintea prinsă în vraja corpului ei atât de tentant de aproape de al meu. Mă ispiteşte şi mă insultă în acelaşi timp. Asemenea contradicţii n-ar trebui să fie sexy. Sunt exact tâmpeniile de care am învăţat să mă ţin cât mai departe. Şi-atunci de ce dracului o vreau atât de mult că parcă-i simt şi gustul în gură?

Îndepărtez dorinţa de a o lua-o acum, pe loc, pentru că are dreptate. Tot ce vreau e un futai.

Vezi să nu, Donovan. Tu continuă să te minţi.

Poate dacă-i demonstrez ce ticălos sunt, va prelua ea frâiele situaţiei, plecând dracului de aici. Negându-mi ceea ce vreau, dacă tot nu sunt în stare s-o fac chiar eu, pentru că, ha-ha, gândesc cu penisul. Mbuuun, ăsta-i planul, să-i dăm bătaie.

— *Raquel? Nu înseamnă nimic pentru mine.*

Şi o zic serios, chiar dacă par un netrebnic care consideră femeile nişte luminiţe care apar şi dispar pe radar, dar dintr-odată, cuvântul ăsta – *nimic* – pare extrem de potrivit. Descrie cu precizie ce m-a făcut Rylee să simt când Raquel era lângă mine, iar ea, Rylee, în faţa mea.

Fără să-şi dea seama, Becks a avut dreptate în seara aia, în drum spre casă de la petrecerea de gală, când am refuzat-o pe Raquel.

— *Nimic?* spunea ea iritată, făcând ochii mari la mine.

Bun. Începe să priceapă. Fugi, iubito, fugi. Oferă-mi spectacolul fundului tău în timp ce te îndepărtezi.

— Şi eu tot *nimic* o să fiu după ce mi-o tragi?

Niciodată.

Cuvintele ei sunt ca un dos de palmă peste faţă. Pentru că oricât mi-aş dori eu să mă urască, oricât mi-aş

dori să fac tot ce pot ca să scap de complicaţiile pe care ştiu deja că mi le-ar cauza ea, când se pune în aceeaşi categorie cu Raquel, singurul cuvânt care-mi vine în minte e *niciodată*.

La dracu', Donavan! Dacă o ţin aşa, ba c-o vreau, ba că n-o vreau, o să fiu nevoit să pun pe mine dispozitivul HANS şi când nu sunt în maşina de curse. Aş vrea să ştiu şi eu ce are femeia asta de mă face să simt că nu e ca celelalte. Şi nu doar fiindcă şi-a ţinut coapsele lipite când majoritatea celorlalte le-ar fi deschis de mult.

Al dracului să fiu dacă ştiu, dar m-am săturat de jocul ăsta. Habar nu are ce provocare mi-a lansat cerându-mi să-i demonstrez că e diferită de Raquel.

Eu vreau. Şi am nevoie. Şi pe toţi dracii din iad dacă n-o gust iară, dacă n-o să-i regulez gura cu limba să-i arăt cât de mult îmi doresc să-i fac acelaşi lucru şi în alt loc.

Să-i arăt că nu va însemna niciodată *nimic* pentru mine, deşi asta e tot ce mi-aş dori să însemne. Adică singurul lucru care pot permite să se întâmple atunci când toate piesele au ajuns la locul lor.

Fac un pas mai aproape. Se loveşte cu spatele de perete. Întind mâna spre faţa ei, dar apoi mi-o retrag.

Se pare că, totuşi, am o conştiinţă, care a decis, în sfârşit, să intre dracului în acţiune. Pentru că ăsta este momentul perfect să-mi aducă aminte că ei nu-i pot face asta, s-o regulez ca să-mi treacă mie. De parcă n-aş şti deja că nu e corect, că nu e ceea ce merită.

Dar de când mă ştiu am practicat sexul fără ataşament emoţional. Şi-atunci de ce mă gândesc la asta acum? De ce nu m-am gândit înainte să las baltă directorii de la Merit? Nu sunt un bărbat cumsecade. Şi-atunci de ce, când tot ce vreau e să alunec între coapsele ei şi să

mă pierd o vreme în ea, simt nevoia să o avertizez, din nou?

O fixez cu privirea ca să-mi poată citit gândurile, sperând c-o să înțeleagă.

Fugi! îmi vine să-i urlu. Să-i spun să-şi ia dracului tălpăşiţa, să se îndepărteze pe coridor fără să se uite înapoi. Să-i explic că sunt un netrebnic egoist care ia ce vrea fără să ţină cont de daunele colaterale, altfel, presimt că după ce o voi avea, o să am nevoie să distrug lucruri ca să n-o mai doresc din nou.

Ca să-mi scarpin mâncărimea. Să-mi îngrop durerea. Că, într-un sfârşit, o voi distruge, pentru că ea îşi va dori mai mult pe când eu îi voi da mai puţin.

Poţi să-mi faci faţă, Rylee? Tu alini oamenii, dar aici nu mai ai nimic de alinat. Poţi trăi cu asta? Poţi accepta să fie ceva temporar când se vede în ochii tăi că tu cauţi pentru totdeauna? Mă vrei pe mine? Poţi trăi din sex şi secrete alături de un ticălos egoist care te se va folosi de tine până la final?

Spune-mi că nu. Te rog, spune-mi că nu, pentru că eu n-am puterea să plec, aşa cum ar trebui să fac. Alege tu în locul meu. Respinge-mă. Răneşte-mă.

Dar ea îmi susţine privirea şi face semn imperceptibil că da.

Rahat! Fiecare părticică din corpul meu urlă cuvântul ăla care înseamnă altceva pentru fiecare dintre ele.

Tocmai mi-a zis da, şi înghit cu greu, pentru că toate avertismentele mele au fost doar gânduri neexprimate. O scuză pentru mai târziu, ca să nu mă sufoce vina.

Şi acum? Acum o să iau ce-mi oferă. Uitând de orice reţinere, cu penisul la comandă.

Adăugând încă un demon la grămadă, pentru că bag mâna-n foc că nu merit nici măcar o tură mică prin rai înainte să încep lunga cursă prin iad. O iau.

Fără să mă gândesc de două ori, îi cuprind faţa în palme şi-i acopăr gura cu buzele. Mi-e foame de gustul ei, sunt disperat să o simt. Piele fină, gemete mici, carne moale pe carne tare.

E ca o doză pentru un drogat. Credeam că dacă mai iau o gură, o să vreau mai puţin, dar, băga-mi-aş, nu pot să mă gândesc la altceva decât că *vreau mai mult*. Să iau mai mult, să simt mai mult, că am nevoie de mai mult.

Îi pun o mână după ceafă şi cu cealaltă îi cuprind spatele, trăgând-o la mine, pentru că trebuie s-o simt toată, de la piept la călcâie. Gura mea ia, muşcă, soarbe. Reacţia ei mă încurajează. Geamătul care-i iese din gât când îi sug limba. Felul în care i se arcuieşte spatele când trag cu dinţii de buza ei de jos. Corpul ei care mă imploră lucruri pe care buzele ei refuză să le ceară. Şi, ah, cât mă excită să ştiu că şi ea vrea asta cu aceeaşi disperare ca mine, dar nu trebuie să-mi pierd controlul. Trebuie să ţin în frâu situaţia şi toate rahaturile din capul meu.

Mâna i se face pumn în cămaşa mea, nevoia ei îmi arde pielea, penisul mă doare de dorinţă, corpul meu cere. Din reflex, o apuc de încheieturi şi i le blochez deasupra capului, pe perete, ca s-o expun complet, a mea.

S-o controlez. Să dictez ritmul. S-o împiedic să scoată la iveală rahaturile care trebuie să rămână ascunse sub cheie.

Cu mâna liberă îi ţin bărbia, să-i marchez iar buzele. S-o sărut până-şi pierde minţile ca să nu-mi mai poată spune decât da atunci când o voi cere ceea ce vreau să-i cer. Dar în timp ce degetele mele o ţin aşa, îşi ridică ochii la mine, înconjuraţi de gene negre, ochii aceea de o culoare unică. Şi, în ciuda faptului că am o erecţie

de piatră, că penisul meu cere acțiune, gândurile mi se încâlcesc și-mi ies din gură înainte să le pot opri.

— Nu tu, Rylee. Tu nu o să fii niciodată *nimic*.

Închid ochii și-mi sprijin fruntea de a ei, îmi iau un moment să-mi revin și să-nțeleg ce dracului e în neregulă cu mine.

— Nu... Tu și cu mine... Împreună. Aia te va face *a mea. A mea.*

Confesiunea pe care i-o fac mă zdruncină. Vreau să zic, una e să gândești ceva și alta e să o spui. Și da, e adevărul, dar de când îmi pasă mie de rahaturile astea? Să-i fac loc unei femei să-și pună lucrurile în sertarul meu, când planul este doar s-o las să treacă prin ușa rotativă a dormitorului care nu se oprește niciodată?

Sinceritatea mea mă sperie de moarte. Mă face să mă întreb, când eu nu am niciodată îndoieli.

Trag aer în piept și fac un pas înapoi dându-i drumul la mâini, fără să ne dezlipim ochii unul de la celălalt. Și-acum nu mai știu nici eu ce-i cer, de fapt. Sunt ca dracu' de confuz, disperat să intru în ea, și încercând, în același timp, să pricep ce dracu' e senzația asta pe care o simt în capul pieptului.

De plăcere m-am folosit întotdeauna ca să-mi înec durerea. De sex ca să-mi reduc mintea la tăcere, să acopăr rușinea care-mi acoperă inima, și-atunci de ce capul ăsta al meu strică totul acum?

Rylee se întinde spre mine, îmi trece degetele pe abdomen, și jur că tresar când îi simt atingerea. Am țintuit-o cu mâinile pe perete pentru că sunt obișnuit să dețin controlul, să dictez ritmul... și-atunci de ce dracului n-o opresc?! De ce simt că degetele ei dau foc pielii mele? Ca și cum mângâierea ei ar frige?

Închid ochii, îi simt mâinile pe spatele meu, am respirația grea de o dorință atât de intensă încât am senzația că o să plesnesc. Că o să iau fără să mai cer.

Apoi buzele ei le ating pe ale mele. Încet, drăgăstos. În afurisit de perfectă contradicție cu modul în care mâinile ei mă trag mai aproape. Mă tachinează cu limba, conturându-mi buza de jos și când îmi imaginez cum ar fi dacă i-aș simți-o conturându-mi penisul, mâinile mi se întind spre fața ei.

Îmi duc mâinile acolo ca să-mi pot controla nevoia să rup fermoare, să mă înfrupt din carnea ei, s-o apuc pe drumul obișnuit, când ea nu este nici pe departe obișnuită, când situația nu este nici pe departe normalitatea mea și simt că alerg cu viteza luminii singur, fără echipa mea care să-mi indice pericolele. Așa că mă oblig să-i desfac buzele cu limba, punându-mă la încercare, să văd cât rezist doar așa, cu atingeri tandre, abia simțite, când tot ce-mi doresc, de fapt, este să fiu dur, să-mi satur nesațul.

Îmi forțez limitele. Îmi controlez disperarea. Chiar și atunci când îi simt unghiile înfigându-mi-se în umăr, cerând mai mult, rezist. Cu fiecare mișcare a ei îi frec penisul de pelvis și-o sărut un pic mai adânc, să mă pierd un moment. Să-mi găsesc putere să mai rezist.

Dar apoi o aud gemând.

Isuse Hristoase. Cum e posibil ca un simplu sunet să facă un bărbat să dea dracului orice urmă de control, când a rezistat deja la orice altă formă de seducție de care ea habar nu are? Dar geamătul ăla... geamătul ăla mă frânge în feluri în care nici măcar nu credeam că sunt posibile.

Nu mai suport asaltul la care sunt supuse simțurile mele. Pur și simplu nu mai pot. Mă sprijin cu palmele de perete, de-o parte și de alta a capului ei, într-o ultimă încercare să nu cedez. Sunt atât de tâmpit încât am

impresia că îmi pot controla impulsul de a o lua cum vreau eu doar pentru că nu mai ţin mâinile pe ea. S-o iau în feluri în care nu a mai luat-o vreodată cineva, judecând după inocenţa din ochii ei.

Pentru că, la dracu', ea e genul de femeie care face dragoste, tandru şi încet, nu care se regulează, or, eu sunt exact pe dos. Încerc să sufoc emoţiile cu ajutorul fizicului, pentru că nu-mi pot permite să simt. Iar ea merită pe cineva mult mai bun decât sunt eu. Oi fi un nemernic egoist, dar măcar atâta lucru ştiu.

Problema e că îmi dă o dependenţă atât de profundă, încât, chiar şi aşa, cu mâinile ocupate cu altceva, îmi ofer o mică atingere, sprijinindu-mi fruntea pe curba gâtului eu, afundându-mi nasul. Mi se taie respiraţia. Mirosul ei de parfum şi şampon îmi face testiculele să se contracte consumându-mi ultimul gram de autocontrol.

— Rylee, Isuse! Îi împletesc sărutări pe umăr cu trupul dureros de dornic s-o simt în jurul meu. Trebuie să plecăm de aici înainte să faci din mine neom pe un coridor oarecare.

Ridic capul să-o privesc în ochi. Ultima ocazie, Ryles. Fugi acum cât mai poţi. Dar ea rămâne ţintuită locului, de nezdruncinat, acceptă avertismentele din ochii mei, poziţia dominatoare în care stau.

— Vino.

Şi Doamne-ajută! Pentru că atunci când totul se va fi consumat, doar El mă va putea ajuta să mă îndepărtez de ea. Îşi muşcă buza de jos să-i controleze tremurul. Până şi ea ştie c-o invit în groapa cu lei.

Îi zâmbesc blând, prefăcându-mă că nu îi văd vulnerabilitatea din ochi, alegând să ignor în timp ce o trag şi mai în adâncuri... or, asta face din mine un bărbat chiar mai meschin decât mă credeam deja.

Ne punem în mișcare, conduși de dorință, cu mintea consumată de disperare. Cred că-i bâlbâi ceva cum că am o cameră, dar nu sunt prea sigur pentru că toate gândurile îmi sunt ocupate de fiecare părticică din corpul ei. Mistuit cum nu-mi amintesc să mă mai fi simțit vreodată.

Îi fac semn să urce în lift, apăs butonul pentru penthouse în vreme ce penisul mă imploră să apăs pe butonul roșu, să opresc ascensorul aici, acum și s-o iau direct pe podea. Să-mi satisfac lăcomia și să termin odată povestea asta.

Să mă întorc la ale mele, să fiu ticălosul care știu că sunt.

Întind mâna să-i ating spatele, să încep treaba, dar nu sunt în stare să duc gestul până la capăt. Nu pot s-o iau ca pe oricare altă femeie demonstrându-i că avea dreptate. Mormăi ceva despre părul ei, întrebând-o unde sunt buclele acelea de care îmi imaginasem s-o apuc și să le pot privi în timp ce mă mișc în gura ei. Răspunde ceva cum că nu corespundeau tiparului meu, dar gândul mi-e doar la imaginea capului ei care se mișcă în jos și-n sus pe mine, obrajii scobiți, sugând, și nu mă pot concentra la altceva.

— Uneori schimbarea e binevenită. Se uită la mine, smulgându-mă din gânduri.

Bâlbâi un răspuns, că îmi plac buclele ei, și par atât de inocent, deși mă simt exact la opusul inocenței cu mintea numai la cât de îngrozitor de mult o vreau în clipa asta. Dar apoi replica ei își face loc printre gânduri... uneori schimbarea e binevenită.

Despre asta să fie vorba? Am schimbat tiparul și așa mi-am pus penisul în încurcătura asta?

Asta trebuie să fie.

Iar aud numai avertismente în cap. Trebuie să-i spun că sunt pe un teritoriu neexplorat, că nu sunt sigur ce dracului se-ntâmplă, dar că un lucru îl știu sigur: merită să-i dau șansa să plece înainte să fie prea târziu.

— Ultima șansă să pleci.

Liftul se oprește, zdruncinându-mi puterea de concentrare și așa zdruncinată. Mă uit la ea, am nevoie să-i văd ochii, s-o aud spunând fără ezitare că își dorește asta.

— Eu nu o să fiu în stare să mă îndepărtez, Rylee.

Și asta este exact ce trebuie să fac ca să scap de neliniștea care deja m-a cuprins în adânc, în locuri din mine pe care le-am îngropat cu mult, mult timp în urmă. În ungherele întunecate unde promisiunile pe care mi le-am făcut încep să se destrame.

E corect să fac asta când știu deja că vom avea de suferit și ea..., dar și eu dacă ajungem în pat.

Rahat. Deci despre asta e vorba. Mă-ntorc spre ea, am nevoie de un moment ca să decid dacă merită să-mi tulbur sufletul netulburat.

Donavan, revino-ți! Parcă ai fi o muieruşcă. În clipa asta ai în fața ta o femeie dornică. Femeia din cauza căreia ai refuzat-o de două ori la rând pe Raquel și talentele ei orale. Nu vezi că vrei? Ia-o, ce mai aștepți?! Știi cum să-ți ei tălpășița când sexul se transformă în sentimente, așa că lasă pantofii la ușă să fugi mai ușor.

Dar ia dracului odată ce-ți oferă! Fii bărbat, ce dracu'?! Spune-i cum va funcționa și apoi fă-o. Dă-i posibilitatea să spună da, fiindcă, Isuse, dacă gura ei e așa dulce, îți dai seama cum va fi păsărica ei?

Chestiune rezolvată. Mi-am făcut ordine în cap.

Apăs hotărât butonul care deschide ușa liftului, apoi îmi plec capul, căutându-mi cuvintele potrivite.

— Cu tine nu vreau să mă grăbesc, Rylee. Vreau să-ţi aduc plăcerea tandru şi încet, aşa cum ai tu nevoie. Să te duc dincolo de limite. Şi-apoi să te iubesc cum am eu nevoie. Adânc şi repede, până te o să te aud strigându-mi numele. Aşa cum mi-am dorit din momentul în care ai aterizat din magazia aia, direct în viaţa mea. Nu cred că voi mai reuşi să mă controlez suficient cât să mă opresc, după ce ieşim din liftul ăsta. Nu o să mă mai pot îndepărta de tine, Rylee. Nu. Pot. Să-ţi. Rezist.

Confesiunea are efect cathartic. Îmi permite s-o regulez fără să mai simt vină, pentru că îi dau de ales. Mai stăpân pe mine de-acum, mă-ntorc în sfârşit cu faţa la ea. Vreau să mă uit în ochii ei când îi voi oferi singura ocazie pe care o am de oferit înainte să terminăm, gâfâind satisfăcuţi.

— Decide, Rylee. *Da. Sau. Nu.*

Ispita

Capitolul paisprezece

Următoarea noapte. Rylee şi Colton fac sex, în sfârşit, dar apoi el se dă jos din pat ca ars, ca şi cum ar fi făcut o mare greşeală că s-a culcat cu ea. Rylee îşi adună de pe jos demnitatea şi mândria, flutură steagul galben şi iese pe uşă.

Petrece o noapte neliniştită, plină de coşmaruri din trecut. Vorbeşte cu Haddie despre „chestiunea Colton", prietena ei îi spune că nu e nimic greşit în a face sex fără să te ataşezi emoţional, că o ajută să treacă peste ce s-a întâmplat cu Max, că e în regulă să scape de pânzele păianjen şi să-şi trăiască viaţa.

Când se trezeşte, Rylee ia o nouă decizie, nu mai este femeia care a părăsit în lacrimi hotelul cu o noapte în urmă. Va încerca să ia lucrurile aşa cum vin în ce-l priveşte pe Colton. Să vadă ce se va întâmpla. Pleacă să alerge, dar când se-ntoarce acasă, ghici cine o aşteaptă pe aleea din faţa casei pe femeia care-a plecat şi l-a lăsat baltă?

A fost amuzant să-mi imaginez reacţia lui Colton la transformarea prin care a trecut Rylee, de la femeia supărată de cu o seară înainte, la seducătoarea plină de încredere în sine care-l provoacă şi cu vorba, şi cu trupul. Dar scena a fost greu de scris, din nou, pentru că

motivele lui Colton erau aproape schizofrenice. Nevoia continuă de a pricepe de ce se află aici, că, vezi Doamne, încearcă se fie un tip de treabă, să-şi ceară scuze..., de îţi vine să-l apuci de umeri şi să-l scuturi ca să priceapă odată că explicaţia e chiar sub nasul lui.

De ce dracului sunt aici? Pe bune, Donavan? O urmăresc ca un idiot după noaptea trecută. După ce am regulat-o şi-apoi m-am speriat ca dracu' şi, practic, am îndepărtat-o chiar eu. Să-mi zică cineva că nu-mi scrie *păMpălău* în frunte.

Valea de-aici, Donavan. Pune în faţă mai întâi piciorul drept, apoi pe stângul şi cară-te la maşină. Lasă complicaţiile şi ia-ţi greutatea asta, care dracu' ştie ce e, de pe piept.

Fă-o.

Acum.

Mişcă-ţi fundul.

Ridic ochii, cu mintea convinsă, sufletul nu prea, şi mi se taie respiraţia. Şlapii din picioare se transformă în plumb.

Dumnezeule cât e frumoasă! Frumoasă de mi se taie genunchii. Ce femeie e al naibii de sexy şi când e transpirată, îmbrăcată cu echipament de sport, şi în blugi cu tricou, şi la patru ace, ca aseară?

Aleargă spre mine pe restul distanţei care ne desparte şi, da, normal că mă uit cum i se ridică sânii în bustiera aia mică. Gem în gând, amintindu-mi cum a fost să le simt greutatea în mână. Gustul pe limbă.

— Bună.

Expiră îndelung și, deși pare că nu mai are suflu, eu prefer să cred că respiră așa la vederea mea.

— Bună, Rylee.

E tot ce reușesc să spun. Îmi trec o mie de lucruri prin cap. Că trebuie să îi cer scuze. Că ar trebui s-o-ntreb de ce mă face să mă simt așa când nici nu știu ce e *asta*.

— Ce cauți aici?

Chipul ei sublim exprimă confuzie. Mă cercetează cu ochii ăia ai ei în căutarea unei explicații pe care nici să vreau n-aș putea să i-o ofer. O explicație pe care eu o știu, dar n-o pot pronunța pentru că ar face-o pe ea... ar face asta afurisit de real.

Și eu nu fac chestii reale. Eu fac chestii care durează puțin. Chestii ușoare. Creez reguli, marchez limite pe care nu permit nimănui să le depășească.

Și-atunci de ce dracului sunt aici?

Mă uit la ea, o contradicție în carne și oase, și simt impulsul de a-i spune adevărul, dar știu că adevărul ar îndepărta-o de mine. Vreau să-i spun că m-a ucis noaptea trecută. Că m-a regulat până am simțit mai mult decât plăcere fizică, când eu sunt obișnuit să trăiesc amorțit. Că m-a făcut să mă simt expus și vulnerabil, când eu țin mereu garda sus.

Și că n-am putut suporta. M-a privit în adâncul ochilor și am văzut reflectat în ochii ei adevăruri care m-au speriat ca dracu'.

Demoni care trebuie lăsați în pace, altfel te distrug. Să le ia dracu' de daune colaterale. Știu cum e.

Înclină din cap la mine. Privirea ei e încă rănită, dar și surprinsă, mulțumesc cui o fi, pentru că asta înseamnă că încă mai am o șansă. Problema e că după noaptea trecută, după uraganul de emoții care m-a sfâșiat și în

timp ce făceam sex, şi după, nu sunt foarte sigur despre ce *şansă* e vorba.

Şansa de a fi iertat? De a-mi permite să-mi cer scuze? Iertare? Şansa la a doua şansă?

Alege una, Donavan! Ţi-a arătat deja de aseară că nu joacă jocurile cu care eşti tu obişnuit, aşa că fă bine şi găseşte un răspuns la întrebarea ei, da, aia la care nici tu nu ai un răspuns.

— Conform spuselor tale, Rylee, aseară am câştigat..., zic, făcând un pas spre ea.

Încerc să-mi fac ordine în gânduri, să inventez o scuză care să explice de ce sunt aici şi nu mă refer la nevoia de a mă asigura că e bine, că pentru asta puteam ridica afurisitul de telefon. Rezist tentaţiei de a întinde mâna s-o ating pentru că ştiu că dac-o fac, penisul îmi va lua locul şi va conduce el discuţia. Şi ştiu exact ce ar spune.

Ea îşi umezeşte buzele, penisul mă imploră, vrea să câştige el diatriba asta mentală, şi eu reuşesc să găsesc scuza pentru vizita mea de dimineaţa de după, pe care numai fraierii o fac. Pentru că, pe bune, n-ai cum s-ajungi în halul ăsta după o singură noapte de sex. Rahaturile astea se întâmplă după o grămadă de timp.

Cel puţin aşa am auzit.

Da, aşa o fi, subsemnatul e atras de păsărica împărătească, dar n-am nicio intenţie să mă supun ordinelor împărătesei.

Fac încă un pas spre ea, încă indecis asupra motivului care m-a adus aici, când ochii îmi cad preţ de o clipă pe sfârcurile ei. S-au întărit, se vede prin bustieră. Ceea ce este întotdeauna un avantaj. Măcar mai e atrasă de mine. Ia să vedem dacă o pot convinge să mă placă iară. Să-mi mai dea o şansă.

Bingo. Adevărul mă va elibera din lanţuri. Ăsta este răspunsul. Vreau a doua şansă, şi este pentru prima dată.

Dar o şansă ca să ce..., totuşi?

Îndepărtez gândul, pentru că privirea ei mă îndeamnă să-mi termin propoziţia.

— ... dar se pare că am uitat să-mi ridic trofeul.

— *Trofeul?*

Hmm. N-a fost cea mai strălucită idee, dacă stau să mă gândesc, Donavan, redresează. Spune ceva care să n-o facă să se simtă un obiect pus pe un raft, care adună praful.

Joacă, jucătorule, joacă.

— Da. Pe tine.

Mă întind după ea, o prind de mână şi-o trag la mine. Respiraţie întretăiată? *Bifat.* Inima bubuie în piept? *Bifat.*

Încă mă pricep, deşi aseară am simţit că am cam făcut-o de oaie. Slavă Domnului.

Apoi ea ridică ochii la mine, sfidătoare, din nou, şi ştiu că e pe cale să înceapă runda doi. E încă afectată, dar nici de-a naibii n-ar face un pas înapoi. Ia să vedem dacă asta ne va conduce acolo unde ar trebui.

Dă-i bătaie, iubito.

— Nu ştiu cum să spun, Ace, dar cred că ai pus ochii pe premiul greşit.

Mă-mpinge cu palmele în piept şi se dă înapoi cu un rânjet pe chip.

— Dacă ce îţi trebuie e un trofeu, apelează la cireada ta de fete drăguţe. Sunt absolut sigură că oricare dintre ele va fi mai mult decât bucuroasă să-ţi *atârne* de braţ.

Trece pe lângă mine și când se întoarce să se uite la mine, ochii ni se întâlnesc, dar nu și-i pleacă.

— Cred că ar trebui să o suni pe Raquel. Ce zici? Sigur te-a iertat deja pentru aseară. Vreau să zic, ai fost, totuși..., *acceptabil*. Sunt sigură că ea se mulțumește și cu *acceptabil*, nu?

Din instinct, o apuc de braț și-o răsucesc spre mine când încearcă să-și vadă de drum.

Acceptabil? *Acceptabil?* Vrei să jucăm murdar? Că eu am tot felul de jucării de folosit, dacă asta e calea pe care vrei s-apucăm. Daaar, mai întâi de toate...

— *Acceptabil*, eh?

Fac un pas mai aproape de ea, arzând de dorință să-i culeg de pe buze gustul sfidării, însă mă abțin. M-am prezentat azi la ea așteptându-mă s-o găsesc în lacrimi și ce primesc în schimb? Încăpățânare. Nu pricep. Cine e femeia din fața mea? Că aseară a plecat de la mine cu ochii în lacrimi. Ce s-a-ntâmplat în ultimele zece ore? Rahat, eu am venit aici să-i cer scuze, s-o conving să-mi mai dea o șansă s-o am din nou până mă dumiresc de ce dracului are efectul ăsta asupra mea. Să-ncerc să văd ce are ea de mă face să mă-ntorc după câteva secunde, când eu sunt obișnuit să am un meniu variat pentru că atâta vreme cât o țin așa, gustând ici, gustând colo, nu se apropie nimeni prea mult.

Și-n timp ce eu încerc să mă dumiresc cu toate astea, ea ce face? Îmi insultă abilitățile, când știm bine amândoi că noaptea trecută a fost mult mai mult decât acceptabilă? Pe toți dracii, a rupt din țâțâni ușa afurisitului de dormitor și-a început să schimbe încet, încet toate sentimentele de care mă păzesc. Și-acum pretinde că am fost acceptabil? Că pe ea nu a afectat-o? Să continue tot așa, ce crede? Că tocmai eu nu recunosc comportamentul evaziv? Bag mâna-n foc că se folosește

de bravada asta cu încrederea în sine ca să ascundă ceva. Întrebarea e ce.

Partea comică e că o face tocmai cu mine, campion în ale eschivării.

Interesant.

Mă priveşte lung în vreme ce eu încerc să dau un sens noilor reguli de joc. Ochii îi sclipesc amuzaţi, cuvintele ei încă plutesc în aer, punându-mă la încercare, tentându-mă.

La dracu' cu tot. Eu mă bag. Haide, joacă-te cu mine Rylee, tocmai ce-am început încălzirea. Hai să ne prefacem că eu şi cu tine suntem doi oameni întregi, că nu avem un trecut dureros şi să vedem unde ne duc toate astea. Ţelul tocmai s-a schimbat, nu mai vreau o *şansă* la dracu' ştie ce, vreau să ajung din nou la miezul acela dulce dintre coapsele ei, s-o fac să admită c-a greşit. Că acceptabil este un adjectiv pe care-l poate folosi pentru îndemânarea sexuală a celorlalţi bărbaţi. Şi-apoi, chiar dacă nu vreau să-mi pese, nu vreau să am de-a face cu demonii altora, o să îmi dau eu seama ce dracului ascunde.

Bărbatul acceptabil îşi vede de drum fără să-i pese. Bărbatul acceptabil dispare ca măgarul în ceaţă fără să-i pese de nevoile celuilalt. Acceptabil pe dracu'. Îşi muşcă intenţionat buza de jos fluturând inocent din gene. Afurisita, mă tentează.

— Hmm, doar un pic peste medie, aş zice.

Mă apropii de ea, buzele strânse, pieptul lipit de al ei, şi stau aşa, acolo. Asmuţindu-i simţurile până o aud că-şi ţine respiraţia.

— Poate ar trebui să-ţi reîmprospătez memoria, pentru că, te asigur eu, *acceptabil* e departe de-a descrie ceea ce s-a întâmplat aseară.

Mă-mpinge în piept, îndepărtându-se. Din câte se pare, nu face faţă intensităţii. E numai gura de ea. Însă felul în care-şi leagănă fesele pornind spre uşă în clipa asta mă face să-mi retrag cuvintele.

Rahat. Ştiu cum e să simt formele alea sub palme, călărindu-mă, mulgând orgasmul din mine. Ce s-a petrecut între noi e atât de departe de *acceptabil* că nici măcar nu mă amuză.

— Trebuie să fac întinderi. Intri sau ce?

Isuse Hristoase. Pe bune?

– Dacă continui să dai din fund în felul ăla, intru, da, mormăi în barbă şi picioarele mi se pun în mişcare singure.

O urmez în casă, cercetând din ochi interiorul. Simplu, clasic, exact cum mă aşteptam de la ea. Mă aşez pe canapea întrebându-mă unde ne va duce acum mica noastră şaradă. Identific câteva suprafeţe unde i-aş putea dovedi că am dreptate eu.

Dar Ry îmi distrage atenţia, smulgându-mă din gânduri. Se întinde pe jos, în faţa mea, desface picioarele de tot şi se apleacă, lipindu-şi pieptul de podea. Impresionat de flexibilitatea ei extraordinară, penisul mi se întăreşte pe loc, amintindu-şi cât de strânsă şi udă e păsărica aia a ei din V-ul pe care-l formează cu coapsele.

Rahat, joacă murdar, se joacă cu mintea mea, amintindu-mi că se regulează ca o păcătoasă şi mă face să mă simt ca-n rai, de parcă nu mi-ar fi deja totul imprimat în memorie pe veşnicie.

Şi-atunci de ce mă uit la ochii ei, în loc să mă uit la ţâţele ei? De ce aştept cu nerăbdare următoarea rundă de replici când ar trebui să o seduc cu vorbe dulci ca s-o conving să mă lase să-i demonstrez că se înşală?

— Deci, Colton, spune întrerupând războiul civil din mintea mea, distrăgându-mi atenţia de la sânii ei perfecţi şi fesele alea splendide? Cu ce te pot ajuta?

Cu ce mă poţi ajuta? Păi am putea începe cu tine în genunchi, eu pe canapea, gura ta pe mine. Mă ia ameţeala doar gândindu-mă.

— Isuse, Rylee!

Şi vocea mea sună ca un lătrat, pentru că încerc s-o fac să-nceteze să se mai întindă aşa, să-ncetez să mă gândesc, să preiau controlul conversaţiei ca să-i pot demonstra în diferite feluri cât de amarnic se-nşală. Doar că fiecare gram de testosteron din corpul meu urlă *nu, te rog, nu te opri!* Dă-l dracului de avantaj în discuţie, la urma urmei, tot ce contează e să mă pot adânci din nou în ea, indiferent de cum ajung să punctez asta.

— Ce? flutură iar din gene la mine.

Inocenţa în persoană.

— Trebuie să vorbim despre noaptea trecută.

Schimb subiectul. Trebuie să mă gândesc la curcubeie, inorogi şi alte rahaturi, să-mi potolesc dracului erecţia asta. Ca să-i pot cere scuze pentru aseară. Să-mi repar greşeala ca s-o putem face pe următoarea pentru că, în adâncul meu, ştiu deja că noi doi suntem un dezastru anunţat. Minunat şi devastator în acelaşi timp.

Se pare că „una mică", de poftă, cu ea a devenit cu totul şi cu totul altceva. M-a adus pe un teritoriu nou pentru mine şi, indiferent din ce unghi privesc situaţia asta, a reuşit să complice viaţa mea bazată pe o regulă simplă: regulează cât mai mult, simte cât mai puţin. M-a făcut să mai vreau încă o dată, să curtez, când eu nu alerg după femei, şi m-a adus aici, să îi cer scuze, cu toate că sunt genul de bărbat mă-accepţi-aşa-cum-sunt-sau-dispari.

Dar dacă acest „complicat" înseamnă aşa de flexibil, mă bag, la dracu'!

Și iar începe. Iar îmi pierd șirul gândurilor când o văd cum se întinde pe spate, ridică un picior, îl duce spre piept, și mă privește pe deasupra pelvisului.

Crede că-i merge așa? Că poate să se întindă așa în fața mea și să câștige războiul ăsta mut dintre noi? Că voi îngenunchea doar pentru că poate să-și ducă piciorul după ceafă și să mă facă să mă gândesc la toate pozițiile în care i-aș pune trupul ăla? Că voi renunța la înfruntarea asta a voințelor de dragul a ceva ce a fost, recunosc, absolut uluitor?

A venit vremea să obțin niște răspunsuri. Și dacă tot ne facem încălzirea să ne luptăm în aceeași categorie, atunci, pe toți dracii, eu sunt pregătit. Eu recunosc că sunt un ticălos și c-am tratat-o de doi bani aseară fiindcă n-am fost în stare să gestionez apăsarea aia ciudată din piept, dar ea? Ea cum e? Pleacă înlăcrimată de la mine și-acum flirtează de parc-ar vrea să se mai dea o tură?

Ale naibii femei.

Prea complicate, asta sunt. Dar dacă tot o să-ncerc iar marea cu degetul, mai întâi trebuie să pricep ce e-n mintea aia e ei. Dacă vreau să revin la planul sex-fără-planuri-de-viitor, atunci trebuie să știu ce-i trece prin cap.

— De ce să pleci? De ce să fugi? *Iar*.

Schimbă piciorul gemând de plăcere, și-mi pronunță numele.

— Colton...

Exact cum a făcut azi noapte, afurisita.

— Încetează, te rog!

Nu mă pot abține. Și dacă o să continue rahatul ăsta, o să termin în pantaloni ca un adolescent. Dar ea, nu, se răsucește pe burtă, băgându-mi fundul sub nas. Și capul mi se umple de imagini. Cum aș putea s-o iau

pe la spate, înfigându-mi degetele în şoldurile ei, penisul înfipt până la capăt în ea, pelvisul lovindu-se de fesele ei.

— Hristoase! Mă faci să-mi pierd concentrarea cu pantalonii ăia de yoga pe tine, desfăcută toată şi întinsă pe jos aşa. Şi nu doar concentrarea, dacă mai continui mult.

Ochii violeţi mă tachinează, privindu-mă peste umăr.

— Hmm?

Ah, iubito, ştii exact ce faci. Şi ştiu şi eu. Nu poţi învinge un jucător la propriul joc.

— O să mă faci să uit că am venit aici să mă scuz şi-o să te iau direct pe podea. Adânc şi repede, Rylee.

— Oh!

E tot ce reuşeşte să spună şi simt un fior de victorie. Am reuşit s-o scot din ritm. Doar că gura ei în formă de O îmi duce iar gândul la felaţia pe canapea pe care mi-o imaginam mai devreme.

— Colton, cred că eu sunt cea care ar trebui să se scuze.

Uite, uite cum se joacă cu mintea mea, cerându-mi scuze ea mie, ca să mă facă să simt, când eu nu vreau să simt nimic pentru ea. Altruista, sfânta martiră şi păcătosul egoist.

Încep să mă enervez. Nu mă face să simt. Nu mă face să mă gândesc la lucruri pe care nu ţi le pot oferi. Sunt aici să mă comport frumos, să mă asigur că ea e bine. Atât. Simplu şi fără complicaţii. Apoi ea spune ce spune şi eu pierd teren. Mă face să mă simt exact ca aseară, când m-am ridicat brusc din pat, lăsând în urmă trupul ei gol în care aş fi preferat să mă pierd, să mă răsfăţ până-n zori. Dar nu, nu pot permite nimănui să se

apropie de mine. Or, ea ne-a adus exact acolo cu încercarea ei de a-şi cere scuze.

— De ce-ai plecat, Rylee?

Asprimea din vocea mea o face să se uite lung la mine înainte să-mi răspundă.

— Din mai multe motive, Colton. Ţi-am spus. Eu nu sunt genul *acela* de femeie. Nu-mi stau în fire aventurile de-o noapte.

— Cine-a zis că e o aventură de-o noapte? răspund folosindu-mă de cuvintele ei.

Dar îmi dau seama imediat că am făcut o prostie şi că acum am lăsat loc de interpretări. Or, asta este exact trebuie să evit să se întâmple cu ea, rahaturile pe care le-a adus la viaţă, fără să vrea, aseară. Ce dracului fac aici în afară de a tulbura şi mai rău nişte ape deja tulburi?

— Poftim?

O expresie uluită îşi face loc pe chipul ei.

— Nu mai înţeleg nimic. Nu ai zis tu că nu vrei o relaţie?

Nici eu nu mai înţeleg nimic, iubito.

— Aşa e, nu vreau.

Ridic din umeri. E timpul să readucem discuţia la tine. Să dai tu explicaţii, că eu n-am nicio intenţie să scotocesc prin dulapul meu plin de coşmaruri ca să mă explic.

— Nu te cred.

— *Poftim?*

E confuză. Bun, atunci suntem amândoi. Dar măcar acum frâiele sunt în mâna mea.

— Motivele care te-au împins, vezi Doamne, să pleci azi-noapte. Nu le cred. Ce te-a făcut să pleci, Rylee? Spune-mi motivul adevărat.

Spune-mi că şi tu te-ai speriat. Nu doar eu. Spune-mi că mă urăşti. Că mă vrei. Spune-mi orice, numai opreşte-mi gândurile astea schizofrenice care-mi umplu mintea, pentru că ai făcut dintr-un bărbat care nu are niciodată nevoie de nimic, un bărbat care a simţit nevoia să te vadă. Şi al dracului să fiu dacă înţeleg de ce.

Trebuie să readuc situaţia asta, pe noi, într-o zonă în care să mă simt în largul meu. La distracţie fără niciun viitor.

— Eu, ăăă... oftează, jucându-se cu elasticul care-i ţine prinsă coada, şi-mi dau seama că au cuprins-o emoţiile.

Îi simt neliniştea. Iar când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, mi se cutremură pământul sub picioare, pentru că sunt plini de emoţii contradictorii.

— Mi-ai dat de înţeles foarte clar că ţi-ai terminat treaba cu mine. Cu noi. Te-ai pus pe înjurat, să-mi demonstrezi că prezenţa mea nu mai era dorită.

Nu mai era dorită? Asta a crezut?

— Rylee, Isuse!

M-aş fi simţit în al nouălea cer dacă orice altă femeie ar fi crezut asta. Mi-ar fi fost mai uşor să discut cu ea, să-i explic că eu am o regulă, că îi pot oferi un singur lucru, dar când o aud pe Rylee spunând asta, mi se strânge inima.

A crezut c-am terminat cu ea. Las-o aşa, Donavan. Tacă-ţi fleanca. Pleacă. Cere-ţi scuze că ai fost măgar şi du-te.

— Ai măcar idee... tu m-ai făcut... Nu am vrut decât să te protejez de...

E atâta haos în mintea mea că nici nu reuşesc să termin fraza. *Mda, a funcţionat perfect treaba cu ridică-te şi du-te de aici. Dracu' să mă ia!* Mă ridic

brusc de pe canapea și mă duc la fereastră în căutare de scăpare.

Cum să-i explic că ce m-a făcut ea să simt a trezit la viață demoni adânc îngropați care au început să-mi șoptească la ureche că n-o merit? Că m-am văzut folosindu-mă de ea, rănind-o ca pe cele dinaintea ei și că, pentru prima dată, nu am putut s-o fac? Pentru că știam că ea nu merită așa ceva.

Că totul a devenit prea real, prea repede. Real, pe când tot ce vreau de la ea e ciondăneala noastră. Trebuie să revin cu picioarele pe pământ pentru că în clipa asta încep să mă sperii deja.

— Te-am rugat să rămâi. E tot ce-ți pot oferi în momentul ăsta, Rylee. Nu știu mai bine de atât.

Știu că par un netrebnic, că ce-am zis o rănește și că răspunsul meu a fost orice, numai o scuză nu, dar că, în același timp, ea nu are habar că, de obicei, spun „ori așa, ori nimic", că încerc să mă explic, deși nu am făcut-o niciodată până acum.

— Ei, hai, Colton, știm amândoi că ai zis doar așa... Să spunem că am plecat azi noapte din motive pe care nu vrei să le știi, adaugă, ridicând ochii la mine, și, la dracu', mi-e imposibil să înțeleg ce-mi spune fără cuvinte.

Mă-ntreb dacă nu cumva motive astea sunt cauza schimbării bruște în comportamentului ei de aseară până azi-dimineață.

— Vin la pachet cu prea mult bagaj din trecut, Ace.

O parte din mine răsuflă ușurată când aude *confesiunea* pe care mi-o face fără să trebuiască să insist. Chestia ciudată e că, deși mă mănâncă tălpile să plec de aici, rămân locului pentru că mintea mea se gândește la altceva.

— O, Rylee, iubito, dacă e vorba de bagaj, atunci ai în faţa ta un expert. Am cât să umplu un avion de linie, şi ceva în plus, mi-o ia gura pe dinainte.

Primul instinct este să fac un pas înapoi când îmi dau seama că tocmai ce i-am dezvăluit despre mine, că pilotez un avion atât de încărcat cu bagaj emoţional încât s-ar putea prăbuşi în orice clipă. Nu e mult, dar pentru mine este enorm.

Văd şocul din ochii ei înlocuit apoi de curiozitate. De ce n-o sperie ce-am zis, habar nu am. E neînfricată şi îmi place asta. Îmi place că stăm în câmpul ăsta minat de rahat şi ea continuă să se uite în ochii mei, să mă tenteze, să mă provoace, când cele mai multe ar fi dat bir cu fugiţii auzind ce-am spus, fără nici măcar să salute.

Cu excepţia celor care vor să obţină ceva fiind cu mine, bineînţeles. Şi la cum se luptă cu mine, sunt al dracului de sigur că ea este excepţia, că nu vrea nimic.

— Ar putea să fie interesant, spun, făcând un pas mai aproape, plimbându-mi ochii peste formele ei în timp ce raţiunea mea îşi caută echilibrul pe afurisitul ăsta de teren necunoscut.

Cum se face că vreau să continuăm asta în condiţiile impuse de mine, s-o ţin aproape, dar, în acelaşi timp, să-mi dau seama de ce m-am simţit cum m-am simţit noaptea trecută şi ce simt în clipa asta?

Că vreau şi capra, şi varza.

Gândul mă cutremură, îmi face mintea vraişte, pentru că nu cred c-o să fie posibil aşa ceva dat fiind că de aseară, de când a plecat de la hotel, singurul meu gând a fost s-o revăd. Aşa că fac ceea ce m-a adus aici, singurul lucru care ştiu că va potoli furtuna din mine, că-mi va amuţi gândurile preţ de o clipă, ca să găsesc apoi o soluţie. Întind mâna s-o ating.

Îi desfac părul şi-i strâng buclele în pumn în timp ce-i cad pe umăr. Ochii i se deschid mari de uluială când îi trag capul pe spate şi buzele întredeschise îmi distrag atenţia, exact aşa cum speram să se întâmple.

Şi exact în momentul în care îmi dezlipesc ochii dintr-ai ei, pentru că se uită la mine într-un fel care-mi zice că vede mai mult decât sunt dispus să-i dezvălui, îmi dă replica la ce am zis mai devreme.

— Cum adică?

Are vocea blândă, chiar un pic emoţionată, dar, chiar şi aşa, întreabă.

— Se pare că bagajul ăsta al tău te face să te temi şi să te retragi de fiecare dată. Să fugi de mine.

Îi trec degetul pe braţ, dorinţa de a o atinge mă consumă ca un drog.

Pe când al meu, bagajul meu, mă face să tânjesc după încărcătura senzaţiilor fizice..., să caut răsfăţul pielii pe piele. Să te vreau sub mine.

Şi i-o spun drept avertisment, un simplu „o să te îndrăgosteşti de mine, iar eu vreau doar să te regulez". Adică ce-şi doreşte o femeie faţă de ce-şi doreşte un bărbat. Simplu, fără complicaţii, direct la subiect, să o aud iară gemând încet, cum a făcut aseară când am intrat pentru prima dată în ea şi... la dracu', nu mai pot să mă abţin. Mă aplec şi o sărut, spunându-mi s-o iau dracului mai încet, deşi tot ce vreau e să-i posed buzele.

Buzele, Donavan, nu inima, pentru că încerc să rămân la condiţiile mele simple.

Pentru că asta e *tot* ce îmi doresc.

Am mai sărutat femei aşa, încet şi necruţător, dar cu Rylee se-ntâmplă ceva. De fiecare dată când îi simt gustul, fiecare sunet pe care i-l smulg din gât, începe să se strecoare în locuri din mine care sunt de multă vreme

moarte. Adâncesc sărutul. N-am nicio intenţie să fac asta, să mă simt aşa, şi sunt sigur că m-aş fi retras dacă nu mă droga gustul ei, bucurându-mă de final, nu de călătoria până acolo.

Dar când ea îşi trece palmele pe pieptul meu, piele pe piele, ceva se petrece. Ca o coardă întinsă de plăcere care plezneşte, gravându-mi pe interior tot ce este ea.

Băga-mi-aş. M-am înşelat. Nu-mi amuţesc gândurile atingând-o. Gândurile mele au luat foc, mintea plină de posibilităţi şi sunt copleşit de o sete pe care trebuie să mi-o potolesc. Mă cuprinde aceeaşi senzaţie de panică de aseară şi-mi dezlipesc gura de a ei, am nevoie de un moment să potolesc rahatul ăsta pe care nu vreau să-l simt şi care m-a cotropit, răzbunător.

O trag la mine în braţe şi-o strâng, să nu mă poată privi în ochi, să nu vadă rahaturile pe care nici eu nu le înţeleg. Şi-ncerc să procesez totul, să-mi spun că e doar o afurisită de-ntâmplare că s-a petrecut din nou, că e doar dorinţă s-o mai regulez o dată, nimic mai mult. Sunt atât de prins în gânduri încât cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

— E imposibil de explicat cât de mult te doresc, Rylee. Cât de mult mă atragi.

O confesiune neaşteptată. Şi pentru ea, dar şi pentru mine.

— Rylee...

Sunt tulburat. Şi eu nu mă simt niciodată tulburat. Rahat! Am nevoie de un pic de timp să pricep tot ce se-ntâmplă. De ce am reacţionat aşa aseară, de ce reacţionez aşa acum, de ce dracului se potriveşte atât de bine în braţele mele. Prietene, mie-mi place să mai întorc foaia, să fac chestii noi, dar toate astea sunt un pic cam prea noi pentru gustul meu.

Respiră, Donavan. La dracu', respiră!

Închid ochii şi-apoi ea îşi lipeşte nasul de gâtul meu, scoate un hmmm încântat şi mă trezesc spunând:

— Vrei să ieşi cu mine? La o întâlnire adevărată? Spune da. Nu pentru că am plătit ca s-o faci, ci pentru că ţi-o doreşti. Spune da, Rylee. Nu-ţi poţi imagina ce mult îmi doresc să spui da.

Şi p-asta de unde-ai scos-o, Donavan? Adică mă sperii ca dracu', încerc să aranjez lucrurile astfel încât să revin la zona mea de confort, să discut cu ea ca să nu-şi facă aşteptări în legătură cu relaţia asta, şi-apoi zic aşa ceva?! Şi-acum cum s-o mai dreg, cum să mai controlez situaţia înainte ca ea să se apropie prea mult şi să-ncep să fac ce ştiu cel mai bine, adică s-o îndepărtez?

Se dă înapoi, la fel de şocată ca mine de ceea ce am zis, şi mă priveşte. Şi nu ştiu de ce, dar nu-mi doresc să-mi mut privirea înainte să o las să vadă un pic din răzmeriţa care se petrece în mine. Dar ea mă trage aproape, îşi trece palma pe obrazul meu, apoi se ridică pe vârfuri şi mă sărută.

— Da, şopteşte.

Încuviinţez şi-o iau în braţe.

— Diseară?

Rylee, ce naiba îmi faci?

Tace o vreme şi o parte din mine îşi ţine răsuflarea, pe când cealaltă speră că va spune da. Nu-mi permit să-i las prea mult timp să se gândească la ce a văzut în ochii mei, la bagajul emoţional de care i-am zis. E o femeie deşteaptă, o să-şi dea seama singură că sunt o partidă proastă, o dezamăgire inevitabilă şi va fugi cât va vedea cu ochii.

Şi gândul mă sperie de moarte. Continui să-mi repet că, după ce o să discut cu ea, după ce o să pun totul la punct, o să accepte şi ea ca toate femeile cu care am făcut acelaşi aranjament. Că între noi n-o să fie nimic,

doar sex de pomină, întâlniri la evenimente şi un parteneriat nemaipomenit în scopuri de binefacere. Şi-atunci, dacă asta e tot ce vreau, de ce sunt aici? De ce-mi pasă dacă acceptă sau refuză încă o întâlnire?

De ce o vreau de parcă s-ar sfârşi lumea?

— Vin să te iau la şase, Rylee.

E timpul să aflu răspunsul. Să încerc marea cu degetul şi-apoi să sar din corabie.

Sau să-mi asum ce-am făcut şi apoi să plec.

Se uită la mine cu buza între dinţi, şi, da, habar n-am ce fac, dar o să mă distrez de minune încercând să aflu răspunsul.

Ridic mâna şi-i trec degetul mare pe buza de jos.

— Atunci pe curând, iubito.

Pornesc spre uşa de la intrare, Rylee îmi spune la revedere, penisul îmi plânge după buzele acelea şi eu mă rog în gând să înţeleg de ce am descuiat o uşă pe care nu ar fi trebuit să o deschid.

Mă opresc şi mă întorc să mă mai uit o dată la ea.

— Şi, Ryles, nu mai fugi de mine.

Îi arunc un rânjet înainte să plec şi mă-ntreb la cine mă refer când vorbesc de fugă, la ea sau la mine?

Ispita

Capitolul douăzeci și unu

Una dintre scenele mele preferate din ISPITA, băiatul rău luându-i apărarea lui Aiden în fața bătăușilor de la școală. Vedem o frântură din bărbatul frânt pe dinăuntru, care sare în ajutorul băieţelului suferind, așa cum și el a fost odată. Un fel de mică victorie.

Apoi îi urmăm la cafenea și asistăm la momentul în care Colton decide că poate ar trebui să-i facă un pic de loc lui Rylee în viața lui, să vadă unde îi poate conduce asta, schimbând, astfel, cursul întregii poveşti. Un fel de nou început, dacă-i putem spune așa...

Accelerez motorul mașinii Aston Martin, care toarce, reverberând între zidurile de beton din fața mea, și face ecou, acoperind zgomotul de voci care se ridică în aerul dimineții. Dac-ar ști băieții de câte ori am înghițit rahaturile astea când eram copil... Nenorociții, pușlamale și atoateștiutori care se luau de mine pentru că eram *un caz social* primit din milă în sânul familiei

Westin – de dragul imaginii publice de sfinţi făcători de mai bine ca alţii. Aşa se credea.

Mda, cum să nu. Netrebnicii ăia habar n-aveau din ce iad m-au salvat părinţii mei. Pumnii bătăuşilor şi cuvintele grele au fost nimic în comparaţie cu toate prin câte am trecut.

Sunt imun. Sunt imun.

Nu m-am uitat în oglinda retrovizoare, dar simt rânjetele băieţilor aflaţi pe bancheta din spate, ştiu că zâmbesc pentru că energia lor zumzăie, umplând maşina. Vor primi ceea ce li se cuvine. O să mă asigur eu de asta.

Accelerez încă o dată, o văd pe Ry crispându-se lângă mine, abţinându-se să-mi spună că încalc regulile. Ce pereche: unul respectă regulile, celălalt le ignoră. Se vede că extremele chiar se atrag. Ce? Dac-ar şti ea cât de diferiţi suntem, de fapt.

Doamne, ce mi-ar plăcea să pot părăsi locul ăsta de parcare, să las nişte urme de cauciucuri pe asfalt. Să le ofer băieţilor o intrare glorioasă, care să rămână subiect de discuţie în şcoală luni şi luni de zile. Mă abţin cu greu să n-o fac. Alunec cu Aston Martin-ul în spaţiul demarcat, punându-mă la coadă şi eu, alături de mămicile de suburbie, cu SUV-urile sau monovolumele lor, cu atitudinea lor moralistă.

E vremea să ne facem intrarea, băieţi. Să schimbăm situaţia, să aibă şi ei parte de atenţia celorlalţi altfel decât în semn de batjocură, să-i facem de râs pe ticăloşii ăia bătăuşi.

Parchez pe trotuar, cu maşina poziţionată aşa încât să mă asigur că băieţii vor avea o intrare pe cinste. Accelerez iar motorul de câteva ori, să fiu sigur-sigur că am captat atenţia tuturor, apoi deschid portiera şi ies din maşină. Arunc o privire rapidă în jur şi observ câteva mămici în colanţi uitându-se la mine. Se opresc şi îşi

coboară ochelarii de soare pe nas, să vadă dacă sunt cine cred ele că sunt.

Exact, doamnelor. În carne şi afurisite de oase.

Mă-ntind încet, cu braţele deasupra capului, gemând tare, să fiu sigur că sunt auzit, în timp ce le privesc cum cască gura de uimire, ducându-şi repede mâinile în păr să şi-l aranjeze. Ocolesc maşina prin faţă înăbuşindu-mi un hohot de râs când le văd cum scotocesc prin genţi după rujuri. Muieri înfumurate!

De parcă mi-ar păsa de voi când o am *pe ea* pe scaunul pasagerului. Glumeşti?! Chip de plastic şi Botox, creier de găină sau o femeie adevărată, inteligentă şi îngrozitor de sexy? Poate acum câteva săptămâni aş fi luat altă decizie, dar acum, de când am cunoscut-o pe Rylee, nici nu se mai pune problema.

Faceţi-mă nebun.

Sau vrăjit de păsărică.

Îi deschid portiera lui Rylee. Îmi plimb din instinct ochii pe corpul ei, amintindu-mi perfect senzaţiile pe care le simt când ea e sub mine. Zâmbeşte, cu o privire deopotrivă amuzată şi curioasă, întrebându-se cum îi va aborda pe puştanii ăştia ticăloşi Colton Donovan Cel Iute La Mânie.

Nu-mi pot reţine zâmbetul când trag scaunul din faţă. Expresia de pe feţele lui Scooter, Aiden şi Ricky e de nepreţuit. Îi ajut să coboare din maşină şi-i cuprind cu braţul după umeri, în timp ce numele meu trece şoptit din gură în gură prin mulţime.

Exact. *Sunt cu mine, prieteni.* Gata cu bătaia de joc.

Mă aplec spre Aiden. Arată şocat, temător, dar şi mândru, şi-mi vine să-l iau şi să-l strâng în braţe. Să-i spun că nu contează cine eşti, nici de unde vii, întotdeauna se va găsi cineva care să-ţi sară în ajutor.

— Sunt aici cei doi netrebnici, amice?

Chipul zgâriat, de băieţel, scrutează prin mulţime şi-mi dau seama imediat când îi vede pe cei doi ticăloşi. Corpul îi înţepeneşte, o umbră de ruşine şi frică îi trece prin ochi. Afurisiţii ăia ar trebui suspendaţi doar pentru expresia de pe chipul lui Aiden. Mă uit în direcţia în care priveşte el şi identific imediat ţintele mele. Pe bune? Mi se pare că m-am întors în timp. Netrebnicii ăia arată exact ca cei care mă chinuiau pe mine când eram la şcoală.

— Hai, campionule. A venit momentul să le arătăm că aveai dreptate.

Îi împing pe băieţi înainte, rămânând în mijlocul lor; ne mişcăm la unison, special. Te iei de unul dintre noi, te iei de toţi. Simt că Ry e îngrijorată pentru că nu ştie cum o să gestionez situaţia asta. Ar trebui, totuşi, să dea dovadă de un pic de încredere în mine.

Îmi imprim pe faţă un zâmbet relaxat în timp ce mă apropii de băieţi. O să-i fac praf, dar cu duioşie.

— Bună, copii! îi salut eu şi văd cum fac ochii mari cât farfuria, iar rânjetul de rahaţi cu ochi le piere de pe faţă. Hei, Aid, ei sunt băieţii care nu credeau că suntem prieteni?

— Da, spune el cu jumătate de glas privind în sus la mine.

Dacă nu l-aş iubi deja pe băieţelul ăsta, expresia de pe faţa lui mi-ar cuceri definitiv inima în clipa asta. Ochii speriaţi. Nasul pistruiat încreţindu-se. Colţurile gurii ridicându-se într-un zâmbet buimac. Da, *amice*, şi tu meriţi să ai pe cineva care să se lupte pentru tine. Şi a venit vremea să începi să te convingi de asta.

— Pfoai! spun întorcându-mă spre tăntălău şi gogoman. Trebuia să-l vedeţi duminică pe Aiden! L-am invitat să vină pe pistă cu alţi şase prieteni de-ai lui, inclusiv pe Ricky şi pe Scooter – îi strâng de umeri să

simtă că şi ei merită asta – să testăm maşina... Nu ştiu ce mă făceam fără ajutorul lor! Ne-am distrat pe cinste!

Îi simt pe băieţi ţinându-şi spatele mai drept şi ştiu că în sufletul lor rănit s-a instalat din nou un pic de încredere în sine. Drumul e lung, dar e un început.

— Păcat că nu sunteţi şi voi prieteni cu el, altfel poate veneaţi şi voi.

Mă abţin cu greu să nu-i spun gogomanului să-nchidă gura că-i intră musca dacă se mai holbează mult la mine. Dar aşa-i trebuie dacă se ia de cei mai slabi ca el. Nu, nu mai slabi, copiii ăştia nu sunt deloc slabi după toate câte au îndurat. *Mai degrabă răniţi.* Răniţi şi, sper eu, pe cale de a se face bine.

Spre deosebire de mine.

Se aude sunând clopoţelul şi-abia acum îmi dau seama că în jurul nostru s-a strâns o mulţime de oameni. Am fost prea ocupat să recuceresc demnitatea băieţilor ca să bag de seamă. Şi, sincer, mă doare la bască. Văd cum ochii se îndreaptă în spatele meu, şi am senzaţia că rahatul cu ochi de domn director e prin apropiere. Nici măcar nu e nevoie să mă uit ca să ştiu ce faţă va face. Mi-a rămas imprimată în memorie de pe vremea când eram elev. Cred că n-o să-ncetez niciodată să calc pe bătături directorii de şcoală, indiferent dacă am treizeci de ani sau treisprezece.

A venit timpul ca mulţimea să priceapă care e poziţia mea faţă de băieţi. Zâmbesc şi mai larg, apoi le fac cu ochiul bătăuşilor.

— La revedere, băieţi! Să-l salutaţi şi voi pe prietenul meu Aiden când îl întâlniţi în clasă!

Continuă să se holbeze la mine în vreme ce Domnul Patru Ace îi ghidează din mâini spre uşile de la intrarea şcolii. Apoi se-ntoarce spre Aiden, Ricky şi Scooter.

— Băieţi, şi voi, spune pe un ton placid care-mi aduce aminte de filmul „Chiulangiul."

Îi arunc o privire lui Rylee, pentru prima dată de când suntem aici, şi văd că se luptă să nu rânjească. Dă subtil din cap când o-ntreb din ochi dacă ăla este ticălosul care nu ştie să fie imparţial. Tot timpul acesta mă forţez din răsputeri să nu-mi sară ţandăra, pentru că băieţii încă stau lipiţi de mine. Ticălos nenorocit şi plin de prejudecăţi.

Îi zâmbesc atât de fals că-mi vine să vomit.

— Un moment, vă rog, domnule. Trebuie să-mi salut băieţii.

Dau să mă întorc spre băieţi, dar ceva mă ţine. Trebuie să spun ceva, acum, aici. De dragul băieţelului din mine, pus tot timpul la îndoială, învinuit pe nedrept, pentru alte sute de copii ca mine şi de dragul băieţilor care se află acum lângă mine.

Îmi plec un moment capul, să mă asigur că expresia mea este una plină de respect. Ceea ce e o performanţă în sine.

— Data viitoare ar fi drăguţ din partea dumneavoastră să ţineţi cont de faptul că Aiden nu minte. Şi că trebuie să trimiteţi acasă derbedeii, nu copiii cuminţi ca el. Nu o fi el perfect, şi chiar dacă nu provine dintr-o familie tradiţională, nu înseamnă că poartă vreo vină.

Îl privesc în ochi, iar el îmi întoarce o privire şovăitoare când aude – de fapt, ascultă, nu doar aude – ce i-am spus. După ce mă asigur că a înregistrat informaţiile, fac singurul gest lipsit de respect pe care îl pot face: îi întorc spatele fără o vorbă, închizându-i gura.

Din încordat, zâmbetul meu devine unul adevărat când văd cele trei perechi de ochi ridicaţi la mine. Una e să le iei partea în faţa bătăuşilor de vârsta lor, alta să o

faci în faţa unui om în toată firea. Înţeleg asta mai bine ca oricine.

— Aiden, eu zic că nu or să te mai supere de acum înainte.

Întind mâna, şi când văd în privirea lui că-mi permite să-l ating, îi ciufulesc părul.

— De fapt, cred că nu o să vă mai supere nimeni niciodată pe aici. Dar dacă se întâmplă, îmi spuneţi mie, da?

Toţi trei dau repetat din cap, ca nişte jucării, încercând să priceapă, şi cu mintea, şi cu sufletul, ceea ce tocmai s-a petrecut.

— Fuga în clasă, le spune Ry venind lângă mine să-i privească cum se duc spre uşa de la intrare, ţinând capul sus şi umerii drepţi de mândrie.

Când ajung la uşă, îl privesc pe director direct în ochi, ceea ce îmi confirmă că s-a făcut dreptate. Ricky şi Scooter dispar dincolo de uşă, dar Aiden se opreşte.

Îmi fac imediat griji. Se teme să intre în şcoală? Să nu fi fost de ajuns să apară un tip ca mine ca să repare daunele făcute de ani întregi de înjosiri? Dar când ridic privirea, îi întâlnesc ochii şi ceea ce văd este uimire, limpede ca lumina zilei.

— Mersi, Colton.

Şi n-are cum să nu mi se strângă inima. Două cuvinte, atât de simple, însă tonul pe care le spune transmite mult mai mult.

Rylee îmi aruncă o privire în timp ce ne-ntoarcem spre maşină. În ochii ei văd atâta mândrie, şi jur că simt cum ceva în mine se transformă, se strânge. Un afurisit de sentiment necunoscut. Dar al naibii să fiu dacă nu-mi doresc s-o văd uitându-se iar la mine aşa.

Mi-e clar că băieții au înțeles de ce am făcut ce am făcut. Dar Rylee? Probabil bănuiește lucruri care aș prefera să rămână ascunse. Se-ntreabă ce anume arde atât de adânc în mine, de ce îmi este încă așa frică în fiecare clipă din fiecare zi. Chiar și după douăzeci și doi de ani.

Păcat că nu a fost acolo să mă salveze și pe mine.

Întrebarea este: *mă mai poate salva acum?*

— De ce ai acceptat să vii dacă nu-ți place cafeaua?

Faptul că e aici îmi spune atât de multe.

M-a refuzat când eram pe circuit, deși corpul ei îmi șoptea altceva. M-au mai și luat peste picior băieții când au văzut-o acolo. Nu sunt obișnuiți să vadă plecând o femeie când eu o invit să mai stea. Li s-a părut cel mai amuzat lucru de pe fața pământului că Rylee mi-a zis nu.

Și știu bine că scuza ei, cum că trebuie să ducă băieții, a fost minciună. Atâta lucru pricep și eu.

Deci trebuie să fie speriată. Rahat, și eu aș fi după ce i-am făcut ce i-am făcut. Când înainte, când înapoi, ca la un afurisit de meci de tenis, fiindcă sunt atât de distrus la cap încât o vreau, dar nu-i pot oferi ceea ce are ea nevoie.

Problema e că se schimbă și ce vreau eu – și încă nu știu cum să mă descurc cu asta. Pentru că nu vreau schimbări. Așa că i-am permis să se apropie mai mult decât oricui altcineva, și-apoi m-am dezlănțuit asupra ei fiindcă nu sunt capabil să gestionez rahaturile care ies

la suprafaţă când e prin preajma mea. Vulnerabilitatea care se naşte din trecutul meu, demonii readuşi la viaţă.

Şi, cu toate astea, pe mine m-a căutat când a avut nevoie de ajutor. Nu mă aşteptam să mă sune, dar nu regret niciun pic că i-am dat papucii reprezentantului Penzoil ca să-i fiu alături în clipa asta.

Şi-ncerc să-mi dau seama ce dracului fac, pentru că nu mai înţeleg nimic.

O studiez din profil, un zâmbet abia schiţat în timp ce se gândeşte cum să-mi răspundă, cu ochii la brioşele din vasul de sticlă aflat în faţa noastră. Se preface că încearcă să decidă ce să comande, dar eu ştiu că, de fapt, caută un răspuns la întrebarea mea. Unul sincer, dat fiindcă, în ciuda zâmbetelor de pe feţele noastre, încă resimţim tensiunea lucrurilor rămase nespuse, sau unul amuzant, ca să uşureze un pic atmosfera?

Alege, Ryles. Dă tonul conversaţiei pentru că eu, sincer să fiu, habar nu am încotro s-o apuc.

— Nu mi-o fi plăcând cafeaua, dar la Starbucks au mâncare atât de bună... şi atât de nesănătoasă.

Nici nu ştii ce adevăr ai spus, iubito. Clatin din cap, îi zâmbesc sincer, dar în minte îi cântăresc cuvintele. Care-mi spun că înţelege, ştie. Ştie că noi doi am fi un minunat dezastru.

Coada înaintează, şi-aud cum oamenii din apropiere şi de la mese încep să comenteze. Numele meu devine un val de murmure. De obicei nu mă deranjează atenţia celorlalţi, dar în clipa asta am nevoie să fim doar eu şi ea. Trebuie să înţeleg de ce ne tot întoarcem la ceva ce ştim deja amândoi că se va întâmpla iară, doar că de data asta, mă tem, ori mă frâng eu, ori ea rămâne devastată.

Şi asta e o povară grea pentru un bărbat. Mi-ar plăcea să pot spune că voi pleca pe loc, acum, s-o scutesc

de durere, dar știu sigur-sigur – nu de alta, dar sunt aici, cu ea – că nu pot. Mi-ar plăcea să cred că mă voi sacrifica eu, că voi încasa toate loviturile demonilor mei, dar, la dracu', știu deja cât de brutal poate fi.

Nu sunt prea sigur că-mi doresc să-i înfrunt ca să pot duce mai departe treaba asta cu ea. Și știu că asta face din mine un om slab, dar, la dracu', nu vreau să retrăiesc ororile care mi-au sfâșiat de atâtea ori sufletul.

De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, nici n-are rost să discut despre așa ceva, pentru că nu voi permite să se mai întâmple. Niciodată. Pentru mine iubirea nu este ceva posibil. Relațiile înseamnă legături, așteptări. Limite dificile pe care nu vreau și nu pot să le depășesc.

Și, totuși, iată-mă aici, curios să aflu de ce, de ce nu pot să renunț la ea.

— Cu-cu ce vă pot servi? se bâlbâie barista când ne apropiem și mă recunoaște.

Și mulțumesc lui Dumnezeu, fiindcă mă smulge din gândurile astea.

Afurisita de Rylee începe să se apropie prea mult, să descifreze prea multe rahaturi. Iar mie-mi vin în cap alte lucruri de făcut când ea e aproape.

Imaginea care-mi apare în fața ochilor e mai mult decât binevenită, mă face să râd în barbă și să clatin din cap. Casiera cred că a ghicit ce gânduri mă fac să râd așa, pentru că o văd roșind. Își face de lucru cu tastele de la casă și ne ia comanda, dar eu nu rezist, și, în timp ce ne îndepărtăm, mă asigur că nu uit să-i mulțumesc, îi fac cu ochiul și zâmbesc cu gura până la urechi.

Suntem norocoși să găsim o masă liberă chiar în colț, localul e ticsit. Trag scaunul pentru Ry și mă bucur de priveliștea pe care mi-o oferă fundul ei, apoi mă așez la rândul meu. Stăm așa uitându-ne unul la celălalt o vreme, zâmbind ca doi tonți, cu ochii plini de întrebări.

— Eşti conştient că după ceea ce ai făcut azi ai devenit, practic, idolul băieţilor, da?

Dau ochii peste cap la ea. Idol, eu? Nici pe departe. Dac-ar şti la ce mă gândeam eu când stăteam la coadă, şi-ar da seama că sunt, mai presus de orice, un laş. Idolii nu se ascund prin unghere când monştrii intră în cameră să le fure chestii de neînlocuit. Se luptă, învinge, scapă şi se salvează, nu cedează plângând şi implorând când durerea îi ajunge din urmă.

N-au nevoie să apeleze la supereroi pentru că se transformă ei înşişi în supereroi.

Nu pot să-i răspund, pentru că ştiu adevărul, aşa că evit să mă uit la ea, fixând în schimb cu excesivă intensitate brioşa pe care o ţin în mână. Iau o muşcătură, trimiţând fantasmele înapoi în dulapul lor, şi-abia apoi ridic privirea la ea. Fixează punctul de pe buzele mele de unde tocmai mi-am lins o firmitură.

Capul mi se goleşte pe loc de orice gând, penisul se ridică în poziţie de drepţi şi salută reacţia ei fizică. Ridică ochii la mine şi iar ne privim o vreme, pe fundalul zumzetului din cafenea, care ne permite să stăm aşa, într-o tăcere plăcută, în ciuda dorinţei mute din privire.

— Ace, strigă barista, punând capăt conexiunii dintre noi.

Mă ridic să-mi iau cafeaua şi-i zâmbesc lui Rylee, informând-o că dialogul nostru din priviri nu se încheie nici pe departe aici. Şi că, sper eu, ochii mei se vor umple curând de priveliştea corpului ei gol sub corpul meu.

Gândul ăsta îmi umple mintea toată în timp ce-mi dreg cafeaua, iar nevoia de a o avea din nou se intensifică şi mai abitir când mă aşez la loc în faţa ei. Iau o gură din cafeaua care-mi frige limba.

— Acum pot să gândesc şi eu limpede.

Să stau așa, cu ea în fața mea, și faptul că situația băieților de la școală s-a rezolvat îmi oferă mai mult decât limpezime. Și decid, printre altele, s-o las să se mai apropie încă puțin și să vedem unde ne va duce asta.

Nu că aș ști cum s-o fac sau ce să fac după.

Dar am o cafea întreagă să mă lămuresc și niciun pic de timp de pierdut.

Pasiunea

Capitolul trei.cinci

Dintre toate scenele din PASIUNEA, conversaţia la telefon dintre Haddie şi Colton, care schimbă jocul, este, probabil, cea pe care mi-aţi cerut cel mai adesea să o rescriu din perspectiva lui Colton.

Mi-a plăcut să încerc să-mi dau seama ce-i trecea prin minte când a avut de-a face cu Haddie şi cu atitudinea ei extrem de directă. M-a amuzat reacţia lui când a auzit că Rylee a ieşit în oraş şi bea tequila.

Am fost cu toţii de partea lui Haddie în această scenă din versiunea originală, dar următoarea scenă oferă ceva în plus pentru că aflăm ce-i trecea prin cap şi lui Colton.

Ce mă interesează pe mine?

Păşesc nervos prin camera verde, trasându-i perimetrul.

Ce-mi pasă mie dacă se uită sau nu?

— Zece minute, Colton.

Mă răsucesc brusc spre asistenta de producţie a lui Kimmel, care şi-a strecurat capul prin uşă, enervându-mă şi mai tare. Mârâi un răspuns, prea plin de gânduri să mai adaug altceva.

Rahat! îmi vine să urlu. Să scap de presiunea asta din piept. Dar n-o fac. Nu pot. E numai vina mea. A capului meu defect care-mi domină viaţa.

Trebuie să mă adun şi s-o fac repede, înainte să ies pe scenă şi să mă fac de râs doar pentru că mi-e mintea în altă parte. La altcineva. Şi la altceva, mai trupesc.

Afurisita de Rylee.

N-ar trebui.

Ba ar trebui.

N-ar trebui.

La dracu' cu tot!

Degetele formează numărul înainte să mai apuc să mă opresc.

Ce dracului fac?! Vreau asta, dar nu vreau. Am nevoie de ea, dar nu vreau să am nevoie de ea. Când hăis, când cea. Şi nici aşa nu reuşesc să descriu suficient de bine nenorocitul de război care se duce în mine în clipa asta.

Fii bărbat, Donavan! Adună-ţi testiculele de pe jos şi pune-le bine, bine la loc. E în regulă să vrei să i-o tragi. D-aia o suni, e tot ce vrei de la ea. Nimic altceva. Nu ai nevoie de ea. Nu ai nevoie de nimeni.

Continui să-mi repet aceleaşi lucruri, dar e o minciună atât de ridicolă, că nici pe Baxter nu l-aş păcăli. Rahat. Aproape că mă conving să gândesc ca un mascul, cu degetul pregătit pe butonul roşu, să închei apelul, când de la celălalt capăt aud muzica bubuind. Înţepenesc.

— Alo, da? Aţi sunat-o pe Rylee. Cu ce vă pot ajuta?

Abia dacă aud vocea peste vacarmul pe care-l face muzica, ceea ce mă irită instant. Şi sunt supărat şi pe mine că-mi pasă, când n-ar trebui să fie aşa, pentru că, mai înainte de toate, ea nu înseamnă nimic. Mă laşi, Donavan? Tu continuă să-ţi repeţi asta, cine ştie, poate ajungi s-o şi crezi.

— Aş vrea să vorbesc cu Ry. Colton la telefon.

— Cine? urlă ea făcându-mă să tresar.

Se aude o gălăgie infernală.

— Colton.

Încep să-mi pierd răbdarea. De ce dracului nu răspunde Rylee la telefonul lui Rylee? Şi unde dracului e, mai precis?

— *Cine?* A, hei, bună Colby!

Poftim? Mă opresc locului şi scrâşnesc din dinţi. Ce dracu' se întâmplă aici?!

— *Cine e Colby?*

— Oh, scuze. Am crezut că eşti Colby.

— Nici pe departe, spun, cu maxilarul încleştat şi tremurând de furie.

Oricine ar fi Colby ăsta, curând îşi va dori să nu mai fie Colby, dacă-l prind că mai încearcă s-o sune pe Ry.

Şi, oricum, eu am sunat doar pentru sex. Da, exact.

— *Cine?*

Dar acum mă simt jignit. Adică Ry nu vorbeşte despre mine? Persoana asta, oricine ar fi ea, trebuie să-i fie apropiată dacă o lasă să-i răspundă la telefon. Şi nu ştie cine sunt?! Imposibil.

Tu ai vrut un *pit stop*, boule. Nu inele, nu responsabilităţi. Aşa că e liberă să facă ce vrea ea. Şi-atunci, de

ce-mi vine să dau un pumn tipului care mă priveşte din oglindă?

Înghit cu greu. Detest să-mi pese dacă vorbeşte sau nu despre mine şi detest şi mai mult să nu-mi pese. Isuse Hristoase! Mi-a făcut farmece. M-am lăsat înghiţit de magia ei şi nici măcar nu mi-am dat seama.

Mă cuprind fiori reci pe şira spinării. Nu pot să cred. Mă scutur, să-mi revin. În niciun nenorocit de caz. Exclus că m-a învins cu afurisita aia de păsărică a ei. Şi e timpul s-o demonstrez.

— Colton Donavan, spun pe un ton autoritar.

Gata cu jocurile.

— Oh, salut, Colton! Sunt Haddie. Colega de apartament a lui Rylee.

Slavă Domnului! Începe să se facă lumină.

— Bună, Haddie. Am nevoie să vorbesc cu Rylee.

Nevoie? De ce dracului am zis nevoie? N-am nevoie de nimic de la ea.

— Îm-hm. Da, nu, e cam pilită acum şi foooarte ocupată, nu poate să vorbească, dar eu pot.

Pilită? *Rylee?* În club la sfârşit de săptămână? Nu-mi plac niciun pic imaginile pe care le văd în faţa ochilor în clipa asta. Cum sunt cele din clipul publicitar în care voi debuta eu. Trupuri care se freacă. Mâini care strâng carne. Haine sexy.

Mârâi fără să vreau şi cred că afurisita de Haddie mă aude pentru că râde. Râde! Scrâşnesc din dinţi şi sper că nu se atinge nimeni de Ry în clipa asta.

— Deci, fii atent. Nu te cunosc prea bine, dar pari un tip de treabă. Un pic cam prea prezent în presă cu trucurile tale, dacă mă întrebi pe mine, îmi faci treaba grea la serviciu, dar hei, nu există publicitate rea, nu? Dar nu despre asta voiam să vorbesc cu tine...

— Mersi pentru sfaturile profesionale, dar nu cred să ţi le fi solicitat.

Rotesc din umeri privind semnăturile de pe pereţi ale invitaţilor care au trecut pe aici înaintea mea şi clatin din cap frustrat. Fii cuminte. Ea e singura care te poate lămuri în legătură cu ce dracului se întâmplă.

— Aţi ieşit să beţi ceva?

Nu pot să cred c-am întrebat asta. *Eşti întreg la cap, Donavan?* Şi iar o aud râzând, ca şi cum aş fi spus o glumă bună.

Să-mi bag...

— Am început cu vin, dar acum am trecut la shot-uri. De tequila. Mă rog, ce voiam să-ţi spun este să te aduni naibii şi să te comporţi cum se cuvine cu Rylee.

Stai aşa. *Tequila?* Imediat îmi vin în minte imagini cu ce-a făcut Ry ultima dată când a băut shot-uri de rahat d-ăla. Adică după ce m-a lăsat baltă la petrecerea Merit Rum. S-a aşezat la bar, a dat pe gât shot-ul ca o profesionistă, şi-apoi a fugit de mine. Penisul începe să-mi pulseze când îmi aduc aminte ce-a urmat după aceea: posedat, revendicat, şi una dintre cele mai bune partide de sex din viaţa mea.

— Da, da, cu tine vorbeam, Colton.

A interpretat greşit tăcerea mea. Crede probabil că n-o ascult, dar eu mă gândesc la cum a fost s-o văd pentru prima oară dezbrăcată pe Rylee. Piele fină. Sâni perfecţi. Cum m-am scufundat în ea. S-o aud gemând în felul ăla. Perfecţiune pură.

Şi-atunci de ce dracului e într-un club în loc să fie aici, cu mine? Pentru că am cerut un nenorocit de *pit stop*. Ca un bou. Clatin din cap, vreau să-i pun un milion de întrebări, dar nu-mi dă ocazia s-o fac.

— Am. Spus. Că. Trebuie. Să. Te. Aduni. Naibii, repetă Haddie pe un ton plictisit care spune să-nu-te-pună-dracu'-să-i-faci-rău-prietenei-mele.

Doar că ba da, vreau. Dau să deschid gura să vorbesc, să urlu la ea ca să mă audă peste afurisita aia de muzică, dar mă-ntrerupe.

— Rylee nu e o femeie oarecare. Te sfătuiesc să n-o laşi să-ţi alunece printre degete, fiindcă o va prinde imediat altcineva şi ţi-o va şterpeli direct de sub nas. Şi la cum se învârt bărbaţii în jurul ei în seara asta, ai face bine să-ţi mişti fundul ăla drăguţ al tău mai repejor.

Isuse Hristoase! Discuţia asta este, de fapt, un monolog, şi cu toate astea, mi-a luat piuitul. Se învârt *bărbaţii* în jurul ei? Ochii ăia ai ei inocenţi şi trupul ăla care îndeamnă la păcat puse la dispoziţia oricui vrea să le privească? Să le atingă? Să le dorească?

Să. Mă. Ia. Dracu'.

— Unde sunteţi acum?

Sunt pregătit să-i trag ţeapă lui Kimmel, nu-mi pasă de consecinţe.

— Unde? întreb iară.

— Ţi-am zis, e ocupată acum să aleagă următorul bărbat care să-i ofere ceva de băut, dar o să-i spun că ai sunat-o.

— Haddie, pe toţi dracii! Unde dracului sunteţi? latru la ea, pe picior de plecare deja.

Să mă duc la ea. Să arăt lumii că-i a mea. Orice, numai să o pot simţi din nou. Să simt din nou liniştea pe care ea mi-o dăruieşte.

Pentru că între noi e doar sex. Nimic mai mult.

Clatin din cap şi vorbesc cu Haddie, dar pare că vreau să mă conving pe mine, nu pe ea.

— Știi ce? Nu-mi pasă unde sunteți. E femeie în toată firea. Poate face ce vrea.

Isuse Hristoase! Dacă minți, măcar încearcă să fii convingător.

— A-ham, da. Știu, dar am zis să te informez. Nu. E. O. Femeie. Oarecare, repetă ea de parc-aș avea doi ani.

De parcă n-aș ști deja. De parcă nu eu aș fi cauzat situația asta cerând o pauză ca să mă conving că n-ar fi așa.

— Și, Colton? Dacă o faci să se îndrăgostească, atunci asigură-te și că nu va avea de suferit. Nu îți permit să o rănești. Ai înțeles? Altfel o să ai de-a face cu mine. Și pot fi o adevărată căței, să știi.

Râsul ei provocator umple difuzorul telefonului.

— Noapte bună, Colton. Sper să ne vedem după ce-ți rezolvi rahaturile. Te pup, pa pa!

Dau să zic ceva, să particip și eu la conversația asta care m-a dat și mai mult peste cap, de parcă n-aș fi deja suficient de distrus, dar Haddie a închis deja. Ce dracu'? Tocmai mi-a dat un ultimatum? Parcă eu n-aș ști că trebuie să mă adun „naibii".

Mă privesc în oglindă, arunc telefonul pe masă și clatin gânditor din cap la imaginea mea reflectată.

Pe toți dracii.

Nu e o femeie oarecare? Ca și cum nu știam deja asta.

Ale naibii femei.

Rotesc din umeri și expir tare.

Rahat... Mi-a făcut farmece.

Și-acum ce dracului mă fac?

Pasiunea

Undeva între capitolele cinci și șase

Prietenia dintre Colton şi Becks este printre favoritele publicului. Începe să iasă la iveală în PASIUNEA, când se află la bar, înainte de plecarea în Las Vegas. E o scenă scurtă, pe care am scris-o cu gândul la momentul în care Becks îşi dă seamă că nu, Colton chiar nu minte, că o vor lua pe Rylee cu ei în Oraşul Păcatelor.

— De ce ne duce Sammy în direcţia opusă aeroportului?

Mai vreau o bere. Am nevoie de ceva care să m-ajute să amorţesc tâmpenia din capul meu cum că îmi doresc cu adevărat asta. Că o vreau.

Afurisita de Rylee.

— Nu sunt chiar aşa de beat. Încă mai fac diferenţa între est şi vest, spune Becks luând o gură din sticla de bere. Pe mine nu mă păcăleşti.

— Are o prietenă sexy, repet, sperând că ideea îi va închide gura şi mă va lăsa să mă bucur de pileala asta.

— Sper că are un cur fenomenal şi ţâţe perfecte dacă tot iei femei – *vagine umblătoare* – după noi la Las Vegas... tărâmul bărbatului liber, *Raiul Mahmurelii Absolute*. Pe bune, amice? Ţi-au căzut biluţele? Ţi-ai predat testiculele? Ridică din umeri şi râde. Că dimensiunea oricum cam aia e.

— Lasă-mă-n pace, Daniels! mârâi la el sprijinindu-mi capul pe spate în timp ce interiorul de culoare neagră a limuzinei începe să se-nvârtească mai rău decât o maşină care desenează gogoşi cu gaură pe asfalt cu cauciucurile.

Sau ca Tagada de la bâlciul unde-am fost cu Rylee.

Ah, ce-aş face nişte drifturi cu ea acum!

— Tembelule, mă asculţi?

Vocea lui Becks mă smulge din gânduri. Gândurile pe care Rylee mi le umple chiar şi-atunci când nu e prin preajmă.

— Mda, ce vrei? Înclin un pic din cap să mă pot uita la el. Mă gândeam la... chestii.

— Prietene, lasă şi tu un pic de-o parte păsărica vrăjită.

— Becks, nu-mi doresc nimic mai mult în clipa asta decât păsărica vrăjită umedă şi doritoare.

— Eşti o dezamăgire pentru rasa bărbătească. Nu numai că ai rupt pactul „întotdeauna cu protecţie", mai şi tânjeşti după ea.

— Îmi mai trebuie o bere dacă sunt obligat să te-ascult plângându-te atâta. Ce dracu', mergem în Oraşul Păcatelor şi-ţi agăţ o bucăţică la braţ... aşa că nu te mai văicări şi lasă pactul.

— Ştii cum mi-am dat seama că ai început să călăreşti fără şa? Pentru că te-a făcut la cap, spune el, ridicând mâinile ca să mă împiedice să-i dau replica pe

care ştie, după ani de zile de prietenie, că urmează să i-o dau.

Aia despre ce mult îmi place să mă las făcut la unul dintre capuri.

— Şi-asta te irită, nu-i aşa, spun, abţinându-mă cu greu să râd, pentru că, da, chiar şi aşa, pilit cum sunt, tot îmi dau seama că este al dracului de perspicace.

— Ha, ha. Mor de râs, spune sarcastic, clătind din cap. *Deeeci*, cum o să te descurci la Vegas cu o femeie la braţ?

Comentariul mă irită pe loc. Şi acum mă-ntreb de ce. De ce anume mă enervează că Becks vorbeşte aşa?

— Nu te mai uita aşa la mine! spune, şi deja văd că intră în modul Becks-ştie-tot.

Rahat! N-am nevoie de asta acum.

— De obicei Vegas e sărbătoarea cărnii, aşa că spune-mi şi mie cum se va întâmpla asta cu Femeia Minune Rylee de faţă? La asta te-ai gândit, armăsarule?

Închid ochii şi scot un hohot cristalin.

— Singurul bufet din care mă voi înfrupta din plin o să fie la restaurantul *Între Coapsele lui Ry*.

Dau din sprâncene la el. Mănuşa e aruncată. Mai ai ceva de zis acum, fraiere?

— În plus, n-am niciun dubiu că ar pune la pământ orice femeie care i-ar sta în cale. Pentru că luptă pentru ce e al ei, mi-o ia gura pe dinainte şi e prea afurisit de târziu să retrag ce-am zis.

Al dracului alcool din creier.

— *Ce e al ei?!* Tocmai ai recunoscut – admis – oficial că eşti într-o relaţie?! se-neacă Becks cu berea. Sammy, opreşte maşina! strigă.

Limuzina trage brusc pe marginea drumului și se oprește cu o smucitură. Sammy crede că Becks trebuie să vomite. Să fi băut așa de mult? *Și-ncă cum.*

Becks deschide portiera de pe partea lui și se târăște afară.

— Hei, Wood?

Nu pricep ce e cu veselia aia în vocea lui. Nu se simțea rău?

— Da, răspund înclinând din cap să pot să-l văd.

Ține berea în mână și chipul îi este iluminat de farurile mașinilor în trecere.

— Tu simți asta? spune, ridicând fața spre cer. Este un nenorocit de frig polar aici.

— Ce dracu' zici acolo?!

Începe să-mi strice cheful și asta mă enervează.

— Prietene, faci sex neprotejat, iei femei cu noi la Vegas... Asta înseamnă că trebuie să fi înghețat afurisitul de iad. Ce se alege de lumea asta?

Mă limitez să clatin din cap la el.

— Treci în mașină, Beckett. Dacă tot o să fiu prin preajma unei păsărici, prefer să mă asigur că este una de care să mă bucur pe deplin..., iar tu, frățioare, ești una dintre ele, dar al naibii să fiu dacă de tine o să mă bucur.

Se strecoară înapoi în mașină pe bancheta unde stau eu și se uită îndelung la mine cu un rânjet pe buze și privirea amuzată.

Bou și gură-spartă, asta sunt.

— OK, Sam, putem pleca! spune Becks hlizindu-se, și mașina se pune în mișcare.

Mai desfac o bere. Cred că o să am nevoie ca să-i fac față lui Becks în seara asta. *Sunt al ei pe dracu'.* Becks a-nnebunit dacă mă crede un bărbat luat.

O să mă plictisesc de ea. Întotdeauna mă plictisesc de ele. Rahat, nicio femeie n-o să-mi schimbe mie stilul de viaţă. Nimic n-o să-l schimbe pe acest jucător.

Continuăm drumul privind amândoi pe geam, la lumea de dincolo, până când Becks întrerupe tăcerea.

— *Pe bune?* întreabă clătinând din cap, privindu-mă în ochi.

Şi ştiu la ce se referă. Eşti sigur? Chiar merită? Chiar o să vină Rylee cu noi la Vegas?

E dragoste pe bune?

Strâng din buze o clipă şi încuviinţez.

— Da, pe bune.

Pasiunea

Capitolul douăzeci și doi și jumătate

Iată un nou capitol din PASIUNEA. Rylee a primit poeziile foooarte „romantice" pe care Colton i le-a compus la Nashville, dar scena aceasta vă va arăta de unde, mai exact, a început toată treaba. Este vorba tot de prietenia dintre bărbați, dar și de motivul din pricina căruia, fără să vrea, Colton o numește pe Rylee „iubita lui". Sper că vă va plăcea această nouă piesă din puzzle.

— Știi ce cred?

— Îm?

Mă uit la Becks. Stă pe scaunul din fața mea. Dar mă-ntorc spre el prea repede și încăperea se-nvârte cu mine vreme de un minut înainte să văd clar din nou.

— Cred, spune, dând peste cap Dumnezeu știe a câta bere la care am ajuns, cred că avem nevoie de un moment de reculegere.

— *Cine a murit?*

Sunt mai beat decât am crezut. Ce-am ratat? Îmi duc sticla la gură încercând să-nțeleg despre ce vorbește.

— Bărbatul singur, care nu era vrăjit de păsărică, din tine.

— Pe dracu'! spun printre hohotele lui blestemate care sunt un pic prea puternice în clipa asta pentru urechile mele de beţiv.

— *Pe dracu'?!* spune aşezându-se pe marginea scaunului şi-mi vine să-i zic să nu se ridice, c-o să-l văd ducându-se de-a berbeleacul.

Pe de altă parte, râde de mine, aşa că mi-ar prinde bine să am şi eu un motiv să râd de el, deci mă abţin.

— Vrei să zici că nu te uitai la telefon pentru că voiai s-o suni şi să te descarci un pic?

Îmi dau râzând capul peste spate pentru că, la dracu' dacă n-are dreptate. Au trecut cinci blestemate de zile de ultima oară când am avut-o, de când şi-a petrecut weekendul la mine acasă. Ore de sex care mi-au zguduit lumea şi momente de liniştite, în care m-a aţâţat, stârnit, în care a râs cu mine. O premieră pentru mine, din multe puncte de vedere, dar, cel mai şi cel mai important, nu m-am mai speriat de asta.

Ceea ce nu se-ntâmplă niciodată.

— Se numeşte Skype, îl tachinez, închizând o clipă ochii.

Nicio cantitate de alcool nu poate strica imaginea perfectă care mi-a apărut în faţa ochilor când, de la celălalt capăt, Rylee mi-a răspuns în videoconferinţă, întinsă pe pat, jartieră şi dantele, excitată şi incitantă. Degete cu unghii îngrijite care desfac carne roz, arătându-mi ce ratez. Vorbe murdare pe care nu m-aş fi aşteptat niciodată să le aud de pe buzele ei, care se potriveau perfect cu răguşeala sexy din vocea ei.

— *Întocmai.* De când faci tu sex pe Skype? De obicei pocnești din degete, indiferent de orașul în care te afli, și poți alege dintr-o mie de femei, care vin în goană la tine și-ți cad în genunchi.

Aud un zgomot de sticlă destupată, urmat de un altul, deschid ochii și-l văd pe Becks întinzându-mi una.

Reflectez, acceptând berea. Așa e, are dreptate.

— *Ai văzut? Ți-am zis.* Când ai luat-o cu noi la Vegas am crezut că era doar o toană. Că încercai marea cu degetul pentru că nu ești obișnuit să ți se spună nu și că asta te-a sâcâit. Și că erai excitat. La propriu, declară, făcându-mă să scutur din cap. Dar, Wood, în ultimele săptămâni dispari devreme de la serviciu ca să te duci să te dai în mașinuțe bușitoare și alte rahaturi... E mai mult decât evident că drumurile noastre se despart aici. Și să ținem un moment de reculegere pentru scula decedată. A ta.

— Becks...

— Șșș! face el, ducându-și de câteva ori la rând un deget nesigur la buze fără să nimerească ținta, făcându-mă să râd, chiar dacă el rămâne serios. Este necesar un moment de reculegere, să ne luăm adio de la vremurile când nu erai vrăjit de păsărică.

— Nu fi măgar, îi spun, dar știu că sunt norocos că e partenerul și complicele meu.

— Șșș, face iar, și de data asta, cedez.

Oftez, dau ochii peste cap și-i fac pe plac. Tac. Mă-ntreb dac-a adormit. Dar încă stă acolo, pe marginea scaunului, fără să cadă.

Deocamdată.

Ține ochii încă închiși când buzele i se deschid într-un rânjet, bate din palme și apoi și le freacă bucuros.

— Rahat, a fost mai simplu decât am crezut.

— Ce?

Băutura a început să-mi dea la cap, m-am relaxat, în sfârşit, după o zi de negocieri cu tipii de la Firestone pentru rahaturi pe care le vor accepta oricum, până la urmă.

— Să te fac să recunoşti că eşti un bărbat luat de-acum.

— Isuse, frate!

Mai să mă înec cu berea.

— Luat? Aşa vorbeşti tu despre mine? E ca şi cum ai zice că Jenna Jameson e virgină.

— Judecând după reclama luminoasă pe care o ai deasupra capului şi care spune „nu mai avem loc la cuibuşorul de nebunii", e destul de evident că eşti un bărbat luat. Care acum are o femeie a lui.

— O femeie a lui? Sunt sigur că lui Ry i-ar plăcea foooarte mult să audă că vorbeşti aşa de ea.

Mijeşte ochii la mine pe deasupra sticlei.

— Deci nu e femeia ta? Pentru că înainte nu te gândeai de două ori înainte să închizi telefonul şi mintea ţi-era la muncă. Pe când acum închizi cu zâmbetul ăla idiot pe faţă şi rămâi aşa, cu capul în nori.

— Cu capul în nori? râd eu.

— Tu cum i-ai spune? Lumea mea şi a iubitei mele?

Mă priveşte în ochi. Mă provoacă să reneg titulatura, fiindcă eu *nu* sunt genul de bărbat care *îşi doreşte să fie într-o relaţie*. Aşa m-am autoproclamat.

Dau să-l contrazic, apoi mă opresc. *Al naibii Becks!* Mă cunoaşte ca pe propriile buzunare. Şi totuşi, toate astea sunt noi pentru mine. O femeie cu care-mi doresc să depăşesc conturul când colorez. Nu, şterge-ţi ce-am zis. O femeie care mă stimuleze în atâtea feluri, încât sunt prea ocupat să mă las sedus şi provocat de vorbele

ei, de corpul ei, de modul în care mă sfidează, încât am încetat să văd că parametrii pe care-i foloseam înainte ca să ţin situaţia sub control nu mai contează, de fapt, pentru că tot ce contează e... ea.

Băăăga-mi-aş. Beck are dreptate, dar nu recunosc nici mort.

— Bine, am o *femeie*, accept eu, deşi în capul meu se tot plimbă alt cuvânt, *iubită*, făcându-şi loc pe ici, pe colo, până când încep să cochetez cu ideea.

— Rahat! exclamă Becks teatral, cu mâna pe piept, prefăcându-se că se sufocă, pe când eu stau şi mă uit la el, deloc amuzat, în ciuda zâmbetului de pe faţă.

Se opreşte din râs şi aruncă-n mine cu un dop de bere, apoi se lasă pe spate în scaun.

— Bun, acum că ai recunoscut, putem considera bătălia pe jumătate câştigată. Dar victorie înseamnă să reuşeşti s-o ţii lângă tine.

— S-o ţin?

Tipul ăsta se joacă cu mintea mea. Vreau să zic, ce dracului, tocmai i-am spus lui Rylee că sunt dispus să încerc, am invitat-o să-şi petreacă weekendul cu mine, la Broadbeach, unde n-am adus niciodată o femeie, şi el insinuează că n-o pot ţine lângă mine? Că eu, unul, nu ştiam că Rylee are de gând să plece undeva.

— Încet, încet, Becks. Ia-mă şi tu uşurel, că fac infarct. Urechile mele aud „s-o ţin", dar în mintea mea se declanşează deja alarma: inel, responsabilităţi, nuntă şi tot rahatul.

Dar se pare că reacţia mea îl amuză teribil, pentru că se apleacă în faţă, prăpădindu-se de râs.

— Ar trebui să vezi ce faţă ai făcut, reuşeşte, în sfârşit, să spună. Dar eu nu de nuntă vorbeam.

Slavă Domnului. Hai să punem la locul lui defibrilatorul, atunci. Mă uit la el, îndemnându-l din priviri să treacă direct la subiect, să mă pot bucura şi eu liniştit de berea mea, fără să risc alte atacuri de cord.

— Mă refer la romantism. Căcaturi de fete, omule.

— N-ai nevoie de romantism când eşti înzestrat cum sunt înzestrat eu, îi răspund, ştiind deja că urmează să-mi dea o replică deşteaptă de-a lui.

— Bine, *domnul două minute.*

— Du-te dracului! mârâi şi-i îi arăt degetul mijlociu, dar e el prea ocupat să râdă ca să vadă.

— Rahat. Trebuie să mă uşurez, spune, ridicându-se nesigur pe picioare şi porneşte spre baia din apartamentul meu.

Îmi proptesc picioarele pe masa din faţa mea, palmele unite la ceafă. Prin uşa deschisă de la balcon pătrunde muzica de la barul de peste drum – ultima melodia a lui Bruno Mars; în tăcerea din cameră încep să mă gândesc la cuvântul iubită, întrebându-mă dacă e o definiţie necesară în cazul ăsta, dat fiind că avem un limbaj doar al nostru. În mintea mea îşi croiesc drum cuvintele lui Becks, care, între timp, se-ntoarce, ridicându-şi fermoarul la nădragi.

Se duce la uşile deschise şi simt o-mpunsătură de vinovăţie; el voia să mergem să bem ceva la bar, dar azi nu-mi arde să am de-a face cu mulţimea. De obicei îmi place să ies să-mi clătesc un pic ochii, să mă joc un pic.

Doar în călătoria asta n-am chef.

Clatin din cap. Ce dracului îmi face Rylee? Şi chestia aia cu Scooter, care zice *te Spiderman*, expresia de pe chipul ei stând acolo, goală, în genunchi, lângă mine, mă desfiinţează puţin câte puţin, de parcă n-aş fi deja un dezastru.

Mă-ntind să mai iau o bere din frapiera plină cu gheaţă din faţa mea şi rămân holbându-mă la etichetă câteva minute bune.

— Romantism, eh?

Corpul lui îmi înregistrează cuvintele, dar rămâne cu faţa spre stradă pentru că ştie că treaba asta e atât de departe de zona mea de confort, că nici dracu' nu mă poate ajuta.

Romantism? Eu nu sunt romantic. Florile mor, mâncarea se mănâncă. Nu e ceva real. Prin viaţa mea au trecut suficient de mulţi oameni care-şi urmăreau propriul interes, ori să ajungă pe platourile de filmare ale tatălui meu, ori să apară la braţul meu, nu sunt atât de idiot cât să nu-mi dau seama că romantismul e o farsă.

Şi-atunci de ce stau şi mă-ntreb de ce Becks crede că o s-o dau în bară cu Rylee?

— Ce-mi ascunzi? Crezi c-o să-mi întoarcă spatele doar pentru că nu-i ofer flori şi rahaturi de fete?

Gândul nu prea-mi place. Nu doar că nu-mi place, ci mă face să mă ridic brusc din scaun şi să-ncep să păşesc nervos prin încăpere.

Mă rog, să mă-mpleticesc nervos prin cameră.

— Eu n-am zis nimic, prietene, spune Becks, fără să se întoarcă spre mine.

E conştient că s-a îndoit de mine şi că asta nu-mi place.

Şi-acum mă pun la îndoială şi eu, rahat. I-am spus lui Rylee c-o să încerc să-i ofer mai mult. Ceea ce ar trebui să fie suficient, nu? Şi aşa am ieşit din zona mea de confort. Acum trebuie să mai stau să mă gândesc şi la rahaturile-astea?

M-am supărat pe Becks. Ce-şi bagă el nasul? Şi sunt nervos şi pe mine, că nici nu m-am gândit la asta. Dar de ce să fie nevoie s-o fac?

Rotesc din umeri şi mă las să cad la loc pe scaun. Chiar era necesar să-mi strice starea asta minunată de ebrietate vorbind de aşa ceva? Totuşi, camera încă se mai învârte niţel, parcă, aşa că poate nu mi-a stricat-o de tot.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac? Să-i trimit poezii şi rahaturi d-astea? Nu mi-e în fire, prietene, ştii şi tu.

Pufneşte în râs.

— Cum să nu. Sunt sigur că „trandafirii sunt roşii", ceva clasic, va fi pe placul unei doamne ca ea.

Tac şi cad pe gânduri, ignorând gluma de prost gust, cu mintea pe jumătate înceţoşată. Apoi, faţa mi le iluminează şi rânjesc.

— Trandafirii sunt roşii / Pneurile sunt negre / Eşti singura păsărică pe care-o vreau pe la spate / În totalitate.

Becks se-neacă cu berea şi-o scuipă într-un jet lung, prin uşile de la balcon. Se şterge la gură şi-ncepe să râdă la unison cu mine. Se-ntoarce cu faţa şi ridică din sprânceană.

— Asta a fost bună de tot. Nu ştiam că eşti aşa perspicace la beţie, poate-ar trebui să lucrăm mai des afumaţi.

Vine spre mine şi văd cum i se-nvârtesc rotiţele în cap încercând să facă şi el o poezie cel puţin la fel de bună ca a mea.

— Gata, am şi eu una. Trandafirii sunt roşii / Violetele sunt două / Nu vrei să fii şase? /Şi eu să fiu nouă?

— Îmi place metafora, spun, cu mintea din nou la ea şi la blestematele ei de dantelele de pe Skype.

— Culcat, băiete. Poezie, nu pornografie, spune, ciocnind sticla de a mea înainte de a se aşeza la loc pe scaun. Nu cu mine, cel puţin.

— Nu-ţi face griji. Eşti drăguţ, dar nu eşti genul meu.

Mă las pe spate, gânditor, şi apoi izbucnesc iar în râs. Uitaţi-vă la noi. Bărbaţi în toată firea, facem poezii de grădiniţă. Dar e prea amuzant.

Becks râde ca pentru sine, cu ochii închişi. Aştept să spună el primul.

— Trandafirii sunt roşii / Violetele s-au uscat / Vrei să vii la mine în pat / Să ne-o tragem sincopat?

— Suntem duşi rău! râd eu.

— Hei, asta e poezie pură.

Ridică berea la mine, ochii din nou închişi. Alcoolul şi ora târzie încep să-l dovedească.

— Sau, mai bine, mâine îi scrii una ei şi i-o trimiţi. Un *iubit* cum se cuvine aşa ar face.

— Tu şi rahaturile tale cu iubitul, spun, scoţându-mi şapca şi aruncând-o pe masă. Sunt prea bun, amice, etichetele astea nu sunt de mine.

— Oh. Doamne. Ridică din braţe, berea i se varsă pe cămaşa pe care apoi se freacă, încercând în zadar s-o usuce. Iertare, o, *Rege Peste Toate Lucrurile Dar Doar în Mintea Lui.*

— Exact, da, spun, încântat să-l văd şi pe el cu penele un pic ciufulite.

— Permite-mi să te-ntreb ceva, spune Becks punându-şi picioarele pe masă. I-o tragi în mod regulat?

Mai să mă înec cu berea, dar nu pentru că m-aş distra peste poate, ci pentru că nimeni nu vorbeşte aşa despre Ry. Şi-o să mă asigur că privirea mea îi va transmite *foarte clar* mesajul.

— Oh, pardon, Sfinte Colton. Permite-mi să reformulez, atunci. Ai *relaţii fizice* în mod regulat cu dânsa? întreabă pe un ton exagerat de politicos.

Izbucnesc în hohote. *Dobitocul*. Dar el continuă să mă fixeze din priviri, sprâncenele ridicate, aşteptând să răspund.

— Ori de câte ori am ocazia.

Clatină gânditor din cap plescăind din limbă.

— Ce face diseară?

Care-i treaba cu întrebările astea?

— Este la Cămin până la ora 09:00 şi-apoi se duce la cină cu Haddie. De ce?

— Deci îi ştii programul?

— Aşa, şi?

Începe să mă irite cu criticile lui de rahat.

— Când e ziua ei?

Ignoră întrebarea mea şi-mi mai pune una, Socrate ăsta.

— Cincisprezece septembrie.

Becks se hlizeşte, plin de sine, făcându-mă să pufăi exasperat.

— Impresionant.

Dă din cap, ca şi cum ştia el că avea dreptate.

— Mbuuun. Acum, sunt sigur că ştii ce măsură are la sutien. Dar ce număr are la picior?

— Prietene, pe bune! Unde vrei s-ajungi?

— Răbdare, tânără lăcustă ce eşti. Talie sutien şi număr pantofi, te rog.

— Îţi trag o *tânără lăcustă* de nu te vezi dacă nu-mi spui unde dracului vrei s-ajungi cu toate astea!

El se apleacă, ia o bere din frapieră şi mi-o întinde. Dau din cap şi-o accept. *Bine, mă, bine.* Mai bine îi răspund decât să mă iau cu el. În plus, trebuie să admit, chiar sunt curios unde vrea să ajungă cu toate astea.

— Optzeci D şi treizeci şi opt.

— Drăguţ, spune Becks, trăgând aprobator aer în piept.

— Cum îi cheamă pe părinţii ei?

— Daniels, mârâi eu, pierzându-mi răbdarea după atâtea întrebări.

— E ultima, jur. Ridică mâinile în sus ca un om care se predă.

— Domnu' şi doamna Thomas.

N-a de-aici! Ce crezi că eu nu pot face pe deşteptu' ca tine?

— Răspunde, te rog, oftează el, exasperat.

— Dacă răspund, îmi zici care-i treaba?

Dă din cap că da, şi rânjetul i se lărgeşte pe faţă când îi spun cum îi cheamă pe părinţii ei.

— Hm.

— Hm?

Asta primesc după atâta aşteptare? M-aplec în faţă, sprijinindu-mă cu coatele de genunchi în aşteptarea unui răspuns. Mă priveşte o vreme cu capul plecat într-o parte. Şi-n ciuda faptului că mi se-nvârte capul, mor de curiozitate. Ceea ce nu mă-mpiedică să mă gândesc, totuşi, şi la păsărica lui Ry. La dracu'. M-am îmbătat.

— Iubit, spune el, întrerupându-mi şirul gândurilor, cu un zâmbet de la o ureche la alta, de atotştiutor.

— *Du-te dracului!*

Este singura replică pe care o am la-ndemână, pentru că mi-a aruncat momeala când eu credeam că o

să-mi spună ceva surprinzător. Ce idiot. Arunc în el cu perna de lângă mine și mă las pe spate.

El o prinde și râde.

— Lucrurile astea le știe numai un iubit. Nu prietenii cu beneficii, nu măgarii neimplicați – deși tu te califici și la categoria măgar, ci iubiții.

— Nu crezi c-a venit vremea să te duci la tine-n cameră unde te-așteaptă niște lubrifiant și mâna ta dreaptă?

— Cel mai înțelept lucru pe care l-ai spus în seara asta, zice, ridicându-se cu greu de pe canapea și râd văzându-l cum se clatină pe picioare, căutându-și echilibrul. Cred că mă voi sărbători onanist înainte să pic mort...

— Așa să faci, îi zic, scoțându-mi pantofii ca să-mi ridic picioarele pe canapea și să mă-ntind. Spune-le lui Rosy și lui Palmela că le rog să te trateze cum se cuvine, îl tachinez eu, imitând din mână gestul.

— Stai liniștit, nu mă dezamăgesc niciodată, răspunde el, și mintea mi se umple cu replici pe care i le-aș putea da, dar sunt mai mult decât beat, așa că mă limitez să dau din cap.

— Întinde-te liniștit și gândește-te la cum faci tu acum sex regulat cu femeia care pretinzi că nu e iubita ta, dar care e.

Deschide ușa.

— Ne vedem mâine dimineață, *iubitule*.

Bou e cuvântul care-mi trece prin minte, dar mă limitez să mormăi un îmîhm în timp ce ușa se închide, ca și pleoapele mele îngreunate. Încep să ațipesc, cu gândul la Rylee, întrebându-mă dacă băieții au fost cuminți pe tura ei de azi. Și dacă a ajuns apoi cu bine acasă. Rahat!

Astea nu sunt lucruri la care mă gândesc de obicei..., sunt chestii la care se gândesc iubiții.

Iară cuvântul ăsta.

Gândurile vin și trec, dar se învârtesc în jurul singurei persoane la care nu mă așteptam vreodată să mă gândesc. Afurisita de păsărică fermecată care mi-a luat bărbăția prizonieră și care acum începe să-și facă loc în inima mea defectă.

...Dacă ai fi unul dintre băieții mei și ai vrea să-mi spui că mă iubești, sau invers, dacă eu vreau să îți spun că te iubesc, atunci ar trebui să spui „Te treisprezece, Rylee"...

Cuvintele își fac loc în mintea mea afumată de alcool. Încerc să le îndepărtez, să uit de privirea pe care o avea când mi-a zis asta. Să mă concentrez doar la partida nemaipomenită de sex care a urmat.

Cad pradă somnului pe o canapea din hotelul nejustificat de scump din Nashville, gândindu-mă că mintea mea ar trebui să fie ocupată cu negocierile de mâine, cu sezonul care se apropie. Ar trebui să viseze la sex cu o blondă senzuală.

Dar nu.

Mintea mea e ocupată cu trandafiri și violete, cu *iubita mea*, cu gândul la Spiderman și la treisprezece, care, din câte se pare, până la urmă au câte ceva în comun.

Pasiunea

Capitolul treizeci și opt

Scena foarte îndrăgită cu cearta de la hotel din PASIUNEA. Ce-a simţit Colton când a văzut-o pe Rylee la bar cu Parker? Încerca să repare lucrurile sau să le strice şi mai mult? De ce naibii i-a zis că s-a culcat cu Tawny?! De ce i-a închis gura lui Becks, de parcă nu mai era nimic de făcut ca să repare situaţia?

Da, Colton a fost un măgar c-a sărutat-o pe tipa aia aşa, în faţa lui Rylee, mai devreme, dar tot mi se strânge inima pentru el în scena asta. Când stă în faţa lui Rylee, care e cu Parker, cerându-i fără cuvinte acelaşi lucru pe care şi ea i-l ceruse la petrecerea Merit Rum, când el era cu Raquel: să aleagă.

Ca de obicei, vedem un Colton tulburat, şi mental, şi emoţional, dar mai vedem ceva: înfrângere şi disperare. Două lucruri care stârnesc în cititoarea din mine compasiune, dorinţa de a-i vedea rezolvându-şi problemele... şi, poate, ceva care să explice cumva de ce s-a comportat aşa mai devreme.

— Ţi-am zis, Becks, m-am săturat de rahaturile ei. Toată scena aia *plină de nevinovăţie* de la întrunirea cu echipa, n-o cred.

Mă uit la el în timp ce mergem pe coridor, cu suficient alcool prin vene cât să-mi pot vorbi pe şleau.

Deşi n-am nevoie de alcool ca s-o fac, dacă stau bine să mă gândesc.

— Ce dracului a mai făcut iar Tawny?

— Nu ştiu, prietene, dar se comportă ciudat şi al naibii să fiu dacă reuşesc să-mi dau seama ce pune la cale.

Îl aud pe Sammy pufăind în spatele meu şi mă-ntorc să mă uit la el întrebător, dar el trece pe lângă mine şi merge înainte, ca şi cum nu e treaba lui. Ha! Parcă înainte ar fi fost.

Becks se uită la mine cu sprânceana ridicată când dăm colţul şi vede că pornesc în direcţia opusă aripii în care se află camerele în care sunt cazaţi oamenii din echipă.

— O rezolvi când ne întoarcem acasă. Acum am nevoie să te concentrezi pe cursă.

— Nu, zău, Sherlock.

Scutur din cap, scotocind cu ochii fiecare ungher în căutarea lui Rylee. Am nevoie s-o găsesc, să repar porcăria pe care am făcut-o mai devreme. Strategia mea stupidă s-o fac geloasă pe Rylee sărutând-o pe tipa de la bar ca să-i arăt că pot avea pe cine vreau eu.

Deşi femeia pe care o vreau e ea.

Prin urmare, am rănit-o în mod special, ca să mă răzbun pentru modul în care răsuceşte tot timpul cuţitul în rană ori de câte ori ne vedem. Că se arată la braţul meu de dragul aparenţelor, ca să-şi promoveze cauza, orice, dar nu pentru mine, şi că apoi, când nu mai suntem sub

lumina reflectoarelor, devine indiferentă. Afurisită de femeie frustrantă!

Şi-atunci de ce o cauţi, ehm? De ce îţi mai pasă, Donavan? Nu crede o vorbă din ce-i spui, zice că a terminat-o cu tine, deci cum ai de gând să-i arăţi că se înşală?

Habar n-am, dar m-am săturat de durerea asta din piept, pe care am tot încercat s-o ignor, deşi mă arde ca dracu'.

— Ai de gând să-mi spui şi mie ce dracului s-a-ntâmplat între tine şi Rylee? De ce mă eviţi de parcă ţi-aş fi bătut câinele? mă-ntreabă Becks a nu ştiu câta oară, deşi ştie bine că Baxter s-ar înfige-n el şi nu s-ar lăsa niciodată bătut.

Nu vreau să vorbesc despre astea. Niciodată n-am vrut. Vreau doar să fie totul ca înainte. Să fie totul bine între mine şi Ry. Şi-atunci de ce dracului te-ai pupat cu tipa aia? Ieşi din carapace şi luptă pentru ceea ce îţi doreşti.

Îi arunc o privire lui Becks şi văd că se uită la mine ca şi cum ar aştepta un răspuns. Mi-e mintea aiurea şi-am uitat să-i răspund.

— Nimic. O chestie. Expir. Crede că am înşelat-o.

Becks izbucneşte în râs şi mă bate pe spate.

— Prietene, tot nu ştie că eşti vrăjit de păsărică în ultimul hal? Te-am văzut cu ochii mei aseară cu câtă lehamite ai îndepărtat-o pe Tawny când te-a sărutat.

Râde amuzat aducându-şi aminte de scena care a cauzat dezastrul *de a doua zi* care mă bântuie şi acum. Când Tawny i-a deschis uşa lui Rylee.

— Dacă ai refuzat-o pe femeia de care te foloseşti ca rezervă, cu siguranţă nu te săruţi – sau mai mult – cu altcineva.

Oftez, şi durerea în piept revine, răzbunătoare.

— Lucrurile se vor rezolva de la sine, Wood, atâta vreme cât nu faci vreo tâmpenie.

— N-o să fac, mint eu, amintindu-mi expresia rănită de pe chipul lui Rylee când m-a văzut *sărutând-o* pe fufa de mai devreme. Mare bou.

— Bag mâna-n foc că ea n-ar face ceva atât de prostesc cât să..., Becks se opreşte.

Am ajuns în dreptul barului, dar el se răsuceşte brusc şi porneşte în direcţia opusă. Dau să-l urmez, dar apoi observ privirea pe care i-o aruncă lui Sammy. Mă opresc, mă-ntorc pe loc şi simt cum inima, pe care o credeam de mult moartă, revine la viaţă cu un răget.

O văd imediat, stă la bar cu un nemernic oarecare, feţele apropiate, genunchi lângă genunchi. Încremenesc când o văd aplecându-se mai în faţă. *În mintea mea stricată o văd sărutându-l*, şi nu-mi pasă că nu se întâmplă cu adevărat, pentru că eu văd oricum imaginea, simt lovitura ca un pumn în stomac. Exact cum a simţit, probabil, şi ea mai devreme când am făcut-o eu.

Mă cuprinde un junghi de durere. Mă înşfacă şi nu-mi mai dă drumul.

Iar eu nu permit să fiu rănit. *Niciodată*. Am trăit o viaţă plină de durere, cauzată de cea care ar fi trebuit să mă iubească mai mult decât oricine pe lume. Mi-am învăţat lecţia. În clipa în care cineva se apropie prea mult, mă îndepărtez. În clipa în care simt că îmi va face rău, dispar fără urmă de regrete.

... şi-am lăsat-o pe Rylee să se apropie suficient de mult cât să mă poată răni...

Mă simte, ridică ochii şi mă fixează. Mă sfidează, dar n-am să-i permit ticălosului ăluia să-i hrănească puterea de a mă stârni doar fiind acolo, cu ea. Mi-a spus că are de gând să-şi caute un bărbat pentru noaptea asta,

să vadă dacă e adevărat că așa trece durerea. Și vorbea serios, se pare.

Dar ea nu e așa, nu-i stă în fire să se folosească de mărturisirea pe care i-am făcut-o ca să mă rănească, nu e ca mine. Și mă ucide să văd că, totuși, o face, doar să-mi facă în ciudă. *Special, ca să mă rănească.*

Tinerelul se apleacă spre ea, își apropie gura de urechea ei, iar ea își ia ochii de la mine. Și-acum iritarea se transformă în durere.

Mi se declanșează mecanismul de apărare. Nu vrea să mă creadă? Face porcării d-astea? Trebuie să mă-ntorc la cine eram, *la fiecare pentru sine*... mă rog, după ce mă ocup de tipul ăsta.

Sunt gata să mă dezlănțui, am pumnii strânși, văd roșu în fața ochilor și, mulțumesc lui Dumnezeu, fraierul are dimensiunile unui sac de box.

Nu se-atinge nimeni de ce-i al meu.

Chiar dacă ea zice că nu e a mea.

Nimeni.

Totul se petrece într-o clipire. Un urlet, care nici nu-mi dau seama că-i al meu, Becks care mă ține locului, blocându-mă cu palmele pe piept, Sammy, care mă ține de umeri, din spate. Dar nu-mi pasă câți am pe mine, vreau sânge. Am nevoie de o scuză să mă eliberez de furie, furie pe ea, că nu vrea să mă creadă, pe mine însumi, pentru porcăria pe care am făcut-o și pentru că-mi doresc atât de mult să o pot atinge, că nici măcar nu mai e amuzant.

Dar cel care-o atinge e el.

— Dați-mi drumul, spun printre dinții strânși, încercând să scap din prinsoarea lor.

Și nu contează cu câtă forță încearcă să mă țină locului, nimic nu mă va opri. Mă eliberez, Becks spune

ceva despre priorităţi, dar în capul meu prioritatea în clipa asta e doar una, să-l iau pe ăla de pe ea.

Mulţimea înţelege, se deschide în faţa mea, în timp ce mă-ndrept spre ea, concentrat, armura trasă peste inimă. În timp ce mă apropii, îi spune tipului ceva şi se ridică. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, mă-nfurie şi mai rău, mă biciuiesc, încât trebuie să-mi mut privirea, să mă concentrez la el.

Dac-aş fi inteligent, mi-aş arunca-o pe umeri, aş duce-o în cameră şi i-aş arăta cât de mult n-am înşelat-o. Dar nu sunt şi nici ea nu e în clipa asta, aşa că la dracu'! Gata cu inteligenţa şi cu răbdarea.

Ştiu deja că o a doua greşeală nu va ajuta cu nimic, dar, până una, alta, vreau să mă simt mai bine.

Nu mă opresc în faţa ei. Ţine buzele strânse şi bărbia aia sfidătoare în sus la mine într-un du-te dracului mut. Iar efectul este la fel de provocator ca întotdeauna, dar de data asta mă sperie ca dracu', pentru că ochii ei îmi spun c-am rănit-o, că e vina mea, şi asta mă termină.

Ce dracului fac?!

Mintea mea e un afurisit de roi de emoţii şi gânduri. Cel mai apăsător, că am rănit-o. Că eu am lovit primul. Ştiu că nu-i corect, că nu aşa ar trebui să mă comport, dar am o durere atât de asurzitoare în piept că nu pot gândi limpede.

— Ce dracului încerci să demonstrezi, Rylee, eh?! întreb.

Ştiu răspunsul: *răzbunarea doare*. Dar nu-mi pasă. Tinerelul se dă mai în spatele ei, mă priveşte în ochi, apoi îşi mută privirea.

Bun. Bine că ştie cine e şeful aici. Păcat că nu ştie şi Rylee.

Dar apoi, ea se-ntoarce şi-l bate liniştitor pe genunchi. Parcă-l văd pe Surferul de la petrecerea Merit Rum, sentimentul de déjà-vu e aproape comic.

Aproape.

Pentru că pe atunci ea era doar o provocare, o adicţie şi trebuia s-o cuceresc, dar acum... acum e parte din afurisita mea de lume. Am devenit un bărbat care are ceva de pierdut, şi nu-mi place postura asta.

— Şi ce te interesează pe tine, mă rog? mârâie, în timp ce eu îmi plimb ochii de la ea la mâna de pe genunchiul lui.

Şi nu rezist, trebuie să i-o iau de-acolo, aşa că mă-ntind şi-o apuc de braţ, dar şi-l smulge din mâna mea. Ştiu de ce, dar privirea pe care mi-o aruncă, laolaltă cu gestul în sine, mă duce-napoi în trecut, la cealaltă durere. Când mă îndepărtam de orice atingere pentru că ştiam ce avea să urmeze. Să-i chem pe supereroi.

Sunt stupefiat.

Şi al dracului de furios.

Pe ea, că nu se luptă pentru mine şi pe mine, pentru că am făcut-o să se simtă aşa. Îmi ia un moment să îndepărtez gândul, să separ situaţiile care s-au contopit, pentru că n-au nimic de-a face una cu cealaltă şi se joacă şi mai rău cu mintea mea.

O privesc în ochi – dezamăgire, sfidare, tristeţe – şi mă folosesc de ce văd ca să mă întorc cu picioarele pe pământ.

— Nu-mi plac jocurile, Rylee. Nu ţi-o mai repet.

— Nu-ţi plac jocurile?! spune ea pe un ton dezgustat. Dar tu te poţi juca, nu?

Da, eu pot, dar nu despre asta e vorba. E vorba de ce se petrece în clipa asta, aici. La petrecerea Merit m-a

pus în faţa unei alegeri: pleacă sau rămâi. Acum e rândul meu.

— De ce nu-i spui jucăriei tale să se care, înainte ca situaţia să devină şi mai interesantă?

Deci? Ce-o să faci, Ryles?

Alege-mă pe mine.

Hai cu mine.

Repară tu rahaturile pe care le-am făcut-o eu să putem fi din nou împreună.

Mă-mpinge cu toate puterile ei.

— *Eşti. Un. Arogant. Închipuit. Egoist!* scuipă, prăbuşindu-se la pieptul meu.

Şi fiecare părticică din mine se pune în poziţie de drepţi când o simte, dorind, tânjind, ştiind, însă, că n-o pot avea, pentru că nu mi-a dat răspunsul pe care-l voiam.

— Ce dracului încerci să demonstrezi, eh?! întreb, sperând că răspunsul ei va fi că mă vrea pe mine, că vrea să trecem peste asta, că mă crede că n-am înşelat-o.

Dar n-o face. Nici pe departe.

— Testez teoria ta, spune ea zâmbind insolentă.

— Teoria mea?

Despre ce dracu' vorbeşte?!

— Da, vreau să văd şi eu cum e să te pierzi în altcineva ca să uiţi de durere.

Simt cum mă sfărâm pe dinăuntru doar imaginându-mi-o în braţele altcuiva, dar mă stăpânesc imediat. Mai puţin *furia* pe care-o simt, pe ea n-o pot stăpâni. Dimpotrivă, mă agăţ de ea.

— Şi? Funcţionează?

E tot ce reuşesc să zic, pentru că mă doare ca dracu' să mă respingă.

— Nu știu sigur. Ridică din umeri rânjind la mine. Te anunț mâine dimineață.

Și sunt așa concentrat la expresia pe care o are pe chip când se dezlipește de mine, că nici măcar nu observ că-l ține pe fraier de mână.

Dar când văd, turbez.

— Nu care cumva să îndrăznești să pleci, Rylee!

— Ți-ai pierdut dreptul de a-mi spune ce să fac în clipa în care te-ai culcat cu *ea*, spune.

Cuvintele îi ajung până la mine prin ceața de emoții contradictorii.

— Și-apoi, n-ai zis tu că-ți place fundul meu? Bucură-te de priveliște acum, căci nu vei mai avea altă ocazie.

Izbucnesc. Fără scuze, fără regrete. Încleștez pumnul, furios și pregătit să mă arunc asupra tinerelului ei.

Dar degeaba. Sammy mă blochează de braț într-o prinsoare de oțel înainte s-apuc să lovesc. Și-apoi se declanșează haosul. Rylee urlă la mine, mă insultă, făcându-mă cu ou și cu oțet. Sunt imun, iubito. Sunt imun.

M-ai făcut.

M-ai înfrânt la propriul joc.

Dar măcar e Becks cel care o ia de lângă mine, nu fraierul ei. În clipa de față, și cea mai mică victorie contează.

Murmurele mulțimii ajunge până la mine dincolo de furie, acoperind vocea ei, până se stinge. Sammy mă cuprinde după umeri, conducându-mă afară din bar, apoi spre un hol.

— Wood, clamează-te dracului.

Inima îmi bubuie în urechi, gândurile îmi vâjâie și pieptul mă doare chiar mai rău ca înainte.

— Dă-mi dracului drumul, Sam, mârâi.

Şi singurul meu gând e că am nevoie să-mi petrec un pic de timp cu Jack şi Jim, ducă-se cursa de mâine.

— Nu, spune el, împingându-mă într-un lift din afurisitul ăsta de resort ca un labirint.

Tot ce vreau e să mă plimb, s-alerg, să scap de furia asta şi-apoi să beau până nu mai simt blestematul ăsta de gol din mine.

S-a terminat.

A spus-o clar. Numai că eu nu vreau să se termine.

Dar n-are nicio importanţă ce rahat vreau sau nu vreau eu pentru că ea nu vrea să mă creadă. Şi de ce-ar vrea, Donavan, când te-ai pupat cu fufa aia doar să-i faci ei în ciudă?

Gem de frustrare şi-mi trec o mână prin păr, consumat de emoţii, în timp ce Sammy mă-mpinge afară din lift şi-apoi pe hol.

— E iraţională! La dracu', avea de gând să se culce cu idiotul ăla şi... băga-mi-aş! urlu pe hol, fără să-mi pese că oamenii dorm sau m-ar putea auzi.

Parcă simt toate sentimentele deodată şi nu mă pot concentra pentru că eu sunt obişnuit să nu simt nimic.

Vibrez de mânie.

Cu dinţii strânşi. Mâinile făcute pumn. Sângele clocotind.

Afurisita de Rylee.

Sammy indică spre uşa de pe dreapta şi-mi pune mâinile pe umeri când mă opresc.

— Ia-ţi dracului mâinile de pe mine, Sammy!

Dar el se limitează să râdă la mine, pufăind pe nas, aşa cum face mereu, adăugându-se la lista pe persoane pe care le-aş lua la pumni în clipa asta. Primul, fraierul de la

bar, pe care m-a împiedicat să-l cotonogesc. Încerc să-mi smulg umerii din mâinile lui în vreme ce să conduce pe hol ca pe o păpuşă. Din prinsoarea lui Sammy nu scapi, ar trebui să ştiu deja asta. E mai puternic ca un afurisit de bivol.

Sunt furios pe el.

Furios pe ea.

Dezgustat de mine pentru rahatul pe care l-am făcut mai devreme în loc să încerc să repar situaţia.

Orbit de mânie, nici nu-mi dau seama în ce cameră mă bagă Sammy. Arată toate la fel în rahatul ăsta de resort. Iar când ridic ochii, e deja prea târziu.

— Îm-îm. În niciun caz. Scoate-ţi-l de-aici pe ticălosul ăsta egoist!

Ridic brusc capul când aud vocea ei. Ambrozie şi otravă, laolaltă. Mă cuprind, simultan, furia şi dorinţa şi nevoia de ea, dar apoi o revăd cu rahatul ăla, la bar. Sentimentele mă lovesc ca un tren de marfă.

O urăsc.

O vreau.

Urăsc c-o vreau atât de mult, mă ucide.

Îmi apare în faţa ochilor, şi acum, când lumina nu mai este slabă ca-n bar, o văd cu adevărat. Chipul schimonosit de durere, ochii sfidători... şi fac ce fac eu de obicei, îndepărtez bunele intenţii şi mă pregătesc să simt durere.

— Te-ai tâmpit, Becks?! Ce dracului e asta? urlu, furios că mă forţează să intru într-o confruntare pe care nu mi-o doresc. Pe care mi-o doresc. *Nici nu mai ştiu ce dracului vreau, acum când ea nu mă mai vrea.*

Îi văd valiza şi-mi simt inima în gât. Mă părăseşte? Părticica aceea din mine, care spera că nu e decât un spectacol, moare de moarte fulgerătoare. Şi eu care

am crezut-o când spunea că nu va pleca niciodată. C-a priceput că îndepărtez şi rănesc oamenii doar pentru că simt exact contrariul. Se vede că nu mă-nţelege aşa bine cum credeam eu.

Ripostez spunând singurul lucru dincolo de care pot ascunde durerea care m-a copleşit. Dezamăgirea care-mi cuprinde sufletul ştiind că ea nu vrea să fie aici, nu vrea să mă vadă mâine, pe pistă, gonind după steagul verde.

I-am mărturisit că mă folosesc de plăcere ca să-mi înec durerea..., dar acum sunt pe cale să-mi folosesc furia ca să ascund sentimentul de devastare.

— Slavă Domnului! *Ai grijă să nu te lovească uşa, iubito!*

Face un pas spre mine, cu privirea în flăcări şi furie pe buze, luându-şi o postură afurisit de sfidătoare. O postură care mă face s-o vreau aşa cum n-am mai vrut vreo femeie până acum, niciodată.

— Treaba asta se încheie aici şi acum! bubuie vocea lui Beckett la noi pe un ton pe care rar mi-a fost dat să-l aud în toţi anii de prietenie care ne leagă.

Instinctiv, mă răsucesc spre el, fiindcă ultima dată când mi-a vorbit pe tonul ăsta, mi-a tras şi un pumn. N-am nevoie de rahatul ăsta acum. Să-l văd pe Becks furios, dar, mai ales, să intervină între mine şi ea.

— O să vă încui în nenorocita asta de cameră dacă trebuie, nu-mi pasă. Ori lămuriţi dracului odată, ori nu mai ieşiţi de aici. Ne-am înţeles?

Dau să deschid gura să-l contrazic. În acelaşi timp, Rylee ridică vocea, dar el ne amuţeşte pe amândoi.

— Ne-am înţeles?!

Mânia din vocea lui mă face să înlemnesc un moment şi Rylee mi-o ia înainte.

— În niciun caz, Becks! Nu mai stau aici nicio clipă cu măgarul ăsta!

— Măgar?!

Cuvântul mi se rostogolește pe buze sub formă de întrebare, dar are dreptate ea. Are toată afurisita de dreptate din lume, numai că eu sunt mult prea furios în clipa asta. Mai întâi ea și acum Becks? Împotriva mea? Degetul era deja pregătit pe trăgaci când eram la bar, acum sunt pregătit de bătălie.

Mă răsucesc brusc, s-o înfrunt pe Rylee, ajungând atât de aproape de ea că mă despart doar câțiva nenorociți de centimetri de trupul ei. Cum e posibil să vibrez simțind-o aproape când o urăsc și sunt atât de rănit în clipa asta? Băga-mi-aș! Ea e kriptonita mea.

Unde dracului au dispărut supereroii când am nevoie de ei?

Și sunt recunoscător că începe să vorbească, smulgându-mă din gânduri – gânduri atât de împrăștiate că nici nu mai știu la care să mă concentrez. Femeia asta mă face să simt că am mai multe personalități, e mai rău decât dacă m-aș privi într-o oglindă spartă. Și nu știu de ce, dar simt că nimic nu va mai reuși să-l repună pe picioare pe acest Humpty Dumpty.

Pufnește dezgustată. Sunetul mă obligă să-mi readuc atenția la acum și aici, nu la amintirea corpului ei lipit de al meu. Sub mine. Parte din mine.

— Da. Măgar! mă ocărăște împroșcându-mă cu valuri de dezgust.

Bun. Zidul e din nou la locului lui. Exact unde trebuie să fie. Isuse Hristoase! Dacă are impresia că mă poate răni cu nimicurile astea, ar trebui să se forțeze un pic. N-ai cum rănești un om care e mort pe dinăuntru de ani și ani.

Doar că ea m-a readus la viață.

Hotărăşte-te odată, Donavan! Loveşte tu înainte să lovească ea. I-ai spus adevărul. Ai alergat după ea. Ai încercat. Nu vrea să priceapă. N-o să priceapă nici acum.

Ceea ce înseamnă că nu mă va asculta nici de data asta. O să creadă tot ce vrea ea. Şi-o să mă lase.

Rănit.

Devastat.

Imposibil de reparat.

Răneşte-o tu pe ea înainte să te rănească ea pe tine.

— Hai să vorbim de măgării, atunci. Zic să începem cu ce făceai la bar, cu tinerelul ăla. Cine e acum vinovat de măgării, iubito?

— *Tinerelul?* Adevărul e că ai dreptate, e mult mai grav să bei un pahar în compania cuiva decât să bagi limba pe gât unei paraşute, nu?

Mă loveşte în piept iar, ca mai devreme, şi-i accept furia. E binevenit contactul fizic. E binevenită şi împunsătura pe care-o simt în suflet când îi văd expresia din ochi, care-mi spune că mă urăşte, că mă iubeşte, că suferă din pricina mea.

Am nevoie de un rahat de pit stop de un minut. Să scap de apăsarea din piept şi să-mi limpezesc mintea. Încep să păşesc nervos de acolo-colo, expirând îndelung ca să mă eliberez de emoţii, să le îngrop adânc, împreună cu tot restul.

Observ cu coada ochiului rânjetul de pe chipul lui Becks, care-mi spune că nu mai am scăpare, că mi s-au adâncit picioarele-n ciment şi că cimentul începe să se-ntărească, că am inima în capcană. Şi nu mă mai pot abţine.

— Femeia asta mi-a futut creierii! îi spun lui Beckett, de la prieten la prieten, sperând că-mi va întinde o mână de ajutor să potolesc conflictul ăsta interior, dar

Rylee aude doar singurul cuvânt care rămâne atârnat între noi, fluturându-i sub nas ca un steag în carouri.

— Vorbeşte expertul! Nu uita că tocmai faptul că ai futut-o pe Tawny a cauzat toate astea, urlă ea la mine.

Nici n-apuc să observ cum Becks, aflat în apropiere, tresare exclamând:

— *Poftim?!*

Rahat!

— Ce? Nu ţi-a spus? pufneşte ea la el.

Ţine-ţi afurisita de gură, Rylee. Becks şi-a luat atitudinea de frate mai mare, or asta e doar treaba mea.

Afurisitul.

— I-am spus nemerniculuiăstuia că-l iubesc. A dat bir cu fugiţii. Iar când m-am dus să-l caut, două zile mai târziu, la casa din Palisades, mi-a deschis uşa Tawny. Cu tricoul lui pe ea. Doar cu tricoul lui pe ea.

Trage aer în piept, concentrându-se doar asupra lui Becks, ignorându-mă complet pe mine.

— Nici Colton nu era prea îmbrăcat. Mi-a spus că nu s-a întâmplat nimic. Ceea ce e cam greu de crezut, dată fiind reputaţia pe care o are. Asta şi ambalajul deschis de la prezervativ, care i-a căzut din buzunar.

Mă crispez, cuvintele ei mă lovesc în locuri pe care prefer să le ţin ferite. Becks se-ntoarce să se uite la mine, şi se vede pe faţa lui că începe să priceapă totul, minciună cu minciună. Că am lăsat cearta asta să fermenteze, transformându-se în ce s-a transformat, pentru că sunt prea încăpăţânat să-i zic lui Rylee adevărul. În ochii lui văd uimirea şi maxilarul încleştat îmi spune că e furios.

— Vă bateţi joc de mine amândoi sau ce?

— *Poftim?*

Simt din vocea ei că e confuză, dar nu mă uit spre ea, cu ochii la expresia de pe chipul lui.

— Las-o baltă, Becks.

— Băi, ce dracu'?!

Atenţie, vine buldogul. Să-mi bag... Doar n-are de gând să mă lase singur?

— Beckett, ţi-am zis s-o laşi baltă, îl avertizez. Nu te băga!

Sunt atât de supărat pe mine, pe tot ce se-ntâmplă în seara asta, încât îmi descarc furia asupra lui, ca un infern. Pumnii mi se încleştează. Sângele îmi clocoteşte.

Becks muşcă momeala, îndreptându-şi atenţia asupra mea, nu a lui Rylee, şi-aruncă benzina pe foc.

— Dacă pui în pericol echipa mea şi cursa de mâine, pe dracu' că nu mă bag... Clatină din cap. *Spune-i!*

— Ce să-mi spună? urlă Rylee în liniştea care s-a lăsat în cameră.

Se aude doar testosteronul care reverberează între mine şi Becks.

Îmi aruncă privirea aia, privirea aia care-mi spune că l-am dezamăgit cumplit şi unde dracului vreau să ajung cu toate astea? Îi dau singurul răspuns pe care-l am la îndemână, fiindcă, sincer, nici eu n-am habar unde vreau s-ajung.

— Beckett, e inutil. E ca şi cum ai vorbi cu peretele. La ce bun?

— Are dreptate Rylee. Eşti un bou! spune, provocându-mă din priviri. Nu vrei să-i spui? scuipă el. Bine. Atunci îi spun eu!

M-am săturat, gata, trăgaciul a fost apăsat.

Îmi înfig mâinile în cămaşa lui lipindu-l de perete fără să mă gândesc de două ori, maxilarul încleştat, pumnul pregătit.

— Am zis s-o laşi baltă, Becks.

Ce dracului fac?! Mă cert cu prietenul meu din cauza unei afurisite de femei? Trebuie să fie specială, atunci. Păsărică vrăjită, pe dracu'. Mai degrabă păsărică schizofrenică. M-a făcut de m-a luat mama dracului.

Becks se uită la mine amuzat. *Te ţine de ouă, Wood, îmi spune din ochi, şi cred că-ţi place, c-o vrei, dar eşti speriat de moarte.*

În niciun nenorocit de caz.

Emoţiile îmi sunt dominate de furie, sunt prea derutat, am mâinile legate şi nimeni nu ştie asta mai bine decât el. I-ar lua mai puţin de-o clipită să dea cu mine de pământ. Şi-atunci de ce nu a lăsat-o baltă? De ce a prins momeala? Să mă rănească? Să primesc ce merit?

Dar el ridică din sprânceană la mine, provocându-mă să-l contrazic, să-i demonstrez că Rylee nu e ultimul meu rodeo, apoi mă-mbrânceşte, îndepărtându-mă de el.

— Atunci rezolv-o dracului o dată! Re-zol-vă! urlă la mine şi iese din cameră trântind uşa după el.

Nu ştiu ce să zic. Neştiind cum să scap din capcana asta, cum să scap de ce simt dar nu vreau să simt şi de tot restul, mă pun pe înjurat, plimbându-mă iar prin cameră, în încercarea de a n-o băga în seamă pe Ry, care-mi urmăreşte fiecare mişcare, disecând totul ca să ajungă la o concluzie la care nu vreau s-ajungă. Dacă nu crede când îi zic că nu s-a-ntâmplat nimic, atunci n-o să aibă niciodată încredere în mine.

Cum poate să creadă că mi-aş putea dori altceva când o am pe ea? Perfectă. Răspunsul la nevoile mele. Afurisitul de Graal.

Nu-şi dă seama că mă ucide să creadă că i-aş face aşa ceva? Că mă sfâşie? M-am dat ei mai mult decât m-am dat oricărei alte fiinţe şi ea nu mă crede? S-a otrăvit cu otrava mea şi nu-i pot permite să continue aşa. Îmi vine

să lovesc ceva cu pumnii, am o nevoie disperată, ca să scap de apăsarea asta nenorocită.

— Ce-a mai fost şi aia?

Vocea ei ajunge până la mine de dincolo de gânduri, dar sunt atât de furios c-o ignor, continuând să merg prin cameră să mă calmez înainte să spun ceva ce-o să regret.

— Colton, la dracu'! Ce nu vrei să aflu?

Se pune în faţa mea, blocându-mi drumul şi, oricât mi-aş dori s-o iau pe sus s-o dau din calea mea şi să continui să merg până fac şanţ dacă aşa o să mă calmez, nu pot. Îmi doresc prea mult s-o ating. S-o iau. S-o strâng. S-o accept.

Dar nu pot.

... nimeni nu te va iubi vreodată...

Nu are încredere în mine.

... eşti oribil, dezgustător şi otrăvit pe dinăuntru...

O să mă părăsească.

... eşti toxic, o să-i omori...

O să mă devasteze..

... Eu sunt singura pe care ai voie să o iubeşti...

O să mă frângă.

... nu meriţi nimic, Colty...

Eu pot mai rău de-atât, ea poate mai bine de-atât.

Las-o să plece.

Îndepărteaz-o.

Salveaz-o.

— Chiar vrei să ştii? urlu la ea, sperând s-o pun pe fugă auzindu-mi întrebarea, conştient că n-ar face-o nici într-un milion de ani. Chiar vrei să ştii?

Se ridică pe vârfuri, ţintuindu-mă cu ochii ăia de culoarea violetelor, provocându-mă să-i confirm ceea ce în sufletul ei e deja convinsă c-ar fi adevărat.

— Spune-mi, zice cu un calm desăvârşit. Eşti atât de laş încât nu poţi să recunoşti? Vreau să o aud din gura ta, să pot trece odată peste şi să-mi văd de viaţa mea!

Nu ştiu cum reuşesc să înghit. Nu ştiu cum reuşesc să vorbesc, dar cuvintele îmi ies din gură înainte să-mi dau seama. Zidurile s-au ridicat din nou, solitudinea mă cheamă la ea ca un cântec de sirenă.

— *Am futut-o pe Tawny.*

Otrava a fost împrăştiată.

Nava a fost aruncată de valuri în stâncile de pe malul oceanului.

În jurul nostru cade tăcerea.

Aud cum se încuie uşa de la celula mea. Simt cum nisipuri mişcătoare îmi sufocă plămânii.

E moartea sufletului meu renăscut.

— Laşule! urlă la mine din ce în ce mai isterică. Eşti un laş nenorocit!

— Laş? strig.

Chiar nu vrea să priceapă că-ncerc s-o salvez? Că încerc s-o-ndepărtez înainte să o rănesc şi mai mult? Că nu vreau să-i fac mai mult rău decât i-am făcut deja. Că-ncerc să-mi stăvilesc nevoia care mă copleşeşte?

— Laş? întreb, încercând să ascund emoţiile care riscă să dea pe-afară făcându-mă să spun lucruri care ar înrăutăţi totul. Mai bine accept durerea decât să afle că am încercat să-i spun. Că eu am încercat, dar ea m-a ignorat.

Hotărăşte-te odată, Donavan! Ori o vrei, ori nu. Decide. Clarifică, ori războiul ăsta al minţii o să te ucidă.

Dă vina pe ea.

— Dar tu? Eşti atât de încăpăţânată! Ai avut adevărul sub nas tot timpul în ultimele trei săptămâni. Dar nu, tu priveşti totul de acolo, din turnul tău de fildeş, convinsă că ştii deja totul! Ei bine, nu ştii nimic! Un rahat de nimic!

— Nu ştiu un rahat de nimic? Serios, Ace? Zău?

Calmul din vocea ei mă sperie. Dacă încetează să se certe cu mine înseamnă că s-a terminat? N-o s-o las.

— Ia să vedem! Spre exemplu ştiu când am în faţa ochilor un ticălos.

Autoapărarea câştigă bătălia.

— *Am fost jignit şi mai rău de-atât, iubito.*

Nu ştiu sigur dacă o spun ca s-o provoc sau dacă i-am dat lovitura de graţie. O să se lupte pentru mine? Sau o să dea bir cu fugiţii?

Răspunsul îl găsesc în palma care se-ndreaptă spre obrazul meu. O prind de încheietură fără să mă gândesc de două ori, iar gestul o face să cadă la pieptul meu, buzele despărţite de câţiva centimetri. Şi-nţepenesc. Paralizat, o vreme, de dorinţa de a-mi retrage cuvintele, de a lua înapoi tot răul pe care i l-am făcut doar ca să mă pot înfrupta, simplu, din gustul ei de care nu mă mai satur.

Tot ce-mi doresc e să fim din nou în faţa acelei oglinzi. Tot ce-mi doresc e să fi fost suficient de bărbat, să nu fi fost aşa distrus, să nu mă fi crispat când mi-a spus cuvintele acelea. Să nu simt negura care mă înghite cu totul, răpindu-mi aerul din plămâni, ci să o privesc în ochi şi să-i zâmbesc.

Să accept.

Să-i răspund cu aceleaşi cuvinte.

Să-i vorbesc de dragoste.

Vocea ei ajunge până la mine de dincolo de valul de regrete.

— Dacă ai terminat cu mine..., dacă te-ai săturat de mine..., de ce nu mi-ai spus-o, pur și simplu?!

Durerea îi umple ochii, îi face buzele să tremure.

Și-acum c-am făcut-o, acum c-am îndepărtat-o de mine, c-am rănit-o cu vorbele mele necioplite, tot ce vreau e s-o simt din nou la mine în brațe, la mine în viață, lângă mine. C-am terminat cu ea? Asta crede?

De parcă m-aș putea sătura vreodată de gustul ei.

— Nu o să mă satur niciodată de tine, spun, dar ochii ei nu mă cred, și-atunci cedez dorinței.

Îi demonstrez, în singurul mod pe care-l cunosc eu. Căutând balsamul care-mi alină rana din suflet și săpunul care știe să curețe inima mea neagră.

Gura îmi alunecă peste gura ei. Ia, gustă, cere. Se-mpotrivește, dar accept, așa cum accept să mă urască, pentru că și eu mă urăsc, însă nevoia vibrează între noi și eu o simt. Știu că foamea asta nu are leac. Și că nu vreau să aibă.

Continuă să mi se-mpotrivească, dă să mă lovească. Și-aș vrea să-i spun s-o facă. Să mă rănească, pentru că merit. Durerea și iubirea sunt totuna pentru mine. Nu cunosc altă formă de dragoste.

În ochii ei văd durerea pe care i-am cauzat-o. Și, cu toate astea, simt iubirea ei pentru mine. Simt că încă își dorește asta. Că mă dorește. Și că în ciuda a tot ce s-a-ntâmplat, în ciuda suferinței, a haosului, a cuvintelor grele pe care ni le-am aruncat, o vreau cu disperare. Sunt disperat s-o am.

Și intenționez s-o iau. Trebuie să fim din nou ca înainte. Acolo unde ne e locul. Singurul loc în care

sufletul meu și-a găsit pacea în ultimii douăzeci și ceva de ani.

Cu Rylee.

— Îți place dur, Rylee?

Și, în ciuda disprețului din ochii ei, îmi cer drepturile în singurul mod pe care-l cunosc.

— Îți arăt eu dur, atunci!

Îmi lipesc buzele de ale ei, făcând singurul lucru de care mai sunt în stare: îmi iau ce-mi doresc cu atâta disperare. Ce-i al meu.

Să mă salvez.

Ciocnirea

Capitolul doisprezece

Iniţial, acest capitol a fost scris doar din punctul de vedere al lui Colton (scena de mai jos), dar, după câteva discuţii cu cititorii mei beta, am decis că aş diminua impactul capitolului următor folosind doar vocea lui Colton. Aşa că am rescris scena prin ochii lui Rylee şi-am publicat-o aşa.

Această scenă este scrisă pentru a explica cititorilor capitolul cu băieţelul dinlăuntrul bărbatului distrus. Mi se rupe inima pentru Colton. E în convalescenţă după accident, dar ştie că, oricât de profundă a fost durerea lui, nu se compară cu suferinţa care va urma când o va îndepărta pe Rylee. Înţelege acum. Înţelege că nu doar o doreşte, ci că are nevoie de ea, şi totuşi, va încerca s-o protejeze.

Poate aţi citit deja capitolul acesta în postările Crash D.A.S.H.

Mă trezesc brusc turbulenţele. Mă sperie ca dracu', de fapt, dat fiind că aveam iar coşmarul cu accidentul..., coşmarul în care nu-mi mai amintesc nimic, cu excepţia senzaţiei de nedumerire, a sentimentului de greaţă din stomac şi a lipsei de control. Adaugă asta la smuciturile avionului, şi trezirea mea la înălţime e mult mai stresantă decât cea pe care mi-aş fi dorit-o, alături de Rylee.

Isuse, ce n-aş da pentru puţină tăvăleală în cearşafuri! Mă trezesc tare ca piatra de trei zile încoace dar, unu, blestematele de ordine ale doctorului. Doi, suntem tot timpul înconjuraţi de lume şi trei, după ce-am auzit fără să vreau conversaţia dintre Rylee şi Haddie de seara trecută, când credea că dorm, cum să mă mai ating de ea când ştiu cât de profund o voi răni din nou?

Nu vreau să-i fac una ca asta. Nu vreau să-şi trăiască viaţa aşteptându-se tot timpul să se întâmple ce e mai rău. Nu-mi pasă de maşină, nu-mi pasă de ce s-ar alege de mine după un accident, pentru că rahaturile prin care am trecut au fost mai rele decât să lovesc o barieră de beton.

Un impact poate ucide trupul.

Ce mi-a făcut mama mi-a ucis sufletul.

Mă scutur de gândurile astea, ridicându-mă în capul oaselor pe scaunul pe care Ry a insistat să-l las pe spate. Mă uit în jur şi-o văd pe asistenta Ratchet, cadrul medical autorizat de spital să mă monitorizeze pe timpul zborului spre casă, ridicându-se la rândul ei când mă vede treaz.

Lasă-mă dracului în pace.

M-aţi palpat şi observat cât pentru o viaţă întreagă, sunt sătul. Ah, să nu uităm de blestematul burete cu care mă spălau. Bărbaţii în toată firea n-ar trebui să aibă nevoie de cineva care să le spele boaşele decât dacă se

întâmplă la duş şi chestiunea e urmată de o felaţie. Dar în pat, cu buretele? *Ri-di-col.*

Bine că am scăpat de spital şi de izolarea chinuitoare.

Asistenta Ratchet dă să-şi desfacă centura, dar îi fac semn din cap că nu e nevoie, mă simt bine. Mă întind la loc întorcându-mi capul spre dreapta, să privesc de pe hubloul aflat de cealaltă parte a avionului. Rylee doarme adânc, ghemuită cu faţa la mine, ca să mă poată urmări să se asigure că sunt bine, fără îndoială.

O afurisită de sfântă care nu se gândeşte deloc la sine.

Şi ştiu că e epuizată. Că-i e un dor disperat de băieţi, deşi stă la telefon cu ei ori de câte ori poate. Pe lângă toate astea, mai sunt şi coşmarurile pe care le are noaptea, care mă trezesc şi pe mine, obligându-mă să asist la agonia prin care trece din cauza mea. Îl strigă pe Max. Pe mine. Ne imploră să nu murim. Să fie ea în locul nostru, să moară ea. Mă imploră să nu mai pilotez la curse.

Strigă după o maşină, să se oprească să mă lase să cobor. Şi ştiu toate astea pentru că sunt treaz lângă ea, ţinând-o în braţe în timp ce tremură. O strâng, mă agăţ de ea, îi inhalez adânc mirosul ca să pot trăi cu amintirea ei când voi găsi curajul să fac ceea ce trebuie să fac.

Să fiu, pentru prima dată în viaţa mea, altruist.

A venit momentul.

Prea curând – întotdeauna o să fie prea curând –, dar a venit.

Doar gândindu-mă la asta simt cum se împotriveşte fiecare părticică din mine, ştiind durerea de neînchipuit care va urma. Pe care mi-o voi provoca singur. Durerea care, sunt sigur, va fi de mii de ori mai rea decât durerea

de cap înfiorătoare care apare când vrea ea, pentru că mă va distruge în loc să mă facă bine.

Un rahat de Humpty Dumpty.

Rylee oftează încet, foindu-se în somn, o buclă îi cade peste obraz. Cedez nevoii – una inevitabilă, de-acum, încât mi-e frică să mă gândesc la cum voi reuşi s-o ignor în zilele care vor veni – întinzând mâna să i-o îndepărtez de pe faţă. Îmi înjur blestematele de degete care-mi tremură din cauza a ceea ce, speră medicii, este doar o inflamaţie. Se opresc din tremurat şi le mai las să zăbovească, să mă bucur de senzaţie pielii ei.

Ce dracului am? M-am luptat toată viaţa să nu simt nevoie, *să nu simt*... şi-acum, când se întâmplă, prefer să sufăr eu ca să nu sfere ea?

Şi nu-mă dă pace un gând, care se mi se tot învârte prin mintea asta a mea distrusă. Dacă ea e afurisita mea de plăcere, cum dracului o să-mi mai îngrop durerea când o voi îndepărta de mine? Durerea pricinuită de faptul că am îndepărtat-o de mine. Clatin din cap, nesigur, acceptând bucuros durerea care vine odată cu mişcarea, pentru că e nimic pe lângă ce va simţi inima mea.

Dar n-am altă variantă. Mai ales după ce-am auzit ce i-a spus lui Haddie la telefon seara trecută, când credea că dorm. Sughiţuri isterice de plâns. Că nu vrea să mă mai vadă urcând într-o maşină de curse. Brutalitatea suferinţei prin care a trecut mă ucide, mă sfâşie în bucăţi în timp ce stau acolo, cu spatele la ea, inima plină de remuşcări, ochii arzând de lacrimi, sufletul înecat de vină. Să aflu că ieşea brusc din salonul de la spital ca să vomite, că i se făcea rău de îngrijorare. Că înghite pastile de Tums ca pe bomboane ca să potolească aciditatea din stomac când mă aude că am nevoie să revin pe pistă. Că îmi va fi alături, mă va încuraja, mă va ajuta să urc iar la volan, dar că va trebui să se furişeze afară înainte ca maşina să încheie prima tură. Că nu mai suportă nici să

audă zgomotele sau să vadă priveliştea aia fără să revadă imagini care i-au rămas întipărite în minte. Că nu mă va putea privi în ochi, să-mi ureze succes, fără să simtă că mă trimite la moarte.

Trupul mi se revoltă, cu un fior.

Şi-am mai observat ceva la ea, se vede în ochii ei când îşi mută privirea, ceva care-mi spune că ştie un lucru pe care eu nu-l ştiu. Că deţine o amintire de-a mea şi o ţine pentru ea, bine închisă. Dar care dracului?

Încerc să identific în abisul negru care mi-a cuprins mintea ce ar putea fi. Fantomele amintirilor converg, se suprapun şi strigă toate deodată după atenţie. Strigă la mine ca admiratorii după autografe, implorându-mi atenţia, oameni fără chip, fără nume care vor ceva, urlând din rărunchi, dar eu n-aud decât zgomot alb.

Tot ce văd sunt culori amestecate, înceţoşate.

Cum e posibil să-mi amintesc atât de bine rahaturi care mi-au murdărit sufletul, dar nu reuşesc să-mi reamintesc săpunul care spală totul, îndepărtându-le de mine? Şi am senzaţia că indiferent ce-mi ascunde Rylee, trebuie să fie foarte important. Monumental de important. Şi că nu mi l-ar ascunde dacă nu ar considera că aşa mă protejează pe mine. Sau pe ea.

Dar de ce să ne protejeze?

O aud în vis spunând că nu mai suportă. Despre asta să fie vorba? O să pună capăt relaţiei noastre? O să plece fără să se mai uite-napoi? O să mă frângă într-un milion de bucăţele?

Ce dracului, Donavan? Tu o să-i faci asta ei. Tu o să te îndepărtezi ca s-o salvezi de tine. Şi crezi că-ţi va veni mai uşor doar pentru că o faci tu, ci nu ea? Crezi că atunci când cuţitul îţi va străpunge inima te va durea mai puţin doar pentru că ţi-o faci cu mâna ta?

Blestemat să fie accidentul.

Blestemate și medicamentele, sunt sigur că-mi fac și mai rău la cap.

Afurisita ei de păsărică vrăjită.

Rylee a mea.

O privesc. Nu pot să-mi iau ochii de la genele dese și de la pielea de culoarea untului. De la buzele ei care mă consumă și apoi, mai jos, de la rotunjimea sânilor ei. E la distanță de un braț de mine, dar știu pe de rost cum miroase. Ce gust are, ce sunete scoate, ce simt cu ea. Nu mi se va șterge niciodată din minte.

Pentru că nu poate fi șters.

Nici înlocuit.

Mda, penisul se trezește la viață... De Rylee e vorba, nu? Dar cu cât se lungește, umflă sau speră mai mult, cu atât ochii mi se umplu de lacrimi pe care nu le pot stăpâni. Și plâng, pentru a doua oară, după nici eu nu mai știu câți ani. Urme tăcute ale devastării ce va să vină îmi pătează obrajii.

Nu știam că a face ce e bine pentru altcineva mă va face să simt că e totul pe dos. Că un bărbat puternic se poate frânge pentru că și-a îmblânzit inima.

Că mă va reduce la nimic.

Știu că ea îmi poate oferi ce am nevoie, că-mi reduce la tăcere demonii din minte care-mi torturează sufletul și îmi parazitează inima, exact ca adrenalina pe care o simt când sunt pe pistă și tot restul dispare, dar nu-i pot face una ca asta. Nu mă lasă conștiința să mă agăț de ea și să scap de demonii mei când asta înseamnă să-i aduc înapoi pe ai ei, să-i las să-i invadeze somnul. Nu pot lua plăcere știind că îi provoc ei atâta durere.

Înainte aș fi putut. Am făcut-o. Dar ea e Rylee. Sufletul altruist care înseamnă prea mult pentru mine. Așa că nu, nu pot.

Nu acum.

Niciodată lui Rylee.

Îmi face bine să-mi spun toate astea, să scot la iveală confuzia, lipsa de speranţă, moartea reînvierii mele, dar, în acelaşi timp, mă doare îngrozitor şi lacrimi noi îmi ard obraji. Îmi pârjolesc sufletul. Distrug orice promisiune de viitor.

Închid ochii strâns încercând să reduc la tăcere amintiri pe care nu le-am pierdut. Imagini care apar şi dispar, momente pe care le-am trăit alături de Rylee. Lacrimile se transformă în suspine mute, care mor în respiraţii sughiţate.

Când deschid ochii, două lacuri violet pline de îngrijorare se uită la mine nedumerite şi pline de compasiune.

— Colton?

La dracu'. Nu vreau să mă vadă aşa. Să-şi aducă aminte de mine aşa. Un bărbat slab, bocind din motive pe care ea nici nu şi le poate imagina. Vocea îi e plină de îngrijorare, dar chipul ei exprimă duioşie, înţelegere, acceptare. Ceea ce face să devină şi mai greu de spus ce urmează să-i spun. Simt cuvintele pe vârful limbii şi mă mint singur că sunt pe cale să i le spun.

Simt acreală pe papile. Aciditatea mi se urcă în gât.

Inima se frânge.

Se întinde şi-mi cuprinde faţa în palme, trecându-mi degetul mare pe obraji, să şteargă urmele umede, aşa cum inima ei a şters amintirile urâte, şi umbra unui zâmbet blând îi apare pe buze.

Te treisprezece, Rylee, spun în gând şi o altă lacrimă îşi croieşte drum pe faţa mea.

Nu m-am simţit niciodată atât de vulnerabil.

Garda jos.

Inima deschisă.

Sufletul plin de nevoie.

De acceptare.

De dorinţă.

Mă simt atât de pierdut în clipa asta. Pierdut, deşi m-am regăsit. Ea m-a făcut să mă regăsesc.

Şi acum înţeleg. Înţeleg de ce nu suportă să mă vadă urcând iar în maşina de curse. Înţeleg de ar fi atât de altruistă cât să mă încurajeze, să mă împingă de la spate, să mă ajute, deşi o ucide. De ce s-ar frânge pe dinăuntru prefăcându-se că pe afară e întreagă.

Dar eu nu sunt nici pe departe bine.

Şi n-o să fiu multă vreme de acum înainte.

Poate niciodată.

Deschid gura, dar nu găsesc curajul s-o fac. Nu găsesc curajul să-i spun că nu merită aşa ceva. Că nu o merit. Că pot face lucruri şi mai rele, că am făcut lucruri şi mai rele, şi că ea poate face lucruri mult mai bune. Că înţeleg că nu mai poate trece prin aşa ceva. Dar nu ştiu cum s-o fac. Încerc să pronunţ cuvintele, dar îmi mor pe buze. E instinctul de autoapărare în toată splendoarea sa. Tot ce pot să fac e să tac. Singurul mod de a înăbuşi sentimentul de vinovăţie care mă roade de fiecare dată când se uită în ochii mei şi îmi zâmbeşte tandru, exact ca în clipa asta.

Probabil se-ntreabă de ce plâng. De ce sunt aşa laş. Dar nu pronunţă cuvintele. Ci se ridică încet în şezut, se uită în jur prin avionul privat, se ridică în picioare şi se apropie de mine, apoi mă priveşte întrebător, să se asigure că e în regulă, şi-nainte s-apuc să-i răspund, se cuibăreşte în poala mea, băgându-mi nasul sub bărbie şi mă strânge în braţe cât de tare poate.

Balsamul pentru sufletul meu plin de durere.

Nu spune nimic, dar continuă să mă ţină aşa, alinându-mi durerea fără să întrebe ce o cauzează, cu simpla ei prezenţă. Şi bineînţeles că ochii mi se umplu iar de lacrimi ca un afurisit de robinet stricat şi urăsc asta. Mă urăsc în momentul ăsta.

Şi mă înşel cumplit.

Am crezut că pot trăi cu durerea, că mă voi descurca, dar, pe toţi afurisiţii de draci, simt că trupul mi se frânge, că mă destram şi nici măcar nu i-am spus încă. Nu m-am îndepărtat nici măcar un pas, că, Isuse Hristoase, doar gândul m-a pus în genunchi.

Că nu mai am aer să respir, când aerul meu mă strânge în braţe.

E vremea să mă azvârl în bariera de beton, fără centură şi fără colacul meu de salvare.

Dar cum dracului s-o fac?

Ciocnirea

Capitolul paisprezece

Scena de „aproape" sex din CIOCNIREA. Scena în care se vorbeşte despre „curse." Oricum aţi numi-o, mi s-a cerut adesea s-o rescriu şi din punctul de vedere al lui Colton.

Colton a trecut prin accidentul acela cumplit şi în seara aceea a încercat s-o îndepărteze pe Rylee, dar, când se trezeşte, ea e încă acolo. Temătoare şi rănită, dar încă dispusă să lupte.

A fost distractiv – şi complicat – să rescriu scena din punctul de vedere al bărbatului. Mă temeam să nu-l fac să pară fie prea moale, fie prea dur (doamnelor, lăsaţi jocurile de cuvinte... mă refer la emoţii aici, scoateţi-vă minţile din şanţ), fie prea grosolan sau nu suficient de grosolan. Dar cred c-am pus-o bine (ha, nu mă pot abţine!), cel puţin aşa sper.

...Dragonii trăiesc pentru totdeauna, dar băieţeii nu...

Versurile mi se strecoară în minte, dragonii mei – nu cei pufoşi, de jucărie – în plină acţiune, dar nu asta e problema. Problema e că nu mai sunt un băieţel, dar încă mai trăiesc rahaturile astea.

Mă trezesc încet şi nu-mi vine să cred ce bine e să-i simt braţele în jurul meu, nu ca momentul în care te trezeşti cu sufletul zdruncinat, mintea praf, singur, doar în compania demonilor care dau târcoale prin colţurile întunecate.

Închid ochii o clipă, împăcându-mă cu gândul că ea e încă aici, în ciuda suferinţei prin care a trecut din cauza mea.

— Tata îmi cânta asta când aveam coşmaruri.

Tresare la auzul vocii mele şi-o cuprind cu braţul, trăgând-o mai aproape, piele pe piele. Alinarea mea care m-ajută să şterg amintirile tatuate pe piele, negre ca petele de pe sufletul meu.

— Ştiu, şopteşte ea. Şi aveai un coşmar.

O sărut pe creştet şi-mi ţin buzele acolo, inhalându-i mirosul. Încercând să-mi şterg visul din minte. Trebuie să-l şterg.

Şi mă gândesc că prefer să visez accidentul decât să-l visez pe el. Căci e mult mai uşor de suportat ideea de a muri ciocnindu-mă de un zid, decât amintirea mirosului saltelei mucegăite, senzaţia mâinilor lui pe mine, gustul fricii.

Am nevoie să vorbesc, să mă eliberez de o parte din gândurile care mă macină pe dinăuntru ca să pot să respir din nou. Aleg să spun ceva ce ştie deja, ceva care să n-o facă să mă creadă slab pentru că am cedat în ghearele lui.

— Mi-a fost frică.

Îmi amintesc senzaţia vagă de frică din ultimele secunde, în maşină, când se învârtea în aer. Nu ştiu de ce mi-e aşa greu să recunosc asta în faţa ei.

Îmi trece o mână pe piept.

— Și mie mi-a fost.

— Știu, spun calm, deși mă urăsc că am pus-o în situația asta.

Mă dezgustă ideea că ei îi este frică, de orice ar fi, din cauza mea. Mă-ntind, îi bag mâna pe sub elasticul chiloților, îmi umplu palma cu fesele ei și-o trag peste mine ca s-o pot privi în ochi. Urăsc să repet rahaturi, dar îi datorez asta de zece ori și nu numai.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci din nou prin așa ceva.

Iar acum ochii îi lucesc de lacrimi, și urăsc că am făcut-o să plângă vorbind despre accident, dar când se apleacă și-și trece buzele peste ale mele, toate gândurile dispar, în afară de unul.

S-o iau.

Și nu știu dacă e de la emoțiile prin care am trecut azi, din nevoia de a șterge cu buretele ce-am visat, sau, pur și simplu, bucuria de a fi în viață, încât, la naiba, o fac.

O strâng de fese, lipindu-i sânii de pieptul meu, tânjind cu fiecare parte a trupului meu care imploră, e înfometat după ea. Vreau să aud din nou geamătul ăla al ei, să-i simt gustul pe limbă, și nu ezit. Îmi strecor limba printre buzele ei și nici măcar nu realizez că geamătul pe care-l aud e al meu.

Slavă Domnului c-am supraviețuit să mă bucur de bucata asta de rai acum, pentru că știu sigur că ăsta ar fi unul dintre primele lucruri care mi-ar fi lipsit dacă aș murit și-aș fi ajuns în iad.

Îmi pun mâna liberă pe obrazul ei și o ridic pe cealaltă de pe fesele ei, pe spate, și mai sus, spre locul meu preferat, între buclele ei, astfel încât să nu mai aibă de ales și să se deschidă pentru mine. Și când îi trag capul pe spate, în ochii ei exact asta regăsesc: vulnerabilitate,

nevoie, dorință, toate într-o singură privire care are darul să-mi provoace pe loc o erecție.

Nu că n-aș fi fost tare mai devreme deja, dar acum nu mai e cale de-ntoarcere.

— Ry, te...

Mintea se-nvârtește, străfulgerări de gânduri, dar nu se concretizează în vorbe. Lucruri pe care aș vrea să i le spun vin și pleacă, dar sentimentul rămâne, arzător, luminos. Îmi dreg glasul, încercând să câștig timp înainte de a face confesiunea dar nu reușesc, și-atunci spun ce pot.

— Mulțumesc că ai rămas cu mine.

Băga-mi-aș! Nu asta voiam să spun. Fii bărbat, Donavan, ce dracu'?! I-ai zis că dacă n-o poți spune în cuvinte, vei face tot ce-ți stă în putință să-i arăți. Așa că arată-i.

— Sunt unde îmi doresc cel mai mult să fiu, spune ea, smulgându-mă din gânduri care se bat cap în cap.

Ochii ni se întâlnesc. Am o misiune acum. Un bărbat care-și dorește să ia și are nevoie să arate, deopotrivă.

Mă enervează mâna, vreau s-o ridic pe Rylee, s-o pun pe mine, ca să-mi pot ține capul nemișcat să nu mă apuce durerea aia afurisită, stricând tot, dar nu funcționează. La dracu', asta înseamnă că voi depune și mai mult efort. Însă Ry mi-o ia înainte, ghicind ce vreau, și se pune peste mine privind în jos.

O sorb din ochi. Buzele întredeschise, sfârcurile tari sub bustieră și căldura păsăricii ei peste penisul meu afurisit și disperat. Ne cuprinde dorința și nu ne trebuie mai mult de o clipă să ne lipim buzele, să începem să ne atingem cu trupurile tânjind după mai mult.

Mâna bună mi se-ncleștează pe coapsa ei, îndemnând-o să se miște peste mine și când o face, ahhhh. Dispare orice gând, mintea și trupul mi se aliniază, dorindu-și un singur lucru, același: pe ea. În orice fel o pot lua,

pentru că a trecut prea afurisit de mult timp de ultima dată când am alunecat în păsărica ei de care nu mă mai pot lipsi.

Mâna dreaptă mi se duce pe cealaltă coapsă a ei, pentru că am nevoie ca femeia mea să fie goală acum. Vreau să-i văd sânii, să-mi trec degetele peste sfârcurile ei, pentru plăcerea mea şi a ei. Sunt atât de rătăcit în gustul gurii ei că uit de mână când o ridic să-i dau jos bustiera. Nu reuşesc să trag de material, să i-o dau jos.

Dar Rylee îmi vine imediat în ajutor – ca întotdeauna – şi şi-o dă jos singură. Şi, la dracu', am mai văzut-o în sânii goi până acum, dar niciodată n-am dorit-o ca în clipa asta.

Poate să zică doctorul ce vrea, nu mă interesează durerile de cap, bărbatul acesta nu mai poate aştepta. În niciun caz când ea stă aşa, pe mine. Vulpe şi sirenă, a mea. Mai ales a mea.

Buzele ei coboară iar peste ale mele, sânii lipiţi de pieptul meu. Cu cealaltă mână pe coapsa ei, o ghidez făcând-o să alunece peste mine, prin boxeri, ceea ce mă face să tânjesc după ea în cel mai rău, cel mai frumos mod posibil. O aud gemând şi văd că se ridică, obligându-mă să mă lupt cu instinctul a o pune imediat sub mine s-o regulez până uită cine e. În clipa asta este întruchiparea sexului şi tot ce vreau să fac e să gust, să iau şi să-mi satisfac dorinţa.

Mă ridic, capul mă doare dar durerea se îneacă în dorinţa care mi-a cuprins tot corpul, şi-i iau vârful sânului în gură. Carnea rece pe limba mea caldă nu face decât să sporească frenezia şi tumultul din mine.

Rotesc limba în jurul sfârcului, apoi îi cer iar gura în timp ce cu mâna dreaptă încerc fără să prea reuşesc să-i cuprind sânul. Şi-mi dau seama imediat că simt că nu reuşesc s-o apuc cum trebuie, pentru că îşi pune mâna peste a mea, împletindu-şi degetele cu ale mele, şi le mută pe coapsă.

Gem frustrat când își dezlipește gura de a mea, sprijinindu-și fruntea de fruntea mea, temătoare, și știu deja ce-o să spună.

— Nu putem. Nu este sigur.

Ba putem. La dracu' cu ce e sigur și ce nu e. Nu-mi pasă de niciunul din motivele de care te vei folosi să mă oprești, pentru că nu simt nicio rușine să recunosc că sunt un bărbat disperat, dispus să încalce orice regulă doar să te aibă.

— E un efort prea mare, îmi explică ea.

— Iubito, dacă nu fac efort, atunci nu o fac bine.

Nu-mi pot reține un hohot cu gura lipsită de gâtul ei. Simt că i se înfioară pielea când îmi frec obrazul neras pe ea în timp ce aștept să-mi treacă junghiul de durere din cap.

Sfârcurile tari mă împung în piept și știu că se ridică doar pentru că încearcă să-și țină în frâu propria dorință și, la dracu', asta o face chiar mai sexy. Dar sfârșește prin a se poziționa perfect peste mine, cu pata de umezeală de pe chiloți exact peste penisul meu. Buzele i se întredeschid și ochii i se închid o clipă în vreme ce mă aranjez special și mai bine sub ea, apăsându-mă pe deschizătura păsăricii ei prin bariera dublă de material. Scot un geamăt adânc dar vreau mai mult de la ea. Vreau s-o aud spunându-mi s-o iau.

— *Colton*, geme ea și, pe toți dracii, să-mi aud numele din gura ei așa are asupra mea un efect de Viagra verbală. Nici în ruptul capului nu mă dau înapoi acum, nici în ruptul ambelor capete care mă dor și pulsează de durere acum.

— Știi bine că nu vrei să mă opresc, spun, sperând să fie și ea dispusă să încalce câteva reguli, dar se-ntinde și-mi pune un deget pe buze, să tac.

— *Femeia aceasta* încearcă să aibă grijă de tine.

Răguşeala din vocea ei îmi spune că îi este la fel de greu şi ei, ca şi mie. Ceea ce mă provoacă şi mai tare să-i pun rezistenţa la-ncercare.

Ţine-te bine, iubito.

— Oh, dar uiţi că pacientul are întotdeauna dreptate, iar *acest* pacient crede că *această* femeie, spun luându-i degetul de pe buze şi băgându-mi-l în gură să-l sug, trecându-mi limba în jurul lui, trebuie să fie iubită cu mare atenţie de acest bărbat.

Mă strânge între genunchi şi simt cum începe să-şi piardă controlul. Penisul îmi pulsează sub ea. Încă niţel, iubito.

— Siguranţă, repetă ea, de neclintit, şi, la dracu', am crezut că era pe cale să cedeze.

E vremea să apelăm la artileria grea. Altă artilerie grea, nu cea de care se freacă ea acum, călare.

— Ryles, nu ştii că mie nu-mi place să joc sigur? Te rog... lasă-mă să fac nişte efort, implor, zâmbindu-i fără reţineri.

Zâmbetul acela care, aşa cum mi-a mărturisit, o face să se ude pentru că înseamnă că urmează s-o iau. Doar că vocea mi-e chinuită de durerea din boaşe. Rotesc din şolduri iară, şi de data asta rânjeşte în jos la mine, deci nu-mi pune la încercare doar controlul de sine, ci si sănătatea mintală. Îmi umezesc buzele, mă uit la ea, tachinând-o din priviri, tentând-o cu erecţia mea.

— Mor de poftă să mă aşez pe locul pilotului şi să dictez eu ritmul.

Râsetele ei umplu camera şi mă uit la ea confuz, fără să pricep unde a dispărut privirea aceea înceţoşată şi de ce a înlocuit-o cu una amuzată. Ce dracu', Ry? Lucrurile astea nu sunt de râs.

— După prima întâlnire, Haddie m-a întrebat dacă faci amor la fel cum conduci.

Că tot veni vorba de schimbat viteza, când eu tot ce voiam era să bag în viteză..., dar comentariul ei ajunge în sfârşit la creierul meu drogat de păsărică şi nu mă pot abţine să nu râd când aud ce-a zis Haddie. Hmm. Mă-ntreb ce răspuns i-a dat.

— Cum adică?

— Adică un pic nesăbuit, forţând limitele până la ultima tură... spune, trecându-şi o unghie pe pieptul meu, şi testiculele mi se strâng, invitând fiecare muşchi din trupul meu să împingă.

Dar mă abţin. Văd că se joacă ceva aici. O văd în ochii ei şi sunt indecis: s-o las să-şi ducă jocul până la capăt sau să cedez dorinţei de-a o regula până-şi pierde simţurile?

Înclin din cap, studiind-o din priviri. Îmi place când Rylee devine jucăuşă, aşa că, la dracu', bine, o să accept suferinţa pe care mi-o va provoca, de dragul jocului.

Bine, atunci, şi-o las pe ea să preia controlul, sperând, spre binele ei, că mă va lăsa să câştig eu runda asta după ce termină ce are de făcut. În definitiv, cât să reziste un bărbat?

— Şi? A avut dreptate sau trebuie să te mai dau o tură de pistă ca să-ţi reîmprospătez memoria?

O să zici că nu, iubito? Îmi place la nebunie expresia de pe chipul ei când o iau pe nepregătite. Haide spune-mi, arată-mi, ce e cu strălucirea aia din ochii tăi.

Ne privim unul pe celălalt în timp ce-ncerc să descifrez ce-i trece prin cap, dar gândurile mi-o iau razna în toate direcţiile când o văd coborându-şi degetele pe sub buric şi apoi între picioare, peste triunghiul ridicol de material care o acoperă şi care nu merită numele de chiloţi.

Și se opresc acolo. Tachinându-mă. Se mișcă încet pe lângă elastic, de parcă ar fi la fel de disperată ca mine să atingă acolo.

— Nu cred că-mi amintesc, Ace. A trecut mult timp de când te-am văzut în acțiune.

Deci despre asta era vorba? Vrea să mă facă să-mi pierd mințile? Pregătiți-mi cămașa de forță atunci, pentru că sunt sigur că o să-i găsesc o întrebuințare pe măsură.

Nu cred că are habar că m-a cucerit în clipa asta. Că a cucerit fiecare părticică din mine fără măcar să știe. Stând așa, călare pe mine, cu degetele pe micul petic de rai pe care mor de dorință să-l fac al meu, cu aerul ăla sarcastic care nu face decât să mă aprindă și mai abitir. Deja îmi imaginez cum ar arăta degetele alea cuibărite printre pliurile de carne și sunt obligat să-mi sufoc un geamăt când văd priveliștea din fața ochilor mei. Și cred că exact asta urmărește să facă: să mă provoace cu ceea ce nu vrea să-mi dea. Cu ce nu pot face al meu încă.

Vrea să ne jucăm, ehm? Habar nu are în ce se bagă. Sunt pregătit să dau ce-am mai bun.

— Iubito, dacă încerci să mă potolești, mai bine nu mai zice așa ceva. Mă foiesc în pat, rotind *accidental* din nou din pelvis, hrănindu-mă cu plăcerea dureroasă pe care penisul meu o experimentează când se freacă iar de păsărica ei udă. Și de data asta știu că am lovit exact unde o doare cel mai tare, pentru că-și lasă capul pe spate și geamătul moale care-i scapă de pe buze o dă de gol, oricât ar încerca să o ascundă de mine.

Nu-mi pot lua ochii de la ea. De la sânii ei, perfecțiune cu rotunjimi exact în fața mea. Mă oblig să-i întâlnesc privirea provocatoare.

— Dacă tu crezi că fac sex cum conduc când sunt la volan, pe pistă, ar trebui să mă vezi când o călăresc pe treisprezece spre linia de sosire.

O văd cum i se taie răsuflarea şi cum corpul ei se mişcă nesigur pentru o clipă, înainte să-şi revină repede, recăpătându-şi calmul. Mintea mea e ocupată cu ce-a ratat, dar gândurile mi se pulverizează în clipa în care o simt desfăcându-şi şi mai larg picioarele, făcându-mă să simt şi mai multă umezeală. Îmi frec degetele de dorinţă s-o ating.

— De când sunt cursele un joc de echipă? spune cu prefăcută timiditate. Nu erau, mai degrabă, ceva gen *fiecare pentru el*?

Nu-mi dezlipesc ochii din ai ei în timp îşi strecoară degetele sub elasticul chiloţilor de mătase roşie şi-mi plimb ochii mei când sus, când jos, aşteptând s-o văd mişcându-le. Implorând să le mişte. Priveliştea mă consumă.

Mă forţez să-mi iau ochii de-acolo, să-nghit, dar gâtul mi s-a uscat, dintr-odată.

— Fiecare bărbat, da, reuşesc să spun, în sfârşit. Poate fi foarte periculos, ştii?

— Serios? întreabă ea, fără să-şi ia ochii din ai mei, şi un geamăt de plăcere îi iese de pe buze făcându-mă să respir sacadat şi să urmăresc cum i se mişcă degetele pe sub material.

— *Isuse Hristoase...*

Nu-mi place necunoscutul, trebuie să văd cu ochii mei ce-i de văzut. Şi, Slavă Domnului, mâna mea dreaptă decide să funcţioneze exact când am mai mare nevoie de ea, şi rupe materialul fragil al chiloţilor care cad pe loc.

Rylee nici măcar nu tresare.

Doamne, simt că mor! Vârfurile albe ale manicurii franţuzeşti contrastează ameţitor cu carnea roz închis pe care dansează. Perfecţiune. Dependenţă. Izbăvire. Ridic privirea ştiind că va avea pe buze zâmbetul acela provocator şi mi se taie respiraţia pentru a doua oară în câteva secunde.

Afurisita de kriptonită.

Rylee ţine capul pe spate, buclele îi cad în valuri, buzele desfăcute, sânii împungând aerul, gemete sexy îi ies de pe buze în timp ce nu doar se bucură de moment, ci devine însuşi momentul. *Dracu' să mă ia!* Femeia care acum câteva luni se acoperea cu cearşaful, pudică, acum stă călare pe mine în toată gloria ei, stăpână pe propriul corp, pe propria sexualitate, cu atâta încredere în sine încât n-am văzut-o niciodată mai sexy, mai senzuală, mai totul decât în clipa asta.

Îşi ridică faţa, scoţând uşor mâna dintre picioare, şi-mi arată degetele acoperite de umezeală.

— Eu zic că plăcerea pericolului e subestimată, Ace. Se pare că mă descurc foarte bine pe o *pistă umedă*.

Rânjeşte la mine, un rânjet afurisit pe care i l-aş şterge de pe faţă intrând în ea chiar acum, şi-şi bagă degetele în gură, sugând, fără să-şi ia ochii din ai mei.

Vrea să mă omoare sau ce? Afurisita de păsărică vrăjită s-a întors ca răzbunarea şi al naibii să fiu dacă nu sunt gata să fiu prima şi singura ei victimă. Femeia asta mă ţine mai încordat ca un trăgaci, volatil şi gata să se declanşeze. Boaşele mi se strâng, corpul mi se contractă, disperat de dorinţă, dar încăpăţânarea din mine îmi spune să rezist, să preiau frâiele la momentul potrivit. Corpul meu strigă la mine băăăi, vezi că timpul potrivit era deja acum zece minute, dar minţii mele îi place s-o vadă pe Ry cea jucăuşă şi provocatoare. Mă pune pe ace ca nimeni alta înainte.

— Pistă umedă, ehm?

Pericolul nu a fost niciodată mai ispititor, îi spun, fără să-mi dezlipesc ochii de la degetele pe care şi le scoate printre buzele acelea numai bune de regulat şi coboară iară până jos, jos. Decide să mă chinuie şi mai mult, despărţindu-şi carnea ca să văd mai bine în timp ce adaugă

fricțiune cu degetele de la cealaltă mână și nu pot decât să mă bucur de priveliște.

La dracu', e brutal să stau să mă uit fără să particip când nu-mi doresc nimic mai mult decât să-i aduc coapsele pe fața mea și să-i simt din nou gustul dulce pe limbă. Și pentru asta, a venit vremea să mă joc și eu un pic cu ea, s-o smulg din plăcerea în care s-a rătăcit și care-i întunecă violetul ochilor.

— Știi, uneori, la curse, ca să ajungă la linia de sosire, începătorii ca tine au nevoie de restul echipei ca să obțină rezultatul dorit.

Ridică brusc capul, buzele i se deschid, privirea surprinsă, înainte de a-și regăsi stăpânirea de sine. Perfect. Te-am luat pe nepregătite, iubito, este?

— Regret, dar motorul ăsta pare să se descurce foarte bine și singur.

Zâmbește la mine cu o aroganță care-mi spune că i-a trecut proverbialul glonț pe la urechi. Din păcate pentru ea, arma care trage e la mine în mână. Și al naibii să fiu dacă nu-și strecoară iar mâinile la locul meu dintre coapsele ei, gemând de plăcere când atinge unde trebuie, adică în raiul și infernul meu personal.

Apoi se oprește și se uită la mine, voluptate în ochi și dovada dorinței pe mâini.

— Știu exact de ce am nevoie ca să ajung la linia de sosire.

— Ahaaa, deci îți place să joci murdar? Să încalci regulile? întreb, plimbându-mi degetele pe coapsele ei, lăsând fiori, și simt cum trupul ei vine în întâmpinarea mea în timp ce urc.

Mă termină. Poate să joace cartea indiferenței cât o vrea, dar n-are cum să nege că trupul ei mi se supune imediat, când vreau eu. Și, la dracu', cât mi-l doresc în clipa asta!

— Oh, te asigur că pot să joc murdar, mă ispiteşte ea trecându-mi un deget pe piept şi-ntinzându-mi un pic din umezeala ei pe buze.

Limba îmi iese singură din gură, incapabilă să reziste dorinţei de a gusta gustul la care tânjesc, şi, pe toţi dracii dacă nu simt dorinţa s-o răstorn în pat, s-o ţintuiesc cu braţele deasupra capului şi să regulez până îi dispare expresia aia sfidătoare şi-o aud strigându-mi numele, punând stăpânire pe inima mea şi mai mult decât a făcut-o deja.

Se apasă de mine, frecându-se, cu zâmbetul ăla impertinent încă agăţat de colţul gurii, şi se mişcă înainte şi-napoi pe mine. Se apleacă mângâindu-mi urechea cu respiraţia.

— Dacă tot eşti un profesionist experimentat, poate ar trebui să-i arăţi şi acestei începătoare de ce se spune că pe pistă este vorba de frecare.

Joacă mâna tentaţiei şi-o câştigă cu chintă regală. Nu apuc să-mi revin din senzaţia de umed care începe deja să treacă şi prin boxerii mei când îşi mişcă iar bazinul. Încerc să rămân calm, să-i fac jocul, dar sunt obligat să strâng din dinţi ca să nu închid ochii din pricina senzaţiei de plăcere care tocmai mi-a străbătut corpul.

Când îmi iau ochii de la mâna ei să o privesc, ridică la mine din sprânceană şi-mi dă lovitura de graţie.

— Un mare profesionist ca tine se teme de o amărâtă de începătoare să-i arate cum să bage în viteză, ehm?

Şi gata, nu mai suport. Fitilul s-a aprins, calmul s-a dus dracului. Cât ai clipi, o împing obligând-o să stea în şezut, îi întind picioarele pe lângă mine, îi desfac genunchii, pentru că, dacă tot stau să mă uit, atunci trebuie să iau loc în primul rând.

— Iubito, sunt singurul care are voie să conducă maşina asta. Doar eu bag în viteză aici.

Mâna mea urcă din nou, până la încheietura piciorului ei. Îmi frec degetul de fâşia de păr, apoi schimb, şi-i bag degetele înăuntru. Strigă de plăcere, contractându-se în jurul meu, mulgându-mi degetele în timp ce-i mângâie nervii de pe dinăuntru. Umezcala ei pe degete şi amintirea strânsorii ei în jurul penisului mă face să ejaculez ca un afurisit de adolescent, dar, pe toţii dracii, e bine şi aşa. E bine orice, pentru că e Rylee. *Pentru că ea e totul.*

Nu-i trebuie mult să atingă climaxul după atâta aşteptare, şi faptul că o face de dragul meu nu se pierde în plăcerea clipei. Îmi înfige unghiile în braţe, corpul i se încordează, păsărica se convulsionează, şi-mi strigă, frântă, numele, umplând camera.

Numele meu gemut pe buzele ei. Şi nu cred că există pe lumea asta un sunet mai senzual.

Îi dau un moment, să respire din nou normal, să-şi regăsească simţurile de care am lipsit-o doar cu degetele, şi când mi se pare că e suficient de coerentă, o anunţ că, deşi ea e cea care a terminat, eu sunt cel care a câştigat cursa.

— Hei, începătoareo?

Îşi ridică faţa privindu-mă printre genele grele de plăcere satisfăcută.

— Hmm? e tot ce reuşeşte să spună, şi îmi place la nebunie expresia aia pierdută de femeie care tocmai a fost regulată ca la carte. Pe care eu i-am pictat-o pe chip.

— Eu şi doar eu pot să te conduc spre afurisitul ăla de steag în carouri, ai priceput?

Iar ea îşi dă capul pe spate şi râde, cu obrajii îmbujoraţi şi sânii clătinându-se.

Absolut splendidă.

Cum ziceam, ea e totul. Afurisitul de Graal.

Ciocnirea

Capitolul douăzeci și doi

Cum s-a simțit Colton când s-a urcat la volan prima dată după accident? A îndepărtat-o pe Rylee din pricina rahaturilor pe care i le-a adus Tawny la poartă, tatăl lui l-a mustruluit cu o seară înainte, iar acum trebuie să se confrunte cu singurul demon pe care-l poate confrunta pentru a-și recâștiga libertatea de care are nevoie ca să fugă de ceilalți demoni, pe pistă.

Și trebuie s-o facă fără Rylee, singura persoană pe care și-o dorește cu disperare acolo.

Sau poate nu va trebui s-o facă fără ea?

Frica este al dracului de greu de înfruntat.

Îți strânge plămânii în pumn până nu mai poți respira, îți încleștează maxilarul ca să poți suporta presiunea stresului, îți face inima să bubuie în piept ca să-ți grăbească sângele în vene.

Băieții sunt în spatele meu, se prefac ocupați. Ignorând faptul că stau lângă mașina mea, privind lung

cauza celei mai afurisit de mari temeri în clipa asta și blestemata mea de salvare. Am nevoie de asta mai mult ca oricând, acum că Tawny a aruncat cu rahaturile ei în mine și nu am aproape singura persoană pe care mi-aș dori-o, dar pe care nu vreau să o pângăresc doar pentru că îmi e aproape.

Rylee.

A spus că o să fie aici când mă voi urca prima dată la volan. Am nevoie să fie aici, am nevoie să știu că e aici să mă întorc la ea de pe pistă. Să-mi salveze sufletul întinat. Dar cum dracului s-o sun și să-i cer asta când eu am fost cel care a îndepărtat-o?

Așa că iată-mă, înconjurat de bieții mei, dar ducând singur lupta cu mintea mea. Mintea mea care virează spre vulturii de la porți, care mi-au vârât camerele de luat vederi sub nas mai devreme, când am plecat de-acasă, scuipând minciunile lui Tawny despre Rylee. Și-apoi alunecă din nou la Rylee și la cât îmi doresc să fie aici în clipa asta.

La dracu', Donavan! Încetează să te comporți ca o muiere și urcă în blestemata de mașină! Ai înfruntat porcării de zece ori mai rele ca asta. Te descurci. Fii bărbat și urcă dracului la volan.

Inspir adânc și închid ochii strâns un moment, luând casca de protecție și punându-mi-o pe cap. Semnalul mut pentru băieți că sunt pregătit s-o fac.

Îmi ia un minut întreg să-mi fixez casca, atât de rău îmi tremură mâinile. Becks se apropie să mă ajute, dar îi arunc o privire care-i spune să se-ntoarcă dracului la locul lui. Dacă nu pot să-mi prind singur nici casca, atunci locul meu nu mai e la volan.

Îmi trec palma pe botul mașinii, spre bord. Bat încet, din obișnuință, ca să-mi potolesc mintea superstițioasă.

Spiderman. Batman. Superman. Ironman.

De patru ori, o bătaie pentru fiecare dintre supereroii care, aşa cum băieţelul din mine mai crede încă, mă vor proteja. M-au scos în viaţă din ultimul accident, ştiu că se pricep la asta.

Trag adânc aer în piept încercând să nu mă mai gândesc la nimic, ridic un picior, apoi pe celălalt şi mă aşez pe locul pilotului. Stau acolo încercând să uit de tot, să nu mai simt teama care m-a cuprins şi care-mi coboară pe şira spinării în şiroaie de sudoare.

Becks se apropie, fixează volanul la locul lui şi eu îi mulţumesc în gând pentru că acum am unde-mi pune afurisitele de mâini, ceva de strâns, ca să nu mai tremure. Simt cum mă bate cu palma pe cască, aşa cum face întotdeauna, dar înainte să-mi fixeze dispozitivul HANS, împinge în cască, obligându-mă să ridic capul să-l privesc.

Văd licăriri de frică în ochii lui, dar şi hotărâre.

— E totul în mâinile tale, Wood. Fără grabă. Ia-o uşor. Clatină din cap la mine. E ca mersul pe bicicletă.

E pe dracu'. Dar încuviinţez, pentru că simt nevoia să-l contrazic şi să provoc o ceartă doar ca să evit să fac asta. Mă concentrez asupra volanului din faţa mea în timp ce Becks mă măsoară din priviri încercând să înţeleagă dacă mă simt în regulă să mă aflu în maşină.

— Sunt bine, mint eu.

Şi stă acolo încă un minut înainte ca băieţii să scoată manivela şi să pornim motorul.

Reverberaţia motorului prin corp şi sunetul asurzitor mă fac să mă simt acasă şi să mă îndoiesc de mine, toate în acelaşi timp. Cum e şi cu Rylee.

Şi mă agăţ de asta, de ideea că ea e aici, chiar dacă nu e, în timp ce apăs acceleraţia de câteva ori. Zgomotul

e același, și totuși atât de diferit de ce îmi amintesc din timpul accidentului.

Echipa se duce la perete. Rămânem doar eu și Becks. Se apleacă și mă leagă în hamuri așa cum o face de paisprezece ani încoace. E liniștitor cumva, pentru că nu face nimic diferit, știind că de asta am nevoie. Rutină. Sentimentul că toate au rămas la fel, deși în mintea mea e o afurisită de harababură.

Bate cu degetele în capotă de două ori, ca de obicei, și se îndepărtează. Nu mă uit după el, știu că i-aș observa șovăiala din mers. Iar ezitările lui ar întări temerile că nu sunt încă pregătit.

Îi dau pedale, las mașina să umple arena cu mârâitul ei ca să-mi limpezesc mintea, să mă conving să fac asta. Și rămân acolo suficient cât să știu că arăt ca o muiere care n-ar trebui să fie în mașină, așa că bag în viteză și ies încet de la boxe. Îmi simt inima în gât și trupul vibrând nu doar de la motor. Nervozitatea și anxietatea se ciocnesc cu nevoia de a fi aici, de a face asta, de a fi în stare să fug de demonii mei, să regăsesc sentimentul de eliberare care mă încearcă de fiecare dată când sunt pe pistă.

Ies de la boxe și strâng mâinile pe volan, frustrat că și afurisita de bunică-mea ar conduce mai repede ca mine.

— Așa, Wood. Cu calm și ușurel, spune Becks.

Mă forțez din toate puterile să nu-i închid gura, să ascult mașina așa cum fac întotdeauna, să încerc să înțeleg ce-mi spune.

Dar nu reușesc să scap de rahaturile din minte, așa că închid ochii o clipă spunându-mi să apăs pedala și să pornesc.

Și-așa fac. O apăs, schimb piciorul de pe o pedală pe alta în timp ce schimb vitezele, intru în linie dreaptă

spre a doua tură pentru că nu merg atât de tare cât să mă tem că voi intra în zid.

Dar cu cât accelerez mai tare, cu atât mai puţin aud. Maşina nu vrea să vorbească cu mine. Zgomotele nu sunt la fel.

— Băga-mi-aş picioarele, Becks! Maşina asta e un rahat! Credeam că ai verificat tot. E o...

— Maşina nu are nimic, Colton.

— *Pe dracu'!* Tremură ca o căţea şi o să se facă bucăţi când o să apăs pedala la fund, mârâi, enervat de calmul din vocea lui.

Eu sunt la volanul blestematei de maşini, eu sunt cel care poate sfârşi în zid, nu el.

— Maşina este nouă. Şi am verificat-o centimetru cu centimetru.

— Nu ştii ce dracului zici, Beckett! Băga-mi-aş picioarele! Lovesc cu pumnul în volan, încetinind de tot.

Ştiu că-mi zice ceva, s-o iau uşurel, dar nu reuşesc să-l aud cu adevărat pentru că amintirile se întorc cu atâta forţă încât simt că mă sufoc în aerul liber.

Maşina se opreşte, dar ameţeala mă copleşeşte. Corpul mi se duce înainte, apoi se opreşte, dar capul, nu.

Respir adânc şi şocul mă loveşte, îmi dau seama dintr-odată ce mi s-a-ntâmplat. Că am supravieţuit după ce maşina a făcut piruete prin aer, sfârşind în bariera de protecţie. Că am scăpat din grămada de metal mototolit care se afla în spatele meu, pe pistă.

Durerea îmi radiază prin tot corpul, lovindu-mă ca un tren marfar. Mintea mi se dezintegrează în milioane de bucăţi, simt mâini care mă ridică, mă palpează, apasă şi cercetează. Freamătul familiar din capul pieptului, pentru că nu-mi place să fiu atins, pentru că nu suport senzaţia. Nu vreau să-mi aduc aminte de băieţelul care

am fost, de frica ce mă copleşea când mă atingeau alţii. Când mă atingea *el*.

În jurul meu se aude jargon medical, dar e prea tehnic să-l pricep. Spuneţi-mi doar dacă o să fiu dracului bine. Spuneţi-mi dacă sunt mort sau viu, pentru că, jur, tocmai mi-a trecut toată viaţa prin faţa ochilor şi ceea ce credeam că va fi... ceea ce credeam că vreau de la viaţă... s-a răsucit şi învârtit mai rău decât aluminiul din care e făcută maşina mea.

Cum de m-am putut înşela în halul ăsta? Cum am putut să cred că schimbarea va fi catalizatorul, când a sfârşit prin a fi o afurisită de revelaţie? Îmi arată că trebuie să încerc să schimb calea pe care soarta mi-a trasat-o deja.

Mă zvârcolesc să scap de mâinile care mă ating, mă răsucesc şi mă întorc încercând s-o văd pe ea. Să mă întorc să-i spun că m-am înşelat amarnic. Că am făcut-o să sufere degeaba. Că am respins-o şi i-am făcut reproşuri, dar a fost numai vina mea. Că a fost o imensă greşeală.

Cum să repar totul?

Mă cuprinde din nou durerea, se amestecă cu temerile care se văluresc aproape de suprafaţă. Simt că o să-mi explodeze capul. Nori leneşi vin şi pleacă, înghiţindu-mi amintirile. Luându-le cu ei pe când se depărtează şi dispar. Întunericul începe să se verse de pe margini şi simt că nu mai pot. Aud voci strigând, mâini care-mi verifică rănile, dar eu încep să dispar încet, încet.

Gândurile mele.

Trecutul meu.

Viaţa mea.

Un fragment după altul.

Bucăţică cu bucăţică.

Până când mă simt sufocat de o pătură de întuneric.

— Colton?

Vocea ei mă smulge din amintiri, readucându-mă la suprafaţă ca pe un om pe cale să se înece, să respir din nou. Trag aer în piept cu nesaţ.

Clatin din cap şi privesc jur. Sunt singur, pe partea de pistă opusă boxelor, transpirat fleaşcă în combinezonul de pilot. Era chiar vocea lui Ry ori doar un fragment din amintirile mele?

— Rylee? o strig.

Nu-mi pasă dacă băieţii care ascultă mă cred nebun fiindcă ea nu e acolo, pentru că au dreptate. O iau razna.

— Vorbeşte cu mine. Spune-mi la ce te gândeşti. Nu ne aude nimeni. Suntem doar eu şi cu tine.

E aici. E ea. Nici nu ştiu ce să fac, sunt copleşit de emoţii. Uşurare, teamă, anxietate, nevoie.

— Ry... Nu pot... Nu cred că pot...

Sunt un caz disperat, nu mai reuşesc nici măcar să leg două cuvinte ca să exprim un gând.

— Poţi să faci asta, îmi spune ea, convinsă, deşi eu nu sunt, nici pe departe. Suntem în California, Colton, nu în Florida. Pista e goală. Niciun pilot începător care să facă greşeli stupide. Nici urmă de fum care să te orbească. Niciun tamponament care să-ţi blocheze pista. Suntem doar eu şi cu tine, Colton. Doar eu şi cu tine, şi nimic altceva în afară de cearşafuri.

Cuvintele acelea. Ştiu că nu-şi au locul în situaţia asta, în clipa asta, dar tot reuşesc să-mi smulgă un hohot de râs. Şi mai mult nu pot, pentru că, în acelaşi timp, mă obligă să mă gândesc la toate prin câte a trebuit să treacă din cauza mea. Cum nimic altceva în afară de cearşafuri a pus-o în situaţia de a avea de-a face cu declaraţiile publice făcute de Tawny şi tot restul.

Şi totuşi, prin nu ştiu ce miracol, ea e aici. A venit. Pentru mine. Mă-ntreb dacă are habar cât înseamnă asta, mai ales pentru mine, pentru că eu sunt cel care merită cel mai puţin să o aibă aproape.

Eu am împins ca s-o îndepărtez, ea împinge să se apropie.

— Eu... ăăă...

Nu mai pot să mai continui aşa. Să te-ndepărtez, să te rănesc. Să apăs pe pedală şi să pilotez maşina. Fără tine alături.

Ştiu că am mintea vraişte, dar iar mă simt covârşit. Şi-atunci îi aud glasul şi lumina îşi face loc din nou în întunericul meu.

— Colton, o să reuşeşti. Poţi. O facem împreună, da? Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Nu te merit. Nu merit încrederea ta în mine. Nu merit să crezi în mine.

— Ai mâinile pe volan?

Încrederea din vocea ei e zguduitoare, pentru că eu simt exact opusul.

— Îm-hm... dar mâna dreaptă...

— Mâna ta dreaptă nu are nimic. Doar ai folosit-o pe mine, spune făcându-mă să mă gândesc la cum a văzut-o ultima oară când am făcut sex.

— Ai piciorul pe pedală? mă întreabă.

— Ry?

Vreau să rămân aşa, cu gândul doar la ea, nu vreau să simt cum frica îşi face iar loc în mintea mea.

— Pedală. Da sau nu?

— Da...

Dar nu sunt sigur că sunt în stare să fac asta.

— OK. Goleşte-ţi mintea. Eşti doar tu şi pista, Ace. Poţi face asta. Ai nevoie s-o faci. Este libertatea ta, îţi aminteşti?

Ştie ce să spună ca să mă aducă înapoi. Inspir adânc, mă agăţ de încrederea ei în mine ca să încerc să depăşesc teama care-şi face loc prin gândurile mele, amintindu-mi ce-am simţit când m-am rostogolit şi apoi am lovit zidul. Zidul acela care arăta exact ca cel din faţa mea.

Ca zidurile care mă-nconjoară.

Haide, Donavan! Acţionează motorul. Nu-l lăsa să moară. Motorul toarce şi o parte din mine oftează uşurată, am făcut progrese.

— Ştii asta ca-n palmă..., apasă pe acceleraţie. Apasă pedala.

Mă oblig să mă concentrez doar asupra vocii ei, să mă agăţ de gândul că a venit, e aici, că mă ajută să repar tot ce s-a stricat în mine. Şi maşina începe să se mişte pe pistă, intrând în a treia tură.

— Bun. Ai văzut? Te descurci. Nu trebuie să mergi tare. E o maşină nouă, o să o simţi altfel. Şi se supără Becks dacă-i arzi motorul, aşa că ia-o încet.

Apăs niţel mai mult, piciorul nesigur pe acceleraţie, dar încet să mă mişc în jurul pistei. Trec de punctul care seamănă cu locul în care m-am izbit de zid la St. Petersburg şi-mi forţez mintea să se scuture de senzaţia apăsătoare şi să se concentreze, să asculte maşina vorbindu-mi.

— Eşti bine?

Nu pot să răspund pentru că, deşi mintea încearcă să fie prezentă, trupul e dominat încă de frică.

— Vorbeşte cu mine, Colton. Sunt aici.

— Nu mi se opresc mâinile din tremurat, îi spun privind pe bord şi-mi dau seama că merg mai tare.

Şi, când prind viteză, trebuie să mă concentrez la senzaţia pistei de sub mine, să trag de volan în direcţia corectă, să ajustez unghiul când intru în curbă. Chestii de rutină pe care le identific fără să fie necesar să gândesc. Pentru că nu vreau să gândesc. Apoi apar dubiile, frica se strecoară.

Îndepărtez gândul şi oftez, conştient că Becks o să mă bestelească bine că nu mă concentrez cum ar trebui la singurul lucru pe care trebuie să-l fac.

— Becks o să se supere că nu am mintea limpede.

Dar ea nu-mi răspunde şi simt cum mă târăsc iar în păienjenişul minţii. Apoi o aud dregându-şi glasul. Sunt atent la ea acum. Plânge?

— E în regulă... dar să te văd acolo? Nu mă ajută nici pe mine să am mintea prea limpede. Dar tu eşti pregătit, poţi face asta.

Curajul ei de a se arăta vulnerabilă cu toţi băieţii acolo, de faţă, îmi ajunge până-n suflet, prin locuri pe care nu pot să le analizez în clipa asta.

— Ce mai cuplu facem şi noi, spun eu zâmbind, pentru că mi se pare hilar că ne-am găsit, doi oameni distruşi.

— Chiar că, spune ea, şi hohotul mic de râs care-i scapă de pe buze îmi spune atât de multe lucruri.

Apăs pe acceleraţie şi mai mult. N-am avut nevoie niciodată de încrederea nimănui. Dar acum am nevoie de a ei. Vreau să-i arăt că încerc, şi pe pistă dar şi când nu sunt pe pistă.

— Hei, Ace, pot să le spun băieţilor să-şi dea drumul la staţie?

— Da, răspund imediat.

Intru în a patra tură şi-ncep să mă simt mai stăpân pe mine, mult mai sigur că pot face asta. Şi ştiu că ei i se datorează, în cea mai mare parte. Rahat, chiar şi după ce m-am comportat ca un măgar cu ea, după ce a trebuit să treacă prin iad din cauza paparazzilor care o urmăresc, tot a venit.

— Ry... eu... Mă poticnesc, dar o spun, în gând.

Îmi pare rău.

Te treisprezece.

Mulţumesc.

— Ştiu, Colton. Şi eu pe tine.

Vocea i se frânge spunându-mi-o, iar eu simt că pot respira din nou, că lumea s-a întors în lăcaşul ei, că nu mai e cu susul în jos, ca atunci când n-o aveam pe ea.

Ciocnirea

Capitolul patruzeci și unu și jumătate

Demonii lui Colton au răpit atât de multe lucruri din viaţa lui. Dar i-a înfruntat şi i-a spus, în sfârşit, lui Rylee c-o iubeşte. Ştim cum se sfârşeşte povestea, dar când a avut momentul acela de iluminare în care şi-a dat seama că ea e aleasa şi şi-a dorit să facă singurul lucru pe care a jurat să nu-l facă niciodată, *să se căsătorească*?

Veţi afla răspunsul în această nouă scenă.

A schimbat-o. Când naiba a făcut-o?

Iau fotografia de pe raftul cu cărţi, fotografia care se află exact pe locul unde înainte era poza mea cu Tawny. Rama e aceeaşi, poza, nu.

E nouă şi e cu mine şi cu Rylee, de la prima cursă pe care am câştigat-o după accident. Nu-mi pot reţine un zâmbet amintindu-mi că ăla n-a fost singurul culoar al învingătorilor pe care l-am făcut al meu în seara aia, cu braţele ei încinse în jurul mijlocului meu.

Şi altceva în jurul penisului.

Rahat, e splendidă! Râde, cu capul dat pe spate, dar ochii la mine. Şi privirea aia, clipa aceea blocată în timp, reflectă clar ca lumina zilei ce simte pentru mine. Fără nici cel mai mic dubiu.

Sunt un ticălos norocos.

Mda, bine. Când mă uit în oglindă, n-am cum să neg că şi eu simt pentru ea exact acelaşi lucru. Expresia de pe moaca mea spune oricui vede fotografia că am muşcat momeala, că m-a prins încârlig, în undiţă, în tot.

Partea bizară e că văd un bărbat vrăjit până-n oase şi asta nu mă mai sperie deloc.

Încă mă obişnuiesc cu gândul, cu gustul. Şi, pe toţi dracii dacă nu-mi place sentimentul ăsta nou, mai ales că asta înseamnă că pot aluneca între coapsele alea sexy ale ei să alerg spre linia de finish ori de câte ori vreau eu.

Sunt conştient că am pierdut la jocul ăsta, pentru că, oricât de excitant ar suna ce-am zis, şi mai mult îmi place ideea să o găsesc lângă mine în pat, dimineaţa, când întind mâna după ea, cu zâmbetul ăla somnoros şi vocea răguşită de somn.

Isuse, vorbesc ca o muiere. Siropos şi tot restul.

Femeia asta m-a dus pus cu botul pe labe, ceea ce nu credeam să fie vreodată posibil. Dar, la dracu', a fi sub ea înseamnă să mă bucur de priveliştea sânilor ei fără niciun obstacol când mă uit în sus.

Mi se strâng testiculele doar când mă gândesc.

Mda. Sunt un bărbat ca dracu' de fermecat. Care habar nu avea că se va simţi atât de bine sub vraja unei femei.

Încep să aud cum se deschide pământul, pentru că bag mâna-n foc că iadul a-nceput să-ngheţe.

Pun fotografia la loc, aruncându-i o ultimă privire și clătinând din cap. Frumos lucrat, Ry. A îndepărtat-o subtil pe Tawny, cerându-și locul ei în viața mea.

Iar eu i-l ofer bucuros. Cine-ar fi crezut? Îm. Mi s-au întâmplat atât de multe lucruri bizare în ultimele luni, că n-ar trebui să mă șocheze sentimentul de plăcere pe care mi-l dau toate astea.

Am trecut de la pași mici, la alergat în toată regula. Cred c-ar trebui să-ncep să mă antrenez pentru săritura în lungime, dac-o ținem tot așa.

Am ieșit din birou uitând articolul din *Race Weekly*, complet pierdut în gânduri. Și-atunci o văd pe femeia care mi le ține prizoniere. E afară, pe terasă, prinsă într-o discuție cu mama și Quinlan.

Și e afurisit de ciudat cât de bine se potrivește în peisaj, cât de bine se potrivește în orice loc din viața mea.

Isuse, zici că sunt un afurisit de poem din Dr. Seuss.

— Cum de nu ești pe pistă?

Vocea tatălui meu mă smulge din gânduri, și-mi aduc aminte pe loc că din cauza lui Ry am uitat să iau articolul pe care voiam să i-l arăt. Și-apoi mă-ntreb de când stă acolo uitându-se la mine cum mă uit la Rylee.

— Poftim? De ce să fiu pe pistă?

Nu înțeleg. E duminică, nu se țin curse duminica și nu sunt programate nici teste, așa că de ce dracului să mă duc pe pistă?

Se uită în ochii mei, cum face dintotdeauna, ca să priceapă cum mă simt, din moment ce vorbitul nu este punctul meu forte. Și, pentru prima dată de nici eu nu mai știu cât timp, pe buze îi apare o urmă de rânjet și dă din cap ca și cum ar ști ceva ce eu nu știu. Se mai uită nițel la mine, apoi îmi întinde sticla de bere din mână

și se așază în unul dintre fotoliile din piele cu vedere la priveliștea incredibilă din fața noastră.

Oceanul și femeile.

— Stai jos, fiule.

Ultimele afurisite de cuvinte faimoase. Mă simt dintr-odată de parcă aș avea iar treisprezece ani, încercând să scap nepedepsit pentru cine știe ce nou act de rebeliune. Iau o gură de bere bucurându-mă de parcă ar fi ultima, și-mi aștept sentința.

Oftez, mă las să cad pe fotoliul de lângă el și repet întrebarea.

— De ce să fiu pe pistă?

— Pentru că acolo te duci de obicei când simți nevoia să reflectezi.

Mă uit la el ca la un nebun. Și dacă el nu e nebun, atunci eu sunt.

— Știi ceva ce eu nu știu? Cum ar fi de ce să am nevoie să reflectez?

— Știi, viața e o cursă printre obstacole mizerabile, spune, tăcând apoi.

Mă uit lung la el cum privește pe fereastră și-ncerc să merg pe urma firmiturilor pe care se pare că mi le aruncă în momentul ăsta.

— Soarta îți înmânează o listă cu treburi de experimentat. Lucruri la care nu te-ai fi așteptat niciodată, unele care te frâng, altele care te vindecă. Și juri că pe multe nu le vei încerca, iar pe altele îți dorești să le tai pur și simplu de pe lista aia. Te lași prins în cotidian, clipă după clipă, și într-o zi te uiți pe listă și îți dai seama că, fără să știi, ți-ai îndeplinit o parte dintre sarcini. Și-abia atunci îți dai seama că în timpul cursei printre obstacole nu doar că ai înfruntat adevăruri brutale, care

au făcut din tine o persoană mai bună, dar ţi-a fost dăruit şi un premiu neaşteptat, la final de cursă.

A băut azi sau ce? A trecut de la pistă, la cursa printre obstacole. Îmi dau seama că se referă la viaţa mea pe ici, pe colo, dar am nevoie de ajutor să unesc toate punctele.

— Tata? oftez, pe de o parte nedumerit, pe de alta exasperat.

Ajută-mă, dă-mi şi mie un indiciu, ceva.

Rylee râde şi sunetul pluteşte până la mine, făcându-mă să mă-ntorc s-o privesc.

Pentru că întotdeauna mă-ntorc la ea.

— N-o să te mint, pe lista ta au fost multe rahaturi îngrozitoare, fiule.

Simt o împunsătură în inimă când îl aud cum vorbeşte despre rahaturi pe care nu avea cum să le împiedice el, dar pentru care tot se învinuieşte. În inima care până deunăzi o credeam moartă. Copilul din mine dă să-şi ceară scuze, dar îl opresc. Nu poţi să-ţi ceri scuze dacă nici măcar nu ştii ce-ai greşit. Prin urmare continui să-mi beau berea, scoţând un sunet care nu vrea să însemne nimic, pentru că nu vreau ca tata să se simtă vinovat pentru demonii mei, care şi-au făcut apariţia cu mult înainte ca el să mă poată salva de ei.

— Cred că a venit timpul să arunci un ochi la lista aia şi tu. Să faci un bilanţ – lucruri aşteptate şi lucruri neaşteptate – şi să te uiţi la ce ai câştigat în plus doar pentru că ai bifat acele lucruri.

Între noi se lasă liniştea şi, auzindu-l, încep să pricep ce vrea să-mi spună. Greutatea care mi s-a luat de pe umeri. Otrava din sufletul meu care a fost exorcizată. Şansa de a trăi o viaţă nouă, una în care nu mă mai urmăresc demonii.

Și totul datorită femeii sfidătoare, plină de contradicții, la care ochii mei se întorc tot timpul.

— Păcătosul și sfânta, murmur fără să mă gândesc.

Tata ridică sticla la gură și bea, ori că nu m-a auzit, ori că nu vrea să comenteze nimic. Și, în vreme ce gândurile încep să se lege, piesele de puzzle încep și ele să se așeze la locul lor.

— Tată?

— Hmm?

Nu se-ntoarce spre mine, continuă să privească înainte când îmi arunc un ochi la el.

— La ce crezi tu că mă gândesc eu? spun, dar parcă nu e vocea mea.

E precaut, calm, dar mie nu-mi pasă, pentru că tot ce vreau să aflu e răspunsul lui.

— Cum o să-i ceri mâna lui Rylee.

Face declarația cu atâta naturalețe încât îmi ia ceva timp să-mi dau seama că mă înec:

— Isuse Hristoase, tată! exclam și-apoi râd, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

Îmi trec mâinile peste față, perfect conștient că mă scrutează din priviri, dar rotițele din minte au fost deja puse în mișcare de răspunsul lui. Părți din adâncul sufletului, pe care nu sunt sigur că vreau să le recunosc, se trezesc la viață ca emoțiile pe care le simt în clipele de dinaintea cursei, când urmează să fie fluturat steagul verde. Când emoțiile îmi spun că urmează să-mi primesc doza de adrenalină.

Doza.

Nevoia.

Ceva fără de care nu pot trăi.

Rylee.

Punctele au fost unite. Firmiturile împrăștiate pe jos, astfel încât să-mi regăsesc drumul.

Întrebarea este dacă mi-o doresc.

Rahat, n-a fost de-ajuns Becks, acum mai vine și tata. Rahat, da, mi-a trecut prin minte s-o cer. Dar, ce dracu', abia ce am realizat că pot să iubesc, haide, totuși, să nu punem carul înaintea boilor.

Să nu stricăm ceva frumos făcând un pas care pe mulți i-a distrus.

Iar între noi lucrurile merg bine acum. Mai mult decât bine, spectaculos. Nici măcar n-am adus vorba de căsătorie. Nici nu am pronunțat cuvântul ăsta. I-am spus că vreau să văd ce ne oferă viața în continuare, iar ea a fost de acord cu mine. N-a zis că mai întâi vine mariajul sau știu eu ce alte rahaturi d-astea.

Și-atunci de ce rumeg ideea asta în minte când e vorba de o linie de finish pe care mi-am promis să n-o trec niciodată în viața mea?

Băăăga-mi-aș! Haide, Donovan! Spune ce crezi. Susține-ți cauza. Spune în niciun afurisit de caz, în loc să stai să te gândești cum ar suna dacă ar chema-o Rylee Donavan.

— Ei bine? Nu mi se pare că te-aud spunând nu, sau mă-nșel?

Îmi aruncă o privire ridicând din sprâncene la mine, apoi se lasă pe spate și-și sprijină picioarele pe măsuța de cafea.

Rahat, se face comod. Știu ce-nseamnă asta.

Ce-ar fi să facem un afurisit de pas înapoi, ehm? Mai bine să ne-ntoarcem la jocul cu ghicitul. Pot să mai aduc în discuție un alt argument la care să ne împotmolim. Orice altceva, dar nu asta, pentru că mă face să mă gândesc la lucruri la care nu ar trebui să mă gândesc.

Îmi prind nasul între degete strângând din ochi, încercând să uit discuţia asta. Dar în faţa pleoapelor închise îmi apare imaginea lui Rylee în rochie albă despre care tot vorbea Becks la petrecerea de la piscină. Rahat, şi imaginea îmi revine în minte ca o furie. Voaluri şi inele şi rahaturi la care nu trebuie să îmi las mintea să se ducă. Rahaturi care au început să-mi vină-n minte cam des şi să se simtă ca la ele acasă.

Clatin din cap. Trebuie să clarific aberaţia asta. S-o dau din drumul pe care acest bărbat nu va apuca niciodată. Şi-atunci de ce, pe nepusă masă, văd linia de finish metaforică de la capătul pistei?

Inima începe să-mi bată tare, dar se potoleşte când reuşesc să-ndepărtez gândurile pe care tata mi le bagă-n cap. Ce dracu' se întâmplă aici?! Ce l-a apucat pe tata să-mi bage-n cap curse cu obstacole şi cereri în căsătorie, eh? *Isuse Hristoase.*

— Vrei să mă iei la pumni azi, sau ce?

— Nu cred să fi dat cu pumnul, spune el, complet nepăsător.

Îşi bate joc de mine?! O fi bine să stai acolo aşa, calm şi liniştit, împărţind lovituri de graţie neaşteptate doar ca să demonstrezi că ai dreptate?

Mă prăbuşesc în fotoliu sprijinindu-mi capul pe spătar, cu ochii în sus, la reflexia piscinei de pe tavan. Mă concentrez asupra ei în timp ce el tace, să-mi dea vremea de care am nevoie să-mi clătesc mintea, aşa cum se face cu apa de gură. Un rău necesar, care ustură, dar apoi lasă curat în urmă.

Căsătorie.

Cuvânt care nu vrea să plece. Are ceva nedesluşit, ceva ce nu reuşesc să văd clar. Mai întâi mă bagă în panică, apoi m-aruncă de colo, colo, ca pe-o minge de ping-pong până când încep să-l simt ca pe un afurisit de

grăunte de nisip care mi-a intrat în chiloți. Un grăunte de nisip care la început te deranjează, stricându-ți momentul, pentru că mintea ta se gândește numai la cum să-ți dai jos chiloții să-l scuturi, dar apoi minutele se transformă în ore, și ajungi să nu-l mai simți.

Tot acolo e, în loc'șorul ăla dintre boașe și pulpă, dar ți-e bine cu el acolo.

Și toate asta din pricina ei.

Afurisita de Rylee. Clatin din cap, cu un singur gând în minte. Cu îndrăzneală și sfidare, cu încăpățânare și răbdare, a îndepărtat râcâind cu unghia fiecare parte dură din mine, până când n-au mai rămas decât adevărurile de care mă temeam. Bărbatul îndoit și frânt. Gândurile cele mai bine ascunse, care știam că o vor îndepărta.

Și totuși, după toate câte s-au petrecut, când am pus pe masă toată otrava din sufletul meu ca să vadă câtă întunecime am în mine, ea m-a privit în ochi, mi-a spus că sunt curajos, că iubește tot ce e frânt în mine. I-am dat întunericul meu, iar ea mi-a oferit lumina ei. Iubirea ei.

Oftez zgomotos, trecându-mi din nou palmele peste față, cuvintele îmi vin pe buze și tot acolo mor, fără să apuc să le pronunț.

— Haide, tată, eu? Să mă-nsor cu cineva? scuip cuvintele care pe vremuri erau un fapt.

Și-atunci de ce dracului mi se par minciună când îmi ies de pe buze în timp ce mă uit la ea?

— Bună încercare, dar nu-ți merge.

Și-atunci lansează lovitura.

Mă uit la el, așteptând să se uite în ochii mei, vreau să ne certăm, să-i arăt ca n-are dreptate. Că nu s-a schimbat nimic. Că pot fi cu Rylee, dar atâta tot. Nu inele, nu responsabilități.

Dar singura reacție pe care o obțin de la el este un zâmbet cu jumătate de gură, știind perfect că mă calcă pe nervi. Unul câte unul.

Și-atunci de unde vine golul ăsta în stomac pe care-l simt dintr-odată când mă gândesc la asta? Am o grămadă de afurisite de scuze să nu mă căsătoresc vreodată și, cu toate astea, chiar și după ce ultimul nerv mi-a fost călcat în picioare, nu-mi mai vine în minte niciuna.

Singurul lucru care-mi vine-n minte este femeia care se află la câțiva pași de mine, aproape, să pot ajunge la ea când vreau.

— Viața îți oferă un număr limitat de ocazii, fiule. Și, din câte se pare, anul ăsta ai folosit o bună parte dintre ele deja. Nu cred că ar trebui să mai iei nimic drept garantat.

Abia acum întoarce capul spre mine și mă privește în ochi. Omul care mi-a fost alături mai toată viața mea, care m-a ținut de mână, ajutându-mă să-mi înfrâng cele mai mari spaime, care i-a strigat la unison cu mine pe supereroi, îmi spune că mi-a rămas o ultimă teamă de înfruntat.

Că mai e ceva de bifat pe lista mea din cursa cu obstacole, ceva care mă va premia apoi în moduri pe care n-am crezut să le merit, pe care nici măcar nu mi le-am putut imagina.

Și-atunci se petrece ceva.

Ceva ce nu pot asemăna cu altceva decât cu calmul de dinainte să fluture steagul verde. Când corpul e plin de adrenalină, mintea elimină orice zgomot, totul se petrece la viteza luminii, dar tu stai acolo și simți că totul se-ntâmplă cu încetinitorul. Calm. Decis.

Împăcat.

Înghit cu greu, saliva trece pe lângă inima care mi s-a urcat tot acolo, pentru că... pe toți dracii, bărbatul

ăsta frânt, care pe vremuri se peticea cu scotch ca să nu piardă alte bucăţi din sine, acum este întreg şi tare ca piatra muntelui, şi totul datorită lui Rylee.

Dacă ea este kriptonita mea, atunci eu sunt supereroul de care e demnă.

Cuvintele îmi tot revin în minte. Înghiontindu-mă. Punându-mă la îndoială. Făcându-mă să-mi doresc lucruri pe care nu m-am aşteptat şi nici n-am crezut vreodată că le merit. Niciodată. Mă uit în jos la eticheta de pe sticlă, jucându-mă gânditor cu degetele pe ea în timp ce lucrurile încep să prindă formă în mintea mea.

— Tu de unde ai ştiut că mama e aleasa ta?

Nu vreau să-i ofer un răspuns limpede, un da sau un nu, nu vreau să admit că gândul îmi înclină în direcţia indicată de el, la întrebările pe care mi le-a pus. Ţin capul plecat, pentru că am nevoie să mă obişnuiesc şi eu cu ideea.

Să mă obişnuiesc cu grăuntele de nisip care-mi irită boaşele.

Îi simt privirea, ştiu că vrea să-mi ridic fruntea, să-l privesc, dar nu pot. Afurisitul ăla de nisip încă mă deranjează.

— De unde am ştiut? râde, şi tonul lui mă face şi pe mine să zâmbesc. Într-o zi, mama ta a intrat la cafeneaua de pe platouri. Ea era figurantă şi eu asistent de regizor şi mă intimida ca dracu'. Era splendidă şi mi-a atras imediat atenţia. Apoi a ridicat privirea şi mi-a zâmbit şi-atunci am ştiut. Pur şi simplu.

Se opreşte niţel până ridic ochii şi-i întâlnesc privirea.

— De unde am ştiut? Pentru că i-am permis să se apropie de mine, să vadă şi bunele, şi relele. În clipa în care m-am îndrăgostit de ea, i-am dat puterea de a mă distruge, dar nu a făcut-o. Ea a fost premiul de la capătul

cursei cu obstacole. Fără ea n-aș avea nimic din toate astea, spune, indicând spre mine și spre sora mea.

Apoi se uită afară, la mama, zâmbește tandru și se-ntoarce spre mine.

— Dacă vrei să vorbim ca la cursele de mașini, ea a fost steagul meu în carouri, fiule.

... i-am dat puterea de a mă distruge...

Vorbele lui mă zguduie. Îmi deschid mintea. Mă îndeamnă. Să pun pecetea peste o soartă asupra căreia nu am deținut niciodată, până acum, controlul.

Tata nu are habar că-i spun lui Rylee că ea e steagul meu în carouri, nu are habar, ceea ce mă trimite direct la boxe, în pit stop, cu inima bubuind, mintea învârtindu-se numai la gândul tuturor posibilităților la care credeam că nici nu pot îndrăzni să mă gândesc.

Sunt atât de prins în gânduri, cu ochii la sticla mea, că tresar când îi îmi strânge umărul cu mâna.

— O să-i dai de capăt, Colton. Și o să iei decizia potrivită când și dacă o să vrei s-o faci.

Se ridică din fotoliu și rămâne acolo, în picioare, privind afară.

— Ești un băiat de treabă. Ar fi norocoasă să te aibă, exact așa cum am fost și eu și mama ta.

Dă să se îndepărteze. Încrederea lui nezdruncinată în mine mă uluiește chiar și după atâta vreme, după toate necazurile pe care i le-am pricinuit.

Chiar și în cele mai negre perioade din viața mea.

— Tata?

Nu știu de ce îl opresc, când conversația în sine m-a făcut să nu mă simt deloc în apele mele, dar o fac.

Se oprește, dar nu se întoarce, rămâne cu spatele la mine.

Cuvintele mi se împleticesc. Gândurile mi se amestecă. Dar nu știu cum, singurul gând care n-a vrut niciodată să iasă la iveală o face acum.

— Te iubesc.

Am spus-o, fără nicio ezitare. Mâinile îmi tremură și băiețelul din mine speră că l-a auzit.

Îl aud cum își ține respirația, corpul i-a încremenit. Își lasă capul să cadă, încet, umerii să coboare. Apoi ridică fruntea și dă de câteva ori din cap.

— Iar ăsta este premiul meu neașteptat de la capătul cursei cu obstacole. Are vocea îngroșată de emoție. Și eu te iubesc, fiule.

O spune încetișor, așteptând un moment înainte să pornească spre bucătărie.

Dau afară aerul pe care l-am ținut în piept, recunoscător că nu a făcut cine știe ce tărăboi din toate treaba și că nu m-a făcut să mă simt stânjenit când m-a auzit spunându-i cuvintele pe care aștepta de-o viață să i le spun. Recunoscător că suntem atât de apropiați încât știe ce am nevoie.

Clatin din cap. Rahat, asta chiar a fost intensă. Toate astea. Revelația și confesiunea pe care nu m-așteptam s-o fac pe nepusă masă.

A fost tare!

Ridic privirea și observ că Rylee se uită la mine. Iar zâmbetul care-i desface buzele este atât de natural că tot corpul meu – și inima, și inima – reacționează pe loc când o văd.

Și știu.

Pur și simplu.

Toată viața m-am luptat cu asta și, dintr-odată, totul s-a prăbușit, datorită acestei femei încăpățânate,

stăpână peste inima pe care tot ea mi-a arătat că poate bate din nou.

Dracu' să mă ia! Cineva să mă oprească, altfel le rezolv pe toate.

Şi puteam să mă ocup chiar şi de băiatul ăsta rău, dacă tot m-a luat valul.

Mintea se pune pe treabă, ideile încep să ia formă. Cursa cu obstacole a vieţii mele continuă. Îi zâmbesc la rândul meu, mă ridic şi rămân aşa, privind-o.

Viitorul meu.

Salvarea mea.

Femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

La dracu'. Tocmai m-am obişnuit cu grăuntele de nisip.

Partea bună e că, dacă mariajul e ca nisipul, măcar ştiu de pe acum ce-o să mi se lipească de penis.

Ciocnirea

Capitolul patruzeci și patru

Cea mai solicitată scenă din toate cărțile. Cum arată nunta văzută prin ochii lui Colton.

Mă privesc în oglindă, gândurile un ghem de rahaturi, dar pulsul ferm, trupul calm. Clatin din cap.

Uneori viața e o nebunie.

Bărbatul care mă privește din oglindă nu seamănă deloc cu cel pe care l-aș fi văzut acum un an, nici măcar acum șase luni.

Zici că fiecare zi petrecută alături de ea face din mine o persoană mai bună. Un bărbat mai bun. Ștergând puțin câte puțin o pare din moment, cu fiecare clipă care trece.

Mă stropesc cu niște apă pe față, încă uluit la gândul să sunt pe cale să mă căsătoresc. Eu? Nimeni altul decât Colton Donavan. Autoproclamatul burlac pe viață. Bărbatul care credea că nicio păsărică nu poate fi suficient pentru o viață întreagă.

Rahat! Râd singur în baia goală. Vezi, dacă subestimezi puterea vrăjilor?!

Cât de naiv am fost să vreau să-mi ascund tot timpul durerea, să ascund cicatricile din suflet îngropându-mă în primul fund disponibil. Niciodată, dar niciodată, n-aș fi crezut că va veni ziua asta. Că mă voi trezi dorindu-mi o femeie în pat, lângă mine, nu doar sub mine.

Afurisita de Rylee.

Femeia care a trântit cu mine de pământ ca un fundaș de trei sute de kilograme. Adio viață lipsită de sens, numai sâni, fese, Jack și Jim. Am încetat să mă gândesc numai la mine.

Fiindcă acum mă gândesc numai la ea. Chiar și în clipa asta.

În afurisita asta de clipă, când ar trebui să fiu mahmur, vomitându-mi sufletul de emoții la gândul lanțurilor în care mă duc singur să mă leg. Dar, pe toți dracii, nu simt nimic din toate astea. Tot ce-mi doresc e s-o văd pe ea. S-o sărut. S-o fac a mea în toate modurile posibile.

Și să fugim de mână către proverbialul apus.

Și toate astea pentru că m-a dăscălit Becks, m-a făcut să pricep de ce e așa important *alfabetul*. De la A la afurisitul de Z.

— Prietene, ai terminat cu îmbrăcatul sau ce?

Vocea a lui Becks mă face să tresar. Mă uit la telefon să văd cât e ceasul și-mi dau seama că toate rahaturile sunt pe cale să se transforme în realitate. Pe ecran este încă deschis ultimul mesaj de la Ry – **Vezi că eu sunt cea îmbrăcată în alb**.

— Clamează-te, Daniels, zic, ridicând la el din bărbie prin oglindă, ducând la buze paharul cu Macallan

învechit, procurat special pentru ocazie. Îmi trag fermoarul.

— Vezi să nu-ţi prinzi puţa. S-ar putea să ai nevoie de ea diseară, dat fiindcă că te-a obligat să posteşti.

Se hlizeşte şi-şi mai toarnă în pahar.

— Bine că eşti tu deştept.

Îmi bag cămaşa în pantaloni, întrebându-mă ce-o să găsesc pe sub rochia ei, în afară de păsărica mea vrăjită. Pentru că, pe toţi dracii, e tortură pură să dormi lângă femeia pe care o doreşti mai mult decât aerul pe care-l respiri, dar ea nu te lasă s-o atingi.

— O lună e afurisit de mult timp, prietene, mârâi eu, cu penisul erect din pricina neutilizării îndelungate.

Becks îşi dă capul pe spate, râzând de mine.

— Pentru tine înseamnă cât o viaţă de om.

— Du-te dracului!

Se limitează să ridice din sprâncenele la mine, dar nu mă pot abţine din râs.

— A fost brutal.

— Sărăcuţul de tine. Nu-ţi ofer compasiunea mea. Bun venit în noua ta viaţă, în care nu mai e de ajuns să pocneşti din degete ca să-ţi cadă în genunchi orice femeie vrei tu.

Râd.

— S-a terminat, frate. S-a terminat.

De-acum sunt programat pe rămâi, te rog. Îmi ridic privirea de la gaura prin care încerc să-mi trec butonii cu steagul în carouri şi mă uit în ochii lui.

— Eşti pregătit să faci pasul?

Dă din sprâncene la mine, de parcă s-ar aştepta să fac stânga-mprejur. Să mă sperii ca dracu' pentru că urmează să fiu înhămat.

Dar e nebun dacă-şi imaginează că voi pleca de lângă Rylee. Acum. Sau vreodată. Steagul ăla în carouri va flutura numai şi numai pentru mine.

— Ar trebui să fiu emoţionat, nu-i aşa? Să mă plimb de colo-colo şi rahaturi d-astea. Dar nu sunt. Înspăimântător, dar adevărat... *doar e vorba de Rylee*, îi spun ridicând din umeri, de parcă asta ar explica totul. E enervant şi pentru mine.

Dar, la naiba, datorită ei am reuşit să dau sens adevărurilor pe care mi-a permis să le înfrunt, omului care mi-a dat posibilitatea să devin.

— Corect, e vorba de Rylee, şi, sincer, prietene, nu ştiu ce a văzut în tine, mă tachinează el, dar arată fabulos.

Poftim?

— Tu n-ai văzut-o? Nu-i corect, ce dracu'?!

Vreau să-l întreb un milion de lucruri, dar prefer să mă dovedesc un bărbat cu boaşe şi să-mi păstrez demnitatea. O să văd singur, curând, dacă e emoţionată, zâmbitoare sau în lacrimi.

Splendidă ştiu deja că e.

— A trebuit să stau un pic de vorbă cu ea, să-i explic ce greşeală e pe cale să facă..., să-i dau şansă să fugă spre apus cu ăla mai frumos dintre noi doi.

Pufnesc în râs şi mă duc spre el.

— Da, da. Exact asta vom face, peste şase ore. Mulţumesc că i-ai arătat ce înseamnă mai puţin, ca să ştie că primeşte ce e mai bun.

— Arogant ca dracu' şi, cu toate astea, tot el câştigă fata.

— Întotdeauna.

Mă aşez pe marginea scaunului din faţa lui şi arunc un rânjet încrezut. Şi pe toţi dracii dacă ştiu ce mă apucă, dar dintr-odată simt nevoia să-i spun atât de multe

lucruri, că simt că nu-mi vor ajunge toate cuvintele din lume. Ne luăm adesea peste picior, adevărat, ne certăm când unul sau celălalt nu vede adevărul pe care-l are sub nas, dar știu că fiecare șut în fund pe care l-am primit de la el a fost impulsul de care aveam nevoie să-mi revin. Motivul datorită căruia mă aflu azi, aici, pregătit să mă căsătoresc cu o femeie pe care în niciun caz n-o merit.

Mă rog, el și încăpățânata aia de femeie care m-a apucat de boașe și a zis că n-am dreptul la negociere.

— Hei, Becks?

— Ce-ai nevoie?

Exact despre asta vorbeam. Despre prietenia lui neclintită.

Îmi plec privirea un moment și iau o gură de Macallan.

— Rahatul ăsta e chiar bun. Mulțumesc, spun, trăgând de timp.

— Ceva deosebit pentru o zi deosebită.

Iată ani de prietenie care ne-au adus aici, la momentul ăsta. Doi puștani, acum bărbați, unul distrus, care e pe cale să se facă, în sfârșit, bine. Cum dracului să pun asta în cuvinte și să i-o spun? Mulțumesc că mi-ai înghițit toate rahaturile și că mi-ai fost și sac de box și camarad, în același timp?

— Mulțumesc, frate. *Pentru tot.*

Mai mult nu pot să spun, dar cred că își dă seama ce vreau să spun pentru că ridică ochii în ai mei, cu o urmă de rânjet pe buze și dă din cap.

— Întotdeauna.

Mai bea o gură, apoi întinde brațul să dăm noroc.

— Și nu uita, pune capăt fiecărei discuții cu aceste trei cuvinte: *da, draga mea.* Mușcă-ți limba la final de

ceartă, așa o și-o folosească ea mai târziu, când o să vrea să te împace.

Râd, râdem laolaltă, pentru că discursul lui de rahat are o logică perfectă, și-apoi dau paharul pe gât.

— Ești gata, fiule?

Vocea tatălui meu ne întrerupe prin ușa întredeschisă.

Oftez dar, la dracu', nu reușesc să-mi șterg zâmbetul de pe față.

— Da, îmi pun cravata, spun, ridicându-mă s-o iau.

Întâlnesc privirea tatălui meu. Da, am avut deja momentul nostru tată-fiu mai devreme, dar nu mă satur de privirea aia a lui.

Mândrie amestecată cu „e băiatul meu".

Privirea pentru care băieţelul care am fost ar fi dat orice, inclusiv ultima bucată de pâine, și totuși, iată-mă aici, douăzeci și ceva de ani mai târziu, și-nseamnă mai mult pentru mine acum decât oricând.

Isuse Hristoase. Când lumea zice că nunţile te fac siropos, nu glumește. Dar la dracu' cu oricine vine să-mi spună că nu merit toate astea. Am trecut prin iad și m-am întors, am supraviețuit celor mai mari porcării imaginabile, iar acum sunt aici, cu tata și prietenul meu cel mai bun, pe cale să mă căsătoresc cu femeia care m-a scăpat de otrava care mă mânca de viu, făcându-mă din nou întreg.

Cred că am nevoie de încă un pahar.

Şi să terminăm odată cu rahatul ăsta de aşteptare.

Sunt nerăbdător. Agitat ca dracu'. Vreau să zic, da, îmi sunt dragi toţi oamenii de aici, dar, pe bune, încetaţi să flecăriţi şi aşezaţi-vă la locurile voastre că eu am nevoie s-o văd pe ea.

— Lasă motorul mai moale. Ai aşteptat până acum, nu mori dacă mai aştepţi încă două minute.

Vocea ei mă face să tresar, dar rămân cu ochii la invitaţi.

— Uşor de zis pentru tine, îi spun surorii mele, ştiind că n-are niciun rost să mă iau la harţă cu ea când sunt nervos.

— Era şi timpul, spune ea, sarcastică, scuturând nişte scame imaginare de pe umerii mei.

Îi arunc o privire.

— Întocmai. E timpul să începem.

— Nu asta am vrut să spun, pufneşte amuzată. Voiam să spun că era şi timpul să te comporţi şi tu ca un om normal. Să fii emoţionat. Mă sperii cu atitudinea asta de Domnul Cool-Calm-Şi La Locul Lui. Îmi stătea pe buze să te-ntreb ce-ai făcut cu fratele meu.

Îmi dau ochii peste cap, pierzându-mi răbdarea, dar din cele mai bune motive. Îi întâlnesc privirea, e înlăcrimată şi accept toată iubirea pe care mi-o transmite. Oftez şi clatin din cap cu un zâmbet nesigur pe buze.

— Mă însor, Q.

O lacrimă i se scurge pe obraz în timp îşi ţine mâinile ocupate aranjându-mi reverul.

— Ştiu. Este al naibii de surprinzător, dar meriţi. Toată fericirea şi iubirea pe care ţi le oferă.

Se ridică pe vârfuri şi mă sărută pe obraz.

— S-o tratezi aşa cum mă tratezi pe mine, mai puţin înghiontelile şi bobârnacele, spune făcându-mi cu ochiul, şi totul va fi bine.

O trag la pieptul meu şi-o sărut pe tâmplă. Mă-ndepărtează dând din mâini, ca să nu-i stric coafura.

— Mulţumesc.

Încuviinţează, apoi clatină din cap la mine.

— N-o să cred până nu te văd cu verigheta pe deget. Râde. Şi cred că ăsta e momentul potrivit să-i informăm pe-ai ei că familia noastră nu acceptă retururi când vine vorba de tine.

— Quinlan, o avertizez, dar zâmbetul de pe faţă mă dă de gol.

Nu-mi pasă dacă le zice aşa ceva, pentru că nu va fi nicio nevoie să mă returneze. Pentru că o să fie pe termen nelimitat.

Mama o strigă de sus, de la etaj, şi mă mai sărută o dată pe obraz înainte să fugă pe scări.

Timpul trece mai lent ca maşina de siguranţă pe pistă. Sunt entuziasmat, pregătit să-nceapă spectacolul şi-apoi s-o duc pe proaspăta doamnă Donavan în pat, când se încheie totul aici. Oficiantul mă conduce afară. În timp ce aştept în picioare acolo, mă uit în ochii mamei, care nu s-a oprit din plâns toată ziua, de la micul dejun şi până acum.

Porneşte muzica. O chestie clasică pe care sunt sigur că nu mi-o voi mai aminti vreodată, dar pe care o voi recunoaşte ori de câte ori o voi auzi, pentru că voi şti ce înseamnă. Unde eram. Cum arăta ea.

Tanner şi Quinlan traversează coridorul. Apoi Becks şi Haddie. Dar n-am ochi pentru ei. Mă legăn pe călcâie. Îmi frământ mâinile. Îmi spun să respir.

La dracu'. Mă-nsor. Şi *vreau* să o fac.

Începe marşul nupţial. Măcar pe ăsta îl ştiu. Nu prea ai cum să nu.

Dar când muzica porneşte, simt că-mi fuge pământul de sub picioare.

Toate nesiguranţele, toate fricile, toate grijile mă copleşesc deodată. Mă chinui s-o văd pe Rylee dincolo de mulţimea de invitaţi. Îmi vine să urlu la ei să stea dracului jos ca s-o pot vedea pentru că simt că mă sufoc şi ea e aerul meu. Următoarea mea respiraţie.

Totul, absolut totul pentru mine.

Şi viaţa se umple iar de culoare când îi surprind privirea.

Ceaţa din jurul meu dispare.

Tot ce văd e albul. N-aş putea spune nimic despre rochie, doar că e albă, pentru că n-am ochi decât pentru chipul ei.

Ridică privirea.

Uită-te la mine, Rylee, îmi vine să strig la ea. Ca să ştie că sunt aici, că o aştept. Dar apoi îmi dau seama că are tot timpul din lume, pentru că eu n-am de gând să plec nicăieri.

Mda. Acest bărbat care trăia pe fugă a prins rădăcini. Incredibil.

N-o aud pe mama sughiţând de plâns, nu simt briza, nu mai aud nici muzica pentru că Rylee a ridicat privirea.

Şi mă pierd. Stupefiat. Regăsit. Salvat.

Al ei. Din clipa asta. Pentru restul vieţii mele.

Desăvârşirea mea. Asta îmi trece prin minte când ochii ni se întâlnesc. Toţi demonii care mi-au mai rămas pe dinăuntru dispar odată cu aerul pe care-l dau afară din plămâni. Nici nu mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia.

Zâmbetul ei este statornic şi ochii plini de lacrimi în timp ce păşeşte liniştită spre mine. Şi Slavă Domnului c-o face! Că nu m-a ascultat când am avertizat-o să se-ndepărteze. Pentru că da, fundul ei ar fi fost o privelişte grozavă, dar ar fi însemnat să nu am niciodată parte de privelişte asta, de a putea accepta asta, de a cunoaşte sentimentul ăsta. Sentimentul care mă cuprinde văzând-o venind spre mine, fără secrete, tabla ştearsă şi un viitor de construit împreună.

Sunt un afurisit de ticălos norocos!

Trag aer în pieptul care mă doare şi abia când oxigenul îmi ajunge în plămâni sunt capabil să gândesc din nou limpede. Ochii mă ascultă să soarbă toată priveliştea, să nu rateze ocazia de a-şi aminti momentul ăsta pentru tot restul vieţii.

Şi-atunci observ.

Râd tare, nu mă pot abţine, când văd steagul în carouri pe care-l poartă în jurul taliei. Doar Rylee ar fi putut face asta pentru mine. Să adauge ceva, o odă, la semnificaţia pe care o are trecutul nostru în carouri şi faptul că ea este steagul meu în carouri.

Nu-mi pot lua ochii de la ea. În clipa asta ea este totul. Absolut totul.

Îi strâng mâna tatălui ei auzind doar vag urările de bine, pentru că nu o văd decât pe ea.

— Ce steag frumos, îi spun râzând, deşi tot ce-mi doresc e să o sărut în clipa asta.

Mi se pare că au trecut săptămâni de ultima oară, dar n-au fost nici douăzeci şi patru de ore. Patetic, dar al naibii de adevărat.

— Mi-era teamă că nu o să mă recunoşti printre atâtea femei, spune ea în timp ce-i iau mâinile într-ale mele.

Se referă la mesajul pe care mi l-a trimis mai devreme.

Şi-acum simt că pot să respir din nou, că sunt din nou eu pentru că Rylee e aici, unde îi este locul.

— Iubito, te-aş recunoaşte şi orb.

Îi zâmbesc, şi, vrăjit de tot ce văd în ochii ei, nici nu-mi dau seama că ceremonia începe. Abia acum mă cuprind emoţiile.

Jurământul pe care m-am pregătit să-l rostesc devine neclar în minte, rândurile se amestecă, nu mai are niciun sens. Vine rândul meu şi într-o fracţiune de secundă decid că acest jucător autoproclamat va face ceva ce l-ar fi pus pe fugă acum un an.

Decid să-mi pun sufletul pe tavă. Să vorbesc din inimă. Deschis, astfel încât ea nu aibă nicio îndoială.

— Rylee, încep, clătinând din cap, privind la mâinile noastre împreunate, strigând supereroii să vină să m-ajute să nu stric totul. Apoi ridic din nou ochii la ea. Eram un bărbat care-şi trăia viaţa ca pe o cursă, nu mi-a trecut niciodată prin cap să iubesc. Pur şi simplu nu era pentru mine. Apoi ai apărut tu. Ai văzut binele în mine când eu nu-l vedeam. Ai văzut posibilităţile pe care le aveam când eu nu vedeam nimic. Şi dacă eu te îndepărtam, tu te apropiai cu şi mai multă forţă.

Închid o clipă ochii, un râs nervos îmi iese de pe buze şi sper că ea înţelege cât de importantă e treaba asta pentru mine. Cum nu a renunţat niciodată la mine. Niciodată.

Îi strâng mâinile cuprins de tot felul de emoţii. Sunt nevoit să-mi dreg glasul ca să pot continua.

— Mi-ai pus inima ta în palmă, de nenumărate ori. Mi-ai arătat că adevăratele steaguri în carouri, cele care contează, nu sunt pe pistă, ci în afara ei. Ai făcut lumină în întunericul din mine cu altruismul şi curajul tău...

Lacrimi încep să-i curgă pe obraji, și știu că sunt de fericire, dar trebuie să i le șterg.

— Mi-ai oferit o viață pe care nici măcar nu știam că mi-o doresc, Ry. Și pentru asta promit să fiu al tău, frânt sau doar îndoit, fiecare părticică din mine, cu toată inima, fără minciuni, fără să las lumea exterioară să intervină între noi. Promit să-ți trimit mesaje cu melodii, ca să mă asculți chiar și atunci când nu vrei să mă auzi. Promit să susțin compasiunea ta, pentru că asta face din tine persoana care ești. Promit să te îndemn să fii mereu spontană, pentru că mă pricep bine să încalc regulile, spun, încercând să-i zâmbesc în timp ce toate mă copleșesc – momentul, semnificația, femeia dispusă să mă accepte – și nu-mi pot stăpâni lacrima care se scurge pe obraz când încerc să clipesc.

Am nevoie de o replică haioasă, ceva care s-o facă să râdă, pentru că, auzind-o, mă voi mai relaxa și eu nițel.

— Promit să jucăm foarte des... baseball. Până la *ultima bază*.

Râde și răsuflu ușurat pentru că acum pot duce până la capăt tot ceea ce am de zis, fără să stric momentul. C-o să reușesc.

— Iar râsul acesta... Promit să te fac să râzi așa în fiecare zi. Și să *oftezi*. Pentru că îmi place și cum... oftezi.

Isuse, bujorii ăia din obraji mă fac să-mi doresc s-o duc în camera de sus pe loc, și să-i înroșesc mai tare, de la efort. Curând, Donavan. Curând.

— Promit că nimic nu va conta mai mult în viața mea decât tine. Că nu vei fi niciodată neînsemnată. Că-i voi iubi pe toți cei pe care-i iubești.

Privesc spre băieți, știind cât de mult contează să le recunosc locul. Să știe că și ei sunt parte din pachetul ăsta.

— Mă aflu aici ca să-ţi promit că voi fi al tău, că-ţi voi da tot ce am, şi ştiu deja că nu-mi va ajunge o viaţă întreagă să te iubesc. N-are cum. Dar, iubita mea, am la dispoziţie pentru totdeauna ca să încerc, dacă tu mă vei lăsa.

Mă bâlbâi la ultimele cuvinte. Sper c-am spus tot ce trebuie spus în jurăminte, dar nu-mi pasă dacă nu, pentru că Rylee m-a auzit. Ea mă-nţelege.

Scot inelul din buzunar şi i-l pun pe degetul care-i tremură. Şi când văd verigheta de diamante lângă inelul de logodnă, mă cuprinde un val de adrenalină. Mă umple de o mândrie pe care nu am cunoscut-o înainte şi pe care n-o pot explica.

Spune un da sufocat şi cred că eu îi spun te iubesc. Nu, ştergeţi asta. Sigur i-am zis, dar e totul amestecat, pentru că acum e rândul meu să o ascult. Să fiu pus sub reflector, pentru că, la naiba, e mai uşor să spui cuvinte decât să le asculţi, să le accepţi şi să crezi în ele.

Să le meriţi.

Dar ea mă mângâie pe obraz şi... pe toţi dracii, la atingerea ei fiecare gram de testosteron din mine urlă s-o iau. Mă uit spre oficiant, rugând-o din priviri să dea o mână de ajutor unui frate rătăcit, să mă lase s-o sărut, dar primesc drept răspund o expresie impasibilă.

Oricât mi-aş dori să-i simt buzele pe ale mele, nu pot. Momentul ăsta înseamnă prea mult pentru mine şi am tot restul vieţii la dispoziţie să o sărut pe Rylee.

Printre altele. Şi pe toţi dracii dacă asta nu mă motivează şi mai mult să-mi ţin mâinile la locul lor.

— Colton, oricât de mult am încercat să mă împotrivesc, cred că m-am îndrăgostit de tine încă din clipa în care ţi-am căzut în braţe din magazia aceea. A fost o întâlnire cu noroc. Ai văzut o scânteie în mine când eu simţeam numai durere. Mi-ai arătat ce înseamnă roman-

tismul, deşi jurai că nu crezi în aşa ceva. M-ai învăţat că merit să simt, când trăiam în amorţire de atâta amar de vreme.

La început vocea îi tremură, dar se linişteşte în timp ce continuă şi mi se pare atât de senzuală răguşeala aceea, încât rămân fermecat, exact ca atunci, în seara când ne-am cunoscut. Îi strâng mâinile ca să-i spun că e în regulă, că sunt aici. Că abia aştept s-ascult restul lucrurilor pe care vrea să mi le spună.

— Mi-ai arătat că cicatricile – fie ele pe dinăuntru sau pe afară – sunt frumoase şi că trebuie să mi le însuşesc fără teamă. Mi-ai arătat cine eşti tu cu adevărat, mi-ai deschis sufletul, deşi de toţi ceilalţi te-ai izolat. Mi-ai arătat atâta tărie şi atât de mult curaj, încât nu am avut de ales decât să te iubesc. Şi chiar dacă nu ştiai că o faci, mi-ai arătat inima ta de nenumărate ori. Fiecare părticică îndoită a inimii tale.

Şi dacă n-aş şti deja ce înseamnă să te simţi frânt, aş spune că vorbele ei tocmai m-au frânt, dar în cel mai frumos dintre moduri. Pentru că ştiu diferenţa. N-o să mă frâng niciodată atâta vreme cât o am pe ea aproape, pentru că se va îndoi odată cu mine, va culege de pe jos fragmentele în vremurile grele şi mă va ajuta să le pun la loc.

Şi-a deschis sufletul în faţa tuturor şi acum înţeleg de ce şi-a dorit doar prieteni apropiaţi alături de noi aici, şi nu petrecerea uriaşă despre care i-am pomenit eu. A vrut să mă simt în largul meu, dispus să accept faptul că m-a dezgolit cu vorbele ei şi să-mi fie bine aşa, cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

Femeia care mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însumi.

— Spui că eu am adus lumină în întunericul tău, dar te voi contrazice. Lumina ta a fost mereu acolo, nu

am făcut altceva decât să îţi arăt cum se aprinde. Mi-ai dăruit viaţa pe care mi-am dorit-o dintotdeauna. Şi pentru asta promit să fiu a ta, sfidătoare, altruistă, tot afurisitul de alfabet, cu toată inima, fără minciuni, fără să las lumea exterioară să intervină între noi.

Înghit cu greu şi nu apuc să pricep totul pe deplin, că buzele ei sunt deja pe ale mele. Da, ştie exact ce am nevoie.

— Sfidezi regulile, spun, dorindu-mi mult mai mult decât să o gust.

— Am învăţat de la cel mai bun, spune ea.

Aşa te vreau, iubito. Să-nveţi să sfidezi limitele.

— Promit să îţi susţin spiritul liber, înclinaţia de a încălca regulile, pentru că asta face din tine ceea ce eşti. Promit să te provoc, să-ţi dau avânt, pentru că doar aşa vom putea să creştem împreună, să devenim o versiune mai bună a noastră. Promit să fiu răbdătoare şi să te ţin de mână când ţi-o doreşti cel mai puţin, pentru că asta ştiu să fac cel mai bine. Promit să-ţi trimit şi eu mesaje cu melodii, ca să nu încetăm niciodată să comunicăm. Şi promit să port rochii cu fermoarul la spate.

Poftim? Mă ia pe nepregătite şi nu pricep, dar apoi o aud pe Haddie râzând, mă uit spre ea şi-mi imaginez cam ce a putut să-i spună lui Ry. Dar îmi convine, pentru că un fermoar la spate înseamnă că va avea nevoie de ajutorul meu să-l deschidă.

Şi să-i ating formele rotunde n-are cum să fie vreodată altfel decât pe placul meu.

— Îţi promit că vom râde mult, că vom mânca îngheţată la micul dejun şi clătite în loc de cină. Şi oricât de mult mi-ar plăcea să flutur steagul în carouri. *Bâta sus, iubitule!*

Să înceapă jocul! Doamnelor şi domnilor, e oficial. E luată. Femeia aceasta este a mea şi numai a mea.

— Promit că nimic nu va conta mai mult în viaţa mea decât tine. Pentru că tot restul este neînsemnat, dar tu, Colton, tu contezi. Îmi amintesc că stăteam la Starbucks, mă uitam la tine şi mă întrebam cum ar fi să am şansa să te iubesc, iar acum am o viaţă întreagă să aflu. Şi chiar şi aşa, nu cred că-mi va ajunge timpul.

Mă uit cum Rylee îmi pune verigheta pe deget aşteptând să mă cuprindă teama. Să mă aud spunând în gând *ce dracului faci, Donavan?!* Dar nimic. Nimic absolut, doar iubire.

Şi-atunci îl aud pe Becks tuşind.

— Urmezi tu, fraiere.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Şi când ridic ochii şi întâlnesc privirea lui Rylee în timp ce toată lumea din jurul nostru râde, iar ea îmi zâmbeşte cu gura până la urechi, îmi dau seama cât de înţelept am fost să fac asta. S-o las să se apropie. Să-i permit să mă ajute.

S-o las să mă iubească.

— Colton, avem la dispoziţie pentru totdeauna ca să încercăm, dacă tu mă vrei?

— Ştii că treaba asta e pentru totdeauna, da?

O privesc fix în ochi. Ochii aceia care mijesc la mine când o enervez, care se închid pe jumătate, dându-se peste cap de plăcere când orgasmul se apropie, ochii care se fac mari de uimire sau se umplu de lacrimi când se emoţionează, şi-mi dau seama că abia aştept să mă trezesc lângă ea tot restul vieţii şi să aflu în câte alte moduri mă pot privi. La dracu', sunt un om norocos!

— Nu-mi doresc nimic mai mult.

O aud inspirând adânc şi când mă uit la verigheta de pe degetul meu îmi dau seama.

Mă uit spre oficiant şi nu-mi pasă dacă zice să nu. De data asta o sărut pentru că ştiu că toate rahaturile oficiale s-au încheiat.

Jurămintele au fost pronunţate. Inele sunt la locul lor. Rylee e a mea.

— Da, Colton, râde la mine. Poţi săruta mireasa.

— Slavă Domnului!

Corpul îmi vibrează şi mă cuprinde un val de adrenalină. Gata, e oficial. O să simt gustul buzelor ei pentru tot restul vieţii.

— Ea este steagul meu în carouri. Şi e a mea. Pentru totdeauna.

O sărut. Şi pun în sărutul meu toate cuvintele pe care nu le-am găsit ca să-i spun cât de fericit sunt. Şi la dracu' cu pupăturile, bărbatul ăsta e chitit pe vânătoare. Trebuie să se asigure cum se simte primul sărut din viaţa noastră de oameni căsătoriţi.

Şi gestul meu spune mai mult decât o mie de cuvinte.

— Dragi invitaţi, prieteni şi rude, permiteţi-mi să vi-i prezint pe domnul şi doamna Donavan.

Cuvintele îmi ajung la ureche în timp ce gura mea este încă lipită de ai ei. Şi simt că nu am fost niciodată mai întreg de atât.

Afurisita de Rylee Donavan.

Sună al naibii de bine.

O sărut iară şi când îi dau drumul, aud râsul pe care îl ador ieşindu-i de pe buze.

Soţia mea.

Viaţa mea.

Slavă Domnului că pot să conduc ca vântul şi ca gândul, pentru că ne aşteaptă „şi au trăit fericiţi până

la adânci bătrâneţi", dincolo de apusul soarelui, iar noi tocmai am pornit într-acolo.

Sfârșit

Mulțumiri

Mulţumesc tuturor celor care mă ajută să fac din aceste cărţi ceea ce sunt. Lui Christina Hernandez, Donna Elliot şi Alison Manning: vă mulţumesc pentru că îmi faceţi zilele mai uşoare şi lumina fiecărei zile mai luminoasă. Lui Amy McAvoy şi Cara Arthur: veţi face mereu parte din nebunia lumii mele, dar vă doresc mult succes în noile voastre proiecte. Lui Maxann Dobson, Stacey Blake şi Deborah Bradseth: mulţumesc pentru că îmi faceţi cărţile să arate frumos, din toate punctele de vedere. Lui Amy Tannenbaum şi celor de la Jane Rotrosen Agency pentru susţinere: mulţumesc că vreţi ce e mai bine pentru mine. Tuturor prietenilor mei autori: vă mulţumesc că răspundeţi la toate întrebările mele exasperante, că mă ascultaţi când am nevoie şi că mă ajutaţi să înţeleg toată această nebunie atunci când eu nu reuşesc. Bloggerilor: fără voi nimic din toate acestea nu ar fi posibil, aşa că vă mulţumesc din suflet pentru tot ceea ce faceţi, pentru sprijinul şi pentru prietenia voastră. Nu aş fi reuşit fără voi. Lui Jenny şi Gitte: mulţumesc că v-aţi întrebat *ce gândeşte Colton* şi pentru că, fără să ştiţi, aţi schimbat cursul acestei serii, provocându-mă să scriu şi din perspectiva unui bărbat. Familiei mele: mulţumesc pentru răbdare şi pentru că suportaţi stresul şi haosul pe care l-am adus în vieţile noastre. Cititorilor mei: nu am suficiente cuvinte să exprim cât de îndatorată vă sunt. Mi-aţi

schimbat lumea şi mi-aţi dat un nou ţel, pe care nu m-aş fi aşteptat vreodată să-l găsesc. Pentru asta, vă sunt veşnic recunoscătoare.

Despre autoare

K. Bromberg, autoare de bestsellere *New York Times* şi *USA Today*, scrie romane actuale, romantice, emoţionante, erotice şi cu un strop de realism. Îi place să creeze personaje feminine puternice şi personaje masculine cu probleme, pe care ajungem să le iubim chiar şi atunci când sunt nesuferite.

Ea însăşi este puţin din fiecare personaj feminin pe care îl creează: inteligentă, încăpăţânată, rezervată, prietenoasă, hotărâtă, emotivă, puternică şi cu o inimă mare. Toate aceste laturi le dezvăluie zilnic faţă de soţul ei şi de cei trei copii, alături de care locuieşte în sudul Californiei.

Şi-a publicat prima carte mai mult din capriciu. De atunci a scris seria ***Driven***, romanele independente ***Driven*** *(Slow Burn, Sweet Ache, Hard Beat)* şi o povestire scurtă intitulată *UnRaveled*. În prezent, lucrează la noi proiecte şi la câteva surprize pentru cititorii ei.

Adoră să primească veşti de la voi, aşa că nu uitaţi să o căutaţi pe reţelele de socializare.

BOOKZONE

Colton Donavan este arogant, rebel, nesăbuit și are foarte multe lucruri să îți spună... din perspectiva lui, cea a pilotului care trăiește viața și iubirea fără frâne.

Vrei să afli ce gândea Colton atunci când a întâlnit-o pentru prima dată pe Rylee? Ce a simțit când a înțeles că tocmai câștigase o întâlnire cu ea la licitație? Cum a arătat prin ochii săi nunta cu femeia pe care o iubea atât de mult?

Scrisă la cererea cititorilor, *Răsturnarea* completează primele trei volume ale seriei *#Driven*, oferind fanilor șansa de a privi unele dintre momentele-cheie ale relației dintre Colton și Rylee prin ochii lui nespus de verzi. În încercarea de a reda cât mai realist punctul de vedere al eroului, K. Bromberg a inclus în acest volum atât scene regândite și rescrise din volumele anterioare, cât și capitole absolut noi, care dezvăluie fațete neștiute ale personajului.

Aceasta este cartea pe care, dacă ar fi fost după mine, nu aș fi scris-o, dar voi știți să fiți foarte convingători... așa că v-o dedic vouă. Vă iubesc așa cum o iubește Colton pe Rylee. Vă iubesc așa cum iubesc cărțile.

– K. Bromberg

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-111-6

9 786303 051116